

LUCRĂRI SFINTE

Volumul 2

Calea Creștină

2019 – Arad

caleacrestina.ro@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro

Notă:

Dacă nu se face o precizare, citatele din Biblie sunt din:

BC = Biblia Cornilescu (1921).

Alte Traduceri folosite:

GBV 1989; 2001 = Biblia Cornilescu revizuită de Gute Botschaft Verlag.

NW = Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi.

NTTF = Noul Testament Traducerea Fidelă.

SCC = Scripturile Calea Creștină.

Citatele din Biblie sunt **îngroșate**, iar cele din unele publicații sunt *înclinate*.

Lucrări sfinte - Volumul 2

CUPRINS:	Pagina:
Partea a II - a	4
1) La ce se referă textul din 1Corinteni 11:4-15?	4
2) Întrebări și răspunsuri despre cele două învelitori	7
3) Argumente în favoarea vălului	23
4) Învelitoarea la evrei	30
5) Părul scurt pentru bărbați	33
6) Alte referințe istorice la învelitoare	41
Partea a III - a	44
7) Sărutul frățesc	44
Partea a IV - a	46
8) Spălarea picioarelor	46
Partea a V -a	56
9) Masa de dragoste cu frângerea pâinii	56
10) Cum este numită această cină și este ea obligatorie?	61
11) Când trebuie să se țină: Cina Domnească?	63
12) Cina Domnului trebuie ținută cu pâine dospită sau ne-dospită?	70
13) Cina trebuie ținută cu must sau cu vin?	72
14) Interpretări despre pâine și vin	74
15) Conform adevărului ce este pâinea și potirul cu rodul viței?	87
16) O singură pâine și un singur pahar	93
17) Care este scopul și semnificația cinei Domnului?	94
18) Cum se face împărțășirea?	95
19) Cine se poate împărțăși sau consuma din cină?	97
Partea a VI - a	100
20) Punerea mâinilor	100
Partea a VII - a	104
21) Ungerea cu Untdelemn	104
22) Concluzia finală	107

Partea a II - a

1) La ce se referă textul din 1Corinteni 11:4-15?

O practică creștină bazată pe textul din 1Corinteni 11:1-16, este acoperirea capului cu o învelitoare (batic,văl) în cazul femeilor creștine sau temătoare de Dumnezeu. Prin acoperirea capului cu văl (batic) la rugăciune și când profetesc, ele d-au dovadă de supunere față de capul lor: bărbatul, și față de rânduiala lui Dumnezeu.

O altă învelitoare însă naturală, este părul, de aceea, femeia trebuie să își lase părul lung, nu să și-l tundă, ca învelitoare a corpului, căci părul lung i-a fost dat ca glorie pentru ea conform cu 1Corinteni 11:15.

Însă la ora actuală mulți nu țin cont de Cuvântul lui Dumnezeu, o metodă de a anula porunca lui Dumnezeu, ca și fariseii din primul secol (Matei 15:3,6), a fost și este de a pune textul în zona timpului de atunci, a simbolicului, a da interpretări care de fapt anulează textul, în loc să îl pună în valoare, noi ca creștini adevărați, trebuie să interpretăm Scripturile cu scopul de a împlini Cuvântul lui Dumnezeu!

Din cauza acelor filosofi a „teologilor” (fariseilor moderni), există tot felul de extreme cu privire la acest obicei, astfel unii susțin că nu mai trebuie practică astăzi purtarea învelitorii, deoarece atunci în Corint, Pavel a dat acest sfat din motive culturale, pentru ca creștinele să se diferențieze de anumite femei din Corint. Alții spun că învelitoarea se referă la părul lung al femeii; în timp ce alții susțin că învelitoarea este baticul, și că acesta trebuie să-l poarte femeia tot timpul, chiar și noaptea. Există secte care susțin necesitatea ca baticul să fie ne-aparat legat în față, etc.

În timp ce alții susțin că este suficient o cordeluță ca semn pe cap, sau explică ei, că: pălăria, căciula, poate fi acel semn de pe cap pe care trebuie să-l poarte femeia.

Iar în ce privește părul lung la femei și părul scurt la bărbați, în zilele noastre mulți care zic că sunt: creștini, nu mai consideră o obligativitate această rânduială care diferențiază sexele, ei punând-o pe seama obiceiurilor din timpul lui Pavel. Câtă ușurătate în tratarea Cuvântului sacru! De aceea vor fi judecați ca fiind cei care au stricat Cuvântul lui Dumnezeu (2Corinteni 2:17; Apocalipsa 22:18).

Să vedem, însă în continuare, ce spune Cuvântul etern a lui Dumnezeu prin care ne naștem din Dumnezeu (1Petru 1:23-25), despre învelitoare!

Voi reda pasajul dintr-o traducere literală, însă după anumite cuvinte cheie pe care le-am subliniat, am pus în paranteze pătrate, expresia din textul grecesc:

1Corinteni 11:3-16, SCC: **“Dar vreau să știți că Christos este capul oricărui bărbat, iar bărbatul este capul femeii; Dumnezeu însă este capul lui Christos. Orice bărbat, rugându-se sau profetînd avînd ceva pe cap [kata kefales echon], face de rușine capul lui. Iar orice femeie, rugându-se sau profetînd cu capul neacoperit [akatakalyptos], face de rușine capul ei, pentru că este una și aceeași cu cea rasă. Pentru că, dacă o femeie nu se acoperă [katakaliptetai], să se și tundă! Dar dacă este rușinos pentru o femeie să fie tunsă sau rasă; să se acopere [katakaliptesto]! Pentru că un bărbat, într-adevăr, nu este dator să acopere [katakaliptestai] capul, fiind o imagine și o glorie a lui Dumnezeu; dar o femeie este o glorie a unui bărbat. Pentru că, nu bărbatul este din femeie; ci, femeia din bărbat. Pentru că nu a fost creat bărbatul pentru femeie, ci femeie pentru bărbat. De aceea, femeia este datoare să aibă pe cap [epi tes kefales]: văl [kalymma], din cauza îngerilor. Totuși, în Domnul, nu este nici femeie fără bărbat; nici bărbat fără femeie. Pentru că, după cum femeia este din bărbat; așa și bărbatul este prin femeie. Iar toate cele sunt din Dumnezeu. Judecați în sinea voastră: Este cuviincios să se roage lui Dumnezeu o femeie neacoperită [akatakalypton]? Dar nu vă învață nici chiar natura, că dacă un bărbat are să fie cu păr lung, este o dezonoare pentru el? Dar dacă o femeie are să fie cu păr lung, este o glorie pentru ea; pentru că părul lung i-a fost dat în loc de învelitoare [anti peribolaion]. Dar dacă cineva pare să fie iubitor de dispută, noi nu avem un astfel de obicei; nici adunările lui Dumnezeu”.**

Traducerea Scripturile Calea Creștină, în 1Corinteni 11:10: **“De aceea, femeia este datoare să aibă pe cap: văl, din cauza îngerilor”**, consideră că varianta textuală cu **“văl”** este cea originală, nu cea care folosește termenul: “autoritate”, căci ea nu are nici un sens!

În greacă în unele manuscrise apare: **“exousian”**: autoritate, însă în textul grecesc nu apare: **“un semn al”** autorității (NTR 2007)!

Cuvinte ca: semn, simbol, unele traduceri le pun cu carcatere italice (litere înclinate), sau în paranteză, căci nu apar în textul grecesc; expresia: “un semn al”, este adăugată de traducători, ei închipuindu-și că așa textul ar avea un înțeles, căci altfel ar fi:

“De aceea, femeia trebuie să aibă autoritate asupra capului ei, din cauza îngerilor”!!!

Cum poate baticul să fie: autoritate, când bărbatul este autoritatea și capul femeii (1Corinteni 11:3).

Deoarece această variant textuală nu are sens, și este în dezacord cu contextul, care învață că bărbatul este autoritatea nu baticul, echipa de traducători: Calea Creștină a mers pe celaltă variantă de manuscrise, și care are sens fiind în accord cu contextual și anume variant cu: “**văl**”, astfel textul din 1Corinteni 11:10, este redat astfel: **“De aceea, femeia este datoare să aibă pe cap: văl, din cauza îngerilor”**

În Nestle Aland, ediția 27,28, la 1Corinteni 11:10, la cuvântul: “**exousian**”, este pus un symbol cu trimitere la nota de subsol, după cum urmează: [†]ἐξουσίαν . Și la n.s. se explică celaltă variantă găsită în alte manuscrise și referințe: • **10** [†] καλυμματα ^{vg^{mss} bo^{Pt}}; Ptol^{lr} .

Un scriitor vechi bisericesc: Irineu (130-202), având acces la manuscrise din timpul lui, din secolul II, redă 1Corinteni 11:10, astfel: “*Femeia trebuie să aibă o învelitoare [kalumma] pe capul ei, din cauza îngerilor*”.

Chiar unele traduceri ale Biblici, ca **Bartolomeu Anania**, traduce astfel acest text: **“De aceea femeia este datoare să aibă văl pe capul său, de dragul îngerilor”**.

În Noul Testament, traducere și note de pr. Alois Bulai și pr. Anton Budău, publicat de Editura Sapientia, Iași 2002, se explică la 1Corinteni 11:10, la n.s. “*În loc de: semn de supunere, unele manuscrise au: văl*”.

Iar în Biblia catolică 2013, tot la n.s. se spune: “*În loc de: semn de supunere, unele manuscrise au: văl*”.

Acest text din 1Corinteni 11:3-16, a dat naștere la multe dezbateri și la unele întrebări la care vom răspunde în continuare:

2) Întrebări și răspunsuri despre cele două învelitori

Este învelitoarea despre care vorbește Pavel, părul femeii sau este vorba de o învelitoare dintr-un material textil?

Unele curente religioase înțeleg că acoperirea capului la care face referire apostolul Pavel în v.5,6, nu este altceva decât părul lung al femeii, despre care vorbește Pavel în v.15 când spune: **“Dar dacă o femeie are să fie cu păr lung, este o glorie pentru ea; pentru că părul lung i-a fost dat în loc de învelitoare”**.

Însă întrebarea care se ridică este următoarea:

Învelitoarea din v.4-13, este tot una cu părul, învelitoarea naturală din v.14?

Dacă analizăm în amănunțime detaliile din text, observăm că există unele ne-concordanțe dintre învelitoarea din v.4-13, și cea din v.15, și ne dăm seama că nu este vorba de aceeași învelitoare!

Iar tocmai pentru a evidenția aceste diferențe:

1) În primul rând, aș dori să menționez că cuvintele din greacă sunt diferite, în timp ce despre învelitoarea din v.4-13, Pavel folosește expresiile: **kata kefales** = ceva pe cap; **epi tes kefales** = pe cap; și mai multe expresii derivate din rădăcina: **katakalypto** (verb) = învelească; și cuvântul cu negația „a”, adică adjectivul: **akatakalyptos** = neînvelită. Pe când despre învelitoarea din v. 15, Pavel folosește un cuvânt diferit: **anti peribolaion** = în loc de învelitoare, acoperitoare. Chiar și aceste diferențe de expresii, pe care Pavel le folosește, nu este întâmplătoare, ea poate sugera din start că vorbește de două tipuri de învelitoare.

În 1Corinteni 11:10, apostolul chiar precizează despre ce învelitoare este vorba când vorbește de: **văl** în greacă: **kalymma**.

2) Învelitoarea, nu poate fi părul deoarece, la bărbați Pavel le poruncește ca să aibă capul neacoperit când spune în 1Corinteni 11:4, SCC: **“Orice bărbat, rugându-se sau profetind având ceva pe cap, face de rușine capul lui”**. Deci în restul timpului, bărbatul poate purta căciulă, șapcă, etc. Dacă părul lung ar fi învelitoarea, iar părul tuns ar fi lipsa învelitorii, atunci fiindcă bărbații poartă tot timpul părul scurt (1Corinteni 11:14), nu ar mai avea rost o asemenea poruncă, căci ar fi tot timpul fără a avea ceva pe cap!

3) Învelitoarea din v.5,6,10, nu poate fi părul, deoarece, în versetele 5,6, se vorbește de o **învelitoare temporară**, pentru orele de rugăciune și când profețește. Pe când cea din v.15, este o **învelitoare permanentă**: părul lung, care nu poate fi scos și pus, ocazional în funcție de orele de rugăciune și de profeție!

Scriptura spune clar despre părul lung: „**este o glorie pentru ea**”. Este părul lung o glorie pentru ea doar când se roagă sau profețește sau tot timpul? Nu, tot timpul este o glorie pentru ea!

4) Din v.5,6 mai reiese și că o femeie cu **capul neacoperit** sau neînvelit, este pusă pe același nivel cu una cu **părul ras**, sau **tuns e tot**. Dar era un nonsens ca Pavel să compare femeia cu părul tăiat (dacă interpretăm că învelitoarea este părul) cu o femeie rasă, deoarece această comparație ar suna cam așa: <o femeie rasă (fără învelitoarea:părul) **este una și aceeași cu cea rasă** > cum sună? Nu se potrivește, căci nu se poate compara două lucruri care sunt de fapt același lucru!

Se potrivește doar dacă o femei fără vâl pe cap, este comparată cu o femeie rasă, așa se potrivește!

5) Pavel continuă să sublinieze cât de rușinos (dezonorabil) este să se roage sau să profețească fără a avea ceva pe cap, fără vâl (v.10). Este la fel ca atunci când are capul ras sau tuns de tot (În GBV 2001, la n.s. din v.6, se explică: “*Să se tundă de tot*”).

În Biblie, capul ras era în primul rând, simbolul durerii și al jalei (compară Deuteronom 21:12-13; Isaia 7:20; 15:2; 22:12; Ieremia 16:6; Mica 1:16). Prin urmare, este mai bine ca o femeie să se acopere cu vâl, când se roagă sau profețește, ca să nu fie ca una rasă! Însă acest sfat nu se potrivește dacă părul ar fi învelitoarea, căci oricum femeia creștină va purta părul lung conform sfatului din 1Corinteni 11:15,16, ea nu va avea părul: tuns de tot, sau tuns scurt, bărbătește; ci, va purta părul lung tipic feminin, căci acesta este sfatul divin și acest păr va face diferențierea dintre sexe, potrivit voinței lui Dumnezeu.

6) În 1Corinteni 11:14, SCC, Dumnezeu prin apostolul Pavel precizează: “**Dar dacă o femeie are să fie cu păr lung, este o glorie pentru ea; pentru că părul lung i-a fost dat în loc de învelitoare**”. Dacă acoperitoarea din v.5,6, este pentru că femeie are un cap: bărbatul, a avea pe cap ceva, când se roagă sau profețește este dovada supunerii ei față de aranjamentul și rânduiala lui

Dumnezeu, așa cum se explică în 1Corinteni 11:7-9, SCC: **“Pentru că un bărbat, într-adevăr, nu este dator să acopere capul, fiind o imagine și o glorie a lui Dumnezeu; dar o femeie este o glorie a unui bărbat. Pentru că, nu bărbatul este din femeie; ci, femeia din bărbat. Pentru că nu a fost creat bărbatul pentru femeie, ci femeie pentru bărbat”**.

Deci bărbatul când se roagă lui Dumnezeu sau spune profeții nu trebuie să aibă capul acoperit (v.4), căci el este **“o imagine și o glorie a lui Dumnezeu”**, pe când femeia trebuie să aibă capul acoperit prin aceasta recunoscând că ea este: **“o glorie a unui bărbat”**, că ea provine din coasta bărbatului, și nu a fost creată pentru ea; ci, pentru împlinirea bărbatului, de aceea, ea trebuie să își acopere capul indicând prin aceasta că ea are un cap pe pământ: bărbatul, căreia trebuie să i se supună.

Pe când, învelitoarea din v.14, **“este o glorie pentru ea”**, această învelitoare naturală, creată de Dumnezeu pentru femeie, nu are legătură cu ierarhia rânduită de Dumnezeu, ci are legătură doar cu o parte a corpului ei data ca glorie pentru ea, ca îmbodobire!

Învelitoarea din v.5-9, transmite mesajul că femeia are un cap căreia trebuie să i se supună, deci învelitoarea este una a supunerii, smereniei ei, pe când învelitoarea din v.14, este o glorie pentru ea, părul fiind dat de Dumnezeu ca o îmbodobire frumoasă a corpului ei. Deci nu este vorba de aceeași învelitoare; ci, de două, una a supunerii și alta a gloriei!

7) De fapt, textul este clar în 1Corinteni 11:10, SCC se precizează că este vorba de **“văl”** pe cap, când apostolul spune: **“De aceea, femeia este datoare să aibă pe cap: văl, din cauza îngerilor”**.

Ca concluzie la v.5-9, despre a avea ceva pe cap, când se roagă sau profetește, deoarece ea are un cap: bărbatul, apostolul precizează datoria ei, și anume: **“De aceea, femeia este datoare să aibă pe cap: văl”**, și acest văl pentru rugăciune și profeție, trebuie pus și când nu este bărbatul de față, din cauza îngerilor care sunt de față la închinarea și lucrarea profetică a femeii!

Pentru a înțelege mai bine, diferențele dintre cele două tipuri de învelitori, le-am prezentat, în contrast, în următorul tabel, din pagina următoare:

VĂLUL

PĂRUL

Vălul este o învelitoare a capului, și nu face parte din organele corpului.	Această învelitoare (părul lung) este o învelitoare care face parte din organele naturale ale corpului, despre care Biblia nu spune că este strict „o învelitoare a capului”; ci, părul a fost dat ca învelitoare, el învelește și alte părți ale corpului (umerii, spatele).
Purtarea vălului când se roagă sau profețește este un respect față de capului ei: bărbatul.	Învelitoarea aceasta (părul lung) este o glorie pentru femeie și corpul ei.
Învelitoarea aceasta (vălul) este doar pentru anumite ocazii: rugăciunea și când se spune o profeție.	Învelitoarea acesta (părul lung) este permanentă, ea nu este ceva doar pentru anumite ocazii din zi.
Învelitoarea aceasta este echivalentul unui cap fără păr, adică unui cap ras.	Învelitoarea aceasta tocmai că constă în însuși a avea un păr lung și bogat, ea nu este echivalentul unui cap ras.
Învelitoarea aceasta (vălul) este un semn al supunerii și al ascultării de capul care este bărbatul, este un semn prin care recunoaște că ea este gloria bărbatului, că ea a fost creată din bărbat și pentru bărbat.	Învelitoarea aceasta (părul lung) nu este un semn de smerenie, de umilință de supunere, față de bărbat, această învelitoare este o glorie pentru femeie, ea nu este un înseamnă al umilinței; ci, al gloriei cu care a împodobit-o Dumnezeu încă de la creație.
Învelitoarea aceasta (vălul) este și pentru îngeri, adică îngerii văd semnul supunerii ei, atunci când ea se roagă și profețește.	Învelitoarea aceasta (părul lung) nu este pentru îngeri; ci, ea este pentru oameni, ca ei să deosebească bine sexele, să deosebească femeia de bărbat și să vadă cum Dumnezeu a împodobit și acest vas mai slab (1Petru 3:7) cu glorie.

Cred că este clar, că Pavel vorbește de două tipuri de învelitoare, textul nu ne permite să facem o confuzie între cele două, nici să spunem că în acest capitol 11, din 1Corinteni, este vorba doar de o singur învelitoare. Cel mai clar, este faptul că în v.4-13 se vorbește de o învelitoare pentru rugăciune și pentru a profeți, în timp ce cea din v.15, este o învelitoare permanentă, o glorie a femeii de la creație.

Dar poate cineva se întreabă: de ce Pavel mai introduce în învățătura despre vâl, în acest capitol și afirmațiile din v.14,15?

Dintr-un motiv simplu, după ce apostolul Pavel prezintă deosebirea dintre sexe, prin învelitoarea capului, care departajează bărbatul care este autoritatea, de femeia care a fost creată din bărbat și pentru bărbat, argument luat din contextul creației. Apoi el prezintă un alt argument, luat de data aceasta din învățătura care ne-o dă natura. Natura ne învață că există o diferențiere între sexe și rolurile sexelor. El spune în 1Corinteni 11:14,15, SCC: **“Dar nu vă învață nici chiar natura, că dacă un bărbat are să fie cu păr lung, este o dezonoare pentru el? Dar dacă o femeie are să fie cu păr lung, este o glorie pentru ea; pentru că părul lung i-a fost dat în loc de învelitoare”**.

Iată motivul pentru care părul este o învelitoare, este învățătura din partea naturii, în timp cea despre învelitoarea supunerii față de cap, este învățătura din partea lui Dumnezeu dată prin Pavel.

Astfel concluzionez la acest subcapitol, și spun că Pavel vorbește de două învelitori, una învățată de natură, alta dată de Dumnezeu prin Cuvântul Lui, ar fi un nonsens toată această discuție despre învelitoare, când să o porți, de ce să o porți, dacă ar fi doar părul învelitoarea. Dacă învelitoarea ar fi doar părul, Pavel ar fi putut să se rezume doar la aceste cuvinte, pur și simplu ar fi spus, o femeie tunsă scurt este fără glorie, nu are semnul supunerii, și un bărbat cu părul lung este o dezonoare, și lucrurile s-ar fi încheiat aici.

Dar el vorbește de o alt fel de învelitoare în v. 4-13 și de alta în v.14. Învelitoarea ca semn de supunere, a fost folosită și în vechime după cum poți citi în următoarele pasaje din Biblie: Geneza 24:64,65; Numeri 5:18,19; Cântarea Cântărilor 4:1,3; 5:7; 6:7.

Deci această rânduială poruncită de Dumnezeu prin servitorul Său: Pavel, nu este deoarece Pavel a fost misogin, sau avea ceva cu femeile; ci, pentru că el mergea pe principiul legii lui Dumnezeu.

De fapt porunca privea și bărbatul nu doar femeia, și la bărbat Dumnezeu prin Pavel a poruncit în 1Corinteni 11:4, SCC: **“Orice bărbat, rugându-se sau profetînd avînd ceva pe cap, face de rușine capul lui”**. Deci și bărbatul are obligația, să se roage și să profetească fără a avea ceva pe cap, căci alt fel ar face de rușine capul lui: Christos – 1Corinteni 11:3.

Să răspundem în continuare la o altă întrebare:

Când o femeie trebuie să se acopere?

După unii niciodată, după alții tot timpul chiar și noaptea în somn, după Cuvîntul lui Dumnezeu femeile creștine trebuie să se învelească atunci cînd se roagă sau profetesc, după cum se precizează în v.4,5,13.

Înțelegem că cuvîntul lui Dumnezeu ne explică elocvent cînd ne spune așa de clar: **“rugându-se sau profetînd”** (1Corinteni 11:5, SCC).

Cei ce susțin că femeia nu trebuie să se acopere, o fac pe aceasta să-și facă de rușine capul, adică să manifeste lipsă de respect față de bărbat, care este capul ei, și nerespectându-l pe acesta, nu îl respectă pe Dumnezeu, care a creat această ierarhie și rînduială.

Ceilalți care susțin că tot timpul trebuie să-l poarte, cad în altă extremă, ba chiar se arată ca fiind nedrepti, căci ei ca bărbați în zile de iarnă, poartă căciuli, ori dacă le cer femeilor să fie acoperite tot timpul, atunci pentru a fi consecvenți, ar trebuie ca și ei să fie tot timpul cu capul descoperit, fără a avea ceva pe cap.

Însă conform Bibliei, v.4, bărbat trebuie să nu aibă ceva pe cap, doar atunci cînd se roagă sau profetește.

Argumentul unora că deoarece o femeie trebuie să se roage neîncetat (1Tesaloniceni 5:17), trebuie să poarte neîncetat batic este un argument forțat, deoarece și bărbații trebuie să se roage neîncetat și atunci tot timpul și în miezul iernii ei trebuie să meargă cu capul gol. Această aplicare este forțată, deoarece oare cîte femei au ajuns la nivelul de a se ruga literal **“neîncetat”**?

În concluzie, este clar că o femeie nu este obligată să poarte tot timpul o învelitoare pe cap, doar cînd se roagă sau profetește!

Alții cercetători învață că învelitoarea trebuie pusă doar în cadrul adunării creștine, însă Pavel nu învață că doar atunci trebuie ca femeia să aibă învelitoare, căci dacă ar fi așa el ar fi spus simplu, *femeia să aibă capul acoperit și bărbatul descoperit în timpul*

întrunirilor adunării’.

Iar titlul la acest capitol așa cum apare în unele Biblii: „*Ținuta în adunare*” este greșit, el nici nu face parte din textul inspirat al Scripturilor, și nici nu apare în textul grecesc; ci, a fost inserat de traducători.

Din cap. 11, reiese diferența dintre bărbat și femeie, și nu doar în cadrul adunării; ci, tot timpul, bărbatul având părul scurt, femeia părul lung. Deci rugăciunea și profeția poate avea loc și în casa ta (Fapte 21:8,9), de fapt, femeile nici măcar nu au voie să profețească în timpul programului de adunare, ele trebuie să tacă (1Corinteni 14:31-36); ci, doar în afara sesiunilor adunării pot profeții (comp. cu Luca 2:36-38 – după cum Ana din seminția lui Așer, profeța în afara slujbelor preoțești de la templu).

Pe lângă toate acestea, textul învață în 1Corinteni 11:10, SCC, unde apostolul precizează: **“De aceea, femeia este datoră să aibă pe cap: văl, din cauza îngerilor”**. Astfel, acest vâl pentru rugăciune și profeție, trebuie pus și când nu este bărbatul de față, din cauza îngerilor care sunt de față la închinarea de acasă, și lucrarea profetică a femeii când este împreună cu alte surori de credință, etc.! Însă să vedem în continuare:

Cu ce trebuie să se acopere femeia pe cap?

În unele grupuri religioase se folosește: baticul, altele un batic împachetat, ca să semene cu cordeluță mai groasă, în altele se folosește: pălării, bască, căciulă, sau alte elemente de vestimentație ce pot acoperi capul, alții folosesc chiar cordeluțe, chipă, etc.

Toate aceste probleme din cauză că folosesc traduceri ale Bibliei care redau greșit 1Corinteni 11:10, și nu redau după varianta originală și care are sens. Căci textul din 1Corinteni 11:10, SCC, învață clar, precizând: **“De aceea, femeia este datoră să aibă pe cap: văl, din cauza îngerilor”**.

Astfel creștinele, în mod similar cu femeile evreice care purtau un fel de mahramă (Isaia 47:2) și chiar dacă la ele, putea însemna un vâl care să-i acopere întregul cap, ca la arăboaice azi (Geneza 24:65; Numeri 5:18; Cântarea Cântărilor 4:1,3; 5:7; 6:7; Isaia 3:18-23), creștinele și femeile temătoare de Dumnezeu vor purta un vâl care să le acopere capul, dar nu și fața. Lucrul acesta reiese din faptul că în noul legământ, în textul din 1Corinteni 11:4-10, se face un **contrast** dintre bărbat și femeie. Despre bărbat în 1Corinteni

11:4, SCC, se învață: **“Orice bărbat, rugându-se sau profetind având ceva pe cap [kata kefales echon], face de rușine capul lui”**.

Astfel pentru a încălca această lege, nu este necesar ca bărbatul să își învelească complet capul cu o mahramă, de să i se vadă doar ochii! Textul arată că dacă un bărbat are **“ceva pe cap”** (pălărie, șapcă, căciulă, etc.), el face de rușine pe Christos!

Tot la fel capul femeii care în contrast trebuie să fie acoperit când se roagă sau profetește, trebuie să fie acoperit cu un văl, nu în modul de a acoperi în întregime capul ca la arăboaice; ci acest văl (batic, mahramă) trebuie să acopere capul nu să-l învelească complet, așa cum se precizează în 1Corinteni 11:10, SCC: **“De aceea, femeia este datoare să aibă pe cap [epi tes kefales]: văl [kalymma]...”**.

Scriptura nu menționează culoarea materialului sau din ce firbă trebuie să fie, însă cu sigurnăță creștinele vor fi conduse de Spiritul lui Dumnezeu în acest sens (Romani 8:14). Frații lucrători le pot sfătui (1Tesaloniceni 4:12), creștinele tinere se pot consulta cu cele mai în vârstă (comp. cu Tit 2:3-5), ca totul să fie spre gloria lui Dumnezeu!

Să răspundem în continuare la întrebarea:

Care este motivul pentru care femeia trebuie să să-și acopere capul, când se roagă sau profetește?

Unii interpretează ă pasajul trebuie aplicat femeilor corintene din zilele lui Pavel. Se pare că femeile fără reputație, prostituatele umblau fără fața și capul acoperite, în timp ce femeile respectabile își acopereau capetele și fețele. Pentru a observa convențiile corecte, sociale și a evita credincioșii ofensați, femeile creștine ar trebui să aibă capul acoperit la întâlnirile de închinare și rugăciune! Porunca cu privire la învelitoarea capului, deci, nu se aplică femeilor moderne, iar practica a fost abandonată!

Astfel unele curente religioase susțin că acoperirea capului la femei, despre care vorbește Pavel, a fost valabilă doar atunci în contextul cultural al orașului Corint. După spusele lor, motivul pentru care Pavel dă aceste instrucțiuni este pentru ca femeile creștine prin acoperirea capului, să se deosebească de prostituatele din Corint. Dar această explicație nu are nici o bază biblică, nici din cartea 1Corinteni, nici din Biblie per ansamblu.

Căci tocmai prostituatele din antichitate aveau un văl, cu care unele își acopera și fața (Geneza 38:14-15).

Ba mai mult, având în vedere că femeia doar când se roagă și profetește trebuie să se acopere, nu și când mergea pe stradă sau la cumpărături, atunci cum se deosebeau creștinele de prostituate?

În plus, în anumite situații, când se rugau, unii evrei bărbații (Eстера 6:12), în special din cauza rușinii, a disprețului (Psalm 69:7; Ieremia 14:3,4), și femeile evreice își acopereau capul (Geneza 24:65; Numeri 5:18; Cântarea Cântărilor 4:1,3; 5:7; 6:7; Isaia 3:18-23).

Iar bărbații și femeile romane își acopereau capul, însă bărbații și femeile din Grecia, se rugau și aduceau jertfe cu capetele descoperite.

Prin urmare, directivele din 1Corinteni 11, nu au de-a face cu o presiune culturală, cu un obicei local sau național la care s-a supus Pavel; ci, au de-a face cu inspirația și rânduiala lui Dumnezeu pentru ekklesia, adică pentru adunare.

Însă adevărul este altul, motivul pentru care Pavel dă această învățătură nu este contextul cultural; ci, supunerea femeii față de capul ei, și el aduce în atenție lucrurile de la crearea omului, el spune în 1Corinteni 11:7-9, SCC: **“Pentru că un bărbat, într-adevăr, nu este dator să acopere capul, fiind o imagine și o glorie a lui Dumnezeu; dar o femeie este o glorie a unui bărbat. Pentru că, nu bărbatul este din femeie; ci, femeia din bărbat. Pentru că nu a fost creat bărbatul pentru femeie, ci femeie pentru bărbat”**.

Deci motivele pentru care o femeie trebuie să se acopere sunt următoarele: 1. Bărbatul este capul femeii de aceea trebuie să aibă văl, semnul supunerii față de cap. 2. Femeia se roagă în calitatea de glorie a bărbatului, și de aceasta trebuie să aibă văl ca semn al faptului că are un cap desupra ei. 3. Al treilea motiv este că **“nu bărbatul este din femeie; ci, femeia din bărbat”**, căci Eva a fost făcută din coasta bărbatului, nu bărbatul (Adam) din coasta femeii (vezi și Geneza 2:21-23), și prin urmare ea trebuie să țină cont de poziția ei în părtășia cu Dumnezeu. 4. Un alt motiv este că **“Pentru că nu a fost creat bărbatul pentru femeie, ci femeie pentru bărbat”**, deci femeia este completare sau un ajutor potrivit pentru bărbat, nu bărbatul este completare sau ajutor pentru femeie (vezi și Geneza 2:18). De aceea vălul semnalează ceea ce este ea, nu că Dumnezeu sau îngerii nu știu; ci, acest văl este pentru ea, ca ea să știe, să fie ajutată să rămână în poziția și locul creat de Dumnezeu, și

să nu o i-a înainte ca Eva (Geneza 3:1-6), și să se înalțe desupra bărbatului (1Timotei 2:11-14).

Însă să vedem în continuare:

Ce reprezintă învelitoarea?

Învelitoarea reprezintă supunerea femeii față de capul ei, care este autoritatea lui Dumnezeu în familie și adunare (1Corinteni 11:3).

Învelitoarea reprezintă supunerea femeii față de ierarhia stabilită de Dumnezeu, prin aceasta ea respectă ordinea divină și scopul pentru care a fost creată: pentru a servi bărbatul, ca să fie un ajutor potrivit pentru el (Geneza 2:18; 1Corinteni 11:9).

Textul din 1Corinteni 11:10, SCC, mai dă un motiv al purtării vălului: **“De aceea, femeia este datoră să aibă pe cap: văl, din cauza îngerilor”**.

La ce se referă apostolul Pavel, când scrie despre femeia datoră să poarte văl **“din cauza îngerilor”**?

Unii interpretează că îngerii sunt bărbații lor, soții lor, deoarece aceștia sunt ca și delegați sau trimiși ca să fie autoritate pentru ele. Dar o astfel de interpretare este forțată; ci, Dumnezeu prin Pavel dorește să ne învețe că atunci când o femeie este singură și se roagă, ea trebuie să se acopere, fiindcă chiar dacă nu o vede bărbatul, sau frații din adunare, o văd îngerii păzitori și care îi vor transmite lui Dumnezeu, faptul că aceea femeie a luat-o înainte, s-a dezis de poziția ei de supusă față de că, de rolul ei: de ajutor al bărbatului, și manifestă lipsă de respect față de capul ei!

Alții spun că îngerii sunt conducătorii adunării, și din cauza lor femeile în adunare trebuie să aibă capul acoperit. Însă aceasta este o forțare a textului, deoarece în Biblie adunarea are un singur înger, apostolul conducător, ajutat de ceilalți lucrători (Apocalipsa 2:1; Efeseni 4:11; Filipeni 1:1). Peste tot „îngerul adunării” este la singular. Îngerii din 1Corinteni 11:10, sunt la plural, și deci ființe spirituale, îngeri în sens literal, căci de fapt, însuși îngerii se supun lui Dumnezeu, și îi acordă devoțiune acoperindu-și capul cu aripile în timpul închinării lor și astfel le dă un bun exemplu femeilor (Exod 25:20-22).

Ei supraveghează închinarea femeii, căci de fapt fiecare dintre noi avem un înger care raportează la Dumnezeu tot ce facem (Matei 18:10).

În vechiul legământ chiar și bărbații își acopereau capul, mai ales în timpul teofaniilor (manifestărilor lui Dumnezeu – Exod 3:6; 1Regi 19:13). În TANAKH (Scripturile evreiești), marelui preot i se porunca de către Dumnezeu (Exod 28:4,40-41) să poarte un turban în înfăptuirea datoriei sale preoțești (Levitic 10:6).

Însă în noul legământ lucrurile stau diferit, femeia doar se acoperă în timpul închinării și a exprimării profetice, în timp ce bărbatul stă cu capul neacoperit fiind gloria lui Dumnezeu.

Dar poate cineva se întreabă:

În acest pasaj este vorba doar de femeile și bărbații căsătoriți?

Unele grupări religioase, interpretează că doar femeile căsătorite care au ca cap pe soțul lor, trebuie să poarte învelitoare. Să analizăm și această variantă.

În capitolul 11 din 1Corinteni, pentru cuvântul bărbat, în greacă este: **“andros”** și **“aner”**, aceste expresii venite dintr-o rădăcină comună, înseamnă bărbat, fie el căsătorit sau necăsătorit (de pildă, **“andros”**, apare și cu privire la Pavel care era necăsătorit – Fapte 9:13 comp. cu 1Corinteni 7:7,8; iar **“aner”**, apare și cu privire la Iesus care la fel nu era căsătorit – Ioan 1:30).

Tot la fel cuvântul pentru femeie este **“gynaikos”**, și care are sensurile conform cu Thayer Lexicon: *“femeie de orice vârstă, fie că este virgină, sau măritată, sau văduvă”*.

Pe baza strictă a etimologiei cuvintelor, nu putem stabili în mod exact dacă se referă la bărbați și femei căsătorite, sau se referă la orice fel de persoane de sex feminin sau masculin, indiferent că sunt virgini, necăsătoriți, văduvi.

Dar contextul și învățătura textului, ne poate ajuta să stabilim interpretarea corectă, căci textul din 1Corinteni 11:3, SCC, spune clar: **“Dar vreau să știți că Christos este capul oricărui bărbat, iar bărbatul este capul femeii; Dumnezeu însă este capul lui Christos”**.

Expresia **“oricărui bărbat”**, de aici se referă la orice bărbat matur de la 30 de ani în sus (comp. Luca 2:51,52, cu Luca 3:21,22), nu doar la cel căsătorit!

Această ierarhie nu se limitează la familie doar, ea are vedere pe toți oamenii, fie ei căsătoriți sau nu, deoarece Iesus este capul adunării (Efeseni 1:22; 5:23; Coloseni 1:18), El este capul tuturor fraților, nu doar al celor căsătoriți (Efeseni 4:14,15)

Tot la fel textul precizează despre femei, și folosește expresii ca: **“orice femeie”** (v.5), sau **“o femeie”** (v.13).

Dacă doar femeile căsătorite au ca cap pe soțul lor, pe cine au ca cap femeile necăsătorite? Sau dacă Christos este capul doar al bărbaților căsătoriți, pe cine au ca cap bărbații necăsătoriți?

Astfel mai degrabă Pavel folosește aici cuvinte generice, pentru a descrie orice fel de bărbat sau femeie (comp. cu Fapte 5:14).

În plus, trebuie spus că pot exista femei văduve, sau care nu se căsătoresc toată viața lor, atunci acestea nu au nici o autoritate peste ele, fiind fără nici un cap?

Chiar și femeile ne-măritate au ca cap pe tații lor (Numeri 30:3-5¹), sau dacă acesta a decedat, orice frate din adunare este în relația spirituală cu ea, capul ei, care o va învăța, în timp ce ea va păstra supunerea și va învăța în liniște învățăturile pe care Dumnezeu le va da prin acesta (1Timotei 2:11,12).

Unii consideră că o persoană de sex feminin, doar la vârsta când poate da naștere la copii, să se acopere în semn de supunere și nu fetele mici. Alți părinți își încurajează fiicele mici să poarte capul acoperit, însă obligativitatea este de la maturitate (30 de ani), când cineva a ajuns bărbat sau femeie, iar creștinii și creștinele vor respecta acesată lege, precum și toți cei maturi care doresc să respecte cuvântul lui Dumnezeu și se pregătesc de botez, fiind fie discipoli/discipole, sau temători/temătoare de Dumnezeu!

Însă este potrivit ca copiii din familiile creștine, care au părinții creștini, ca aceștia să îi obișnuiască de mici cu **“legea lui Christos”** (Galateni 6:2, SCC) cu **“instruirea Domnului”** (Efeseni 6:1-4, SCC), și când vor crește și vor deveni maturi, nu se vor abate de la ea (Proverbe 22:6), căci din copilărie ei au deprins obiceiuri sănătoase!

Dar poate cineva se poate întreba:

¹ Este interesant că în Septuaginta în Numeri 30:3, apare în greacă **“gyne”**, cu privire la femeia ne-măritată, care este acasă sub autoritatea tatălui său. Astfel acest cuvânt este unul universal, putându-se referi la o femeie de orice vârstă, fie că este virgină, sau măritată, sau văduvă.

Este 1Corinteni 11:4-13, o poruncă doar pentru femei?

Înainte de a merge mai departe, să vedem ce cred unii despre acest pasaj. Unii cred că Pavel își direcționează toată energia pentru a spune femeia, prin porunca ca ea să se acopere în semn de supunere; ca și cum Pavel nu are nimic de spus bărbatului, bărbatul este liber de vreo poruncă, așa pare în mintea unora!

Când cercetăm îndeaproape întreaga secțiune, vom observa că Pavel nu se referă doar la femeie, ca să îi spună că trebuie să își pună un văl pe cap. De fapt, Pavel se adresează și bărbaților și femeilor, și începe cu o poruncă pentru bărbați în 1Corinteni 11:3,4, SCC:

“Dar vreau să știți că Christos este capul oricărui bărbat...Orice bărbat, rugându-se sau profetind având ceva pe cap, face de rușine capul lui”. Astfel bărbatul trebuie să aibă grijă să nu facă de rușine pe capul lui: Christos, ceea ce ar fi și mai grav decât în cazul femeii!

Uneori porunca acesta nu este ușor de îndeplinit, există ocazii, iarna pe stradă, când bărbatul creștin sau temător de Dumnezeu dorește să se roage dar este frig afară, și trebuie să își de-a jos căciula pentru a o face potrivit legii lui Christos!

Astfel legea Domnului Iesus privea ambele sexe, astfel ambii trebuie să se supună poruncii pereche a Domnului Iesus date prin apostolul Pavel (v.4-6), pentru un scop definit. Obiectivul lui Pavel este de a le spune că bărbatul nu își poate acoperi capul și femeia trebuie să aibă capul acoperit, există o poruncă pentru fiecare. Bărbatul are o restricție, și femeia altă restricție, astfel ca **“în Domnul, femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie”** (v.11).

Deci chiar în Domnul pe plan fizic și de ierarhie spirituală există o diferențiere între bărbat și femeie!

Această poruncă nu discriminează femeile, de fapt, nu este nimic în aceste versete care să indice că bărbatul nu ar avea o poruncă de împlinit; ci, doar femeile! Ci din contră, în acest pasaj, aambii se află sub rânduiala și porunca lui Dumnezeu, unul într-un fel, altul în alt fel.

Există bărbați care datorită culturii sau obiceiurilor ar dori să poarte păr lung sau batic, sau chipă, etc. dar Scriptura îl restricționează. Restricția din 1Corinteni 11, nu privește astfel doar femeia.

Să răspundem în continuare la întrebarea:

Pot exista excepții de la aceste reguli?

Dumnezeu în harul, mila și înțelepciunea Lui dă ajutor de sus, și astfel nu există excepții de la această legea divină dată prin apostolul Pavel! A face altcumva fără a ține această lege, această tradiție apostolică, înseamnă a nu imita pe Christos, a nu călca pe urmele Lui, a nu merge pe calea Lui (1Corinteni 11:1,2)!

Să analizăm în continuare situații excepționale, în care este greu sau imposibil ca bărbatul să se roage fără a avea nimic pe cap: de pildă, un bărbat care are o cască obligatorie pe cap, ce ar trebui să facă?

Ce să facă un motociclist, constructor, petrolist, etc. când dorește să se roage? El este obligat prin lege sau prin natura serviciului care-l prestează, să aibă capul acoperit, oare să nu se mai roage în aceste condiții? Sau să riște de pildă un motociclist să-și scoată cască în timpul mersului pe motocicletă deoarece el are dorință atunci de a se ruga? Sau când este ger afară și simte nevoia de a se ruga pe stradă poate chiar o rugăciune de câteva minute, ce face? Nu se mai roagă ca să nu-i înghețe urechile?

Dumnezeu în mila, îngăduința și înțelepciunea Lui, poate hotărî în situații de acest gen, ca creștinul să se roage cu căciulă, respectiv, cască, însă nu îi ascultă în acel moment rugăciunea, Spiritul Sfânt din creștin păstrează rugăciunea până în clipa când creștinul ajunge acasă sau undeva, unde își descoperă capul și atunci rugăciunea este transmisă de Spiritul Sfânt la Christos, și de Fiul la Tatăl! – Efeseni 2:18; 6:18.

Așa cum spune profetul Isaia în Isaia 62:10, BC: **“Treceți, treceți pe porți! Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare!”** La fel cum Israelul trebuia să de-a la o parte pietrele ca să croiască o cale, un drum și să ridice un steag peste popoare, în mod similar, după ce bărbatul creștin își descoperă capul, și dă la o parte astfel: orice pricină de acuzare din partea Diavolului (Apocalipsa 12:9,10), rugăciunea creștinului se ridică, căci calea s-a eliberat, pietrele s-au dat la o parte, și steagul rugăciunii se poate ridica!

Făcând tot ce este posibil ca să ne respectăm Capul: Christos, Îl laudăm pe Dumnezeu și pentru acest har al întârzierii rugăciunii, ca în final Dumnezeu, ascultătorul rugăciunii să ne asculte (Psalmul 65:2).

În mod similar și femeile creștine pot fi în situații în care nu pot avea vâlul pe cap și simt nevoia să se roage, de pildă, când o femeie este

la închisoare, legată în cătușe, fără batic, sau în cazul în care pur și simplu femeia și-a uitat vâlul acasă, sau în alte situații, în care femeia este în imposibilitate să se roage cu capul acoperit, chiar dacă a făcut tot ce a atârnat de ea să facă în acest sens. Oare să nu se mai roage dacă este într-o închisoare sau în alte situații fără vâl?

Din Scripturi cunoaștem că heruvimii își acoperă capul cu aripile (Exod 25:20-22), recunscând prin aceasta conducerea lui Dumnezeu, în contrast cu Lucifer care s-a răzvrătit (Isaia 14:11-14).

Cunoaștem de asemenea textul din 1Corinteni 11:10, SCC, care precizează: **“De aceea, femeia este datoră să aibă pe cap: vâl, din cauza îngerilor”**. Astfel când o femeie creștină este singură, fără bărbat ea trebuie să se acopere **“din cauza îngerilor”** păzitori prezenți. În cazul în care ea este supusă bărbatului, însă în aceea ocazie nu are vâl din motive întemeiate, îngerul păzitor o va acoperii cu aripa lui, căci îngerul lui Iehova tăbărăște în jurul celor dreți ca să îi ajute (Psalmul 34:7).

Experiență: cunosc un caz în care mai mulți frați printre care și o soră ne-am adunat pentru discuții biblice și rugăciune. După învățături și discuții din Scripturi, ne-am rugat, sora a uitat să își scoată vâlul din poșetă, și nici noi bărbații nu am observat la începutul rugăciunii. Pe la mijlocul rugăciunii eu am observat, am vrut să opresc rugăciunea ca să îi spun surorii să se acopere, însă Domnul Iesus m-a oprit să fac asta, și mi-a dat o viziune în care am văzut cum un înger și-a pus aripa pe capul ei. La sfârșitul rugăciunii sora și-a dat seama de greșala ei, și-a cerut iertare și atunci le-am împărtășit viziunea din partea Domnului.

Acesta a fost un caz în care sora a uitat vâlul, pot exista și alte cazuri, însă atunci când surorile fac tot ceea ce este posibil, însă tot nu se pot acoperii, Dumnezeu vede și poruncește îngerilor ca să le acopere, datorită credincoșiei lor manifestate până atunci! – Proverbe 31:29,20.

Să avansăm în continuare, văzând răspunsul la o altă problemă ridicată de unii:

Dacă femeia este supusă mai are ea nevoie de învelitoare?

Este adevărat că învelitoarea este un semn al supunerii, și pot exista femei ce poartă batic la biserică fără a fi supuse soților sau fraților lor de credință, pentru că ele nu respectă Cuvântul, nu înseamnă ca femeile care umblă pe Calea Creștină să nu îl respecte!

Însă să ne întrebăm: de ce mai e nevoie ca doi tineri să se căsătorească legal și să obțină un certificat de căsătorie dacă ei oricum se iubesc? Sau ce nevoie mai avem de botez căci noi oricum ne-am căit de păcate? Sau, ce nevoie mai avem să luăm Cina Domnului, căci noi credem în jertfa Domnului?

Tot așa femeia care spune că este supusă, cum se face atunci că nu se supune la această regulă a învelitorii în semn de supunere? Este adevărat că acoperirea capului nu înlocuiește smerenia și supunerea, însă aceasta este un semn exterior cerut unei femei creștine.

O femeie care își respectă capul va respecta și această lege, o femeie care nu respectă această lege, nu își respectă nici pe capul ei: bărbatul, și va aluneca tot mai mult în înțelepciunea firească, în care pune propria ei judecată, interpretare, părere, despre adevărului lui Dumnezeu!

Importanța vălului ca manifestare a respectului față de cap, o putem ilustra după cum urmează: Un sol merge cu un steag alb la tabăra adversă, el merge călare, iar steagul lui este compus dintr-un lemn (baston, prăjină) precum și dintr-o bucată albă de pânză. Acest steag îi conferă protecție deoarece el arată că el este un sol, un mesager al păcii, și că nu vine în tabăra adversă cu scopuri ostile!

Ce se întâmplă însă dacă pe drum, fără să-și dea seama, solul pierde aceea pânză albă, aceea „cârpă”, (din păcate așa o numesc unii, din grupări religioase false, în batjocură: vălul devoțional). Ce se întâmplă când pur și simplu, vântul desprinde pânza albă de prăjina de care era prinsă!

Solul se poate trezi înconjurat și luat prizonier și chiar ucis.

Astfel, o bucată de pânză, poate face diferența dintre viață și moarte. Mai multe argumente vom aduce în capitoul următor din această carte, din text și context și am împărțit argumentele în favoarea vălului, pe mai multe tipuri.

3) Argumente în favoarea vălului

Argumentul imitării lui Christos și a lui Pavel:

Unii spun că deoarece Fiul personal nu a dat această învățătură prin Evangheliile, noi nu trebuie să o respectăm fiind doar un fel de sugestie al lui Pavel, o opinie, nu ceva obligatoriu.

Alții chiar spun că apostolul Pavel are ceva cu femeile deoarece era necăsătorit și prin urmare nu le cunoștea bine sau pur și simplu era un misogin².

Însă Pavel nu are ceva cu femeile, nu discriminează, nu înjosește, nu este misogin, așa cum îl descriu unii, el pur și simplu își extrage învățătura din exemplu și învățătura Domnului Iesus, el spune că ne transmite prin această epistolă, ceea ce el a primit de la Domnul Iesus (comp. cu 1Corinteni 11:23), el spune în 1 Corinteni 11:1: **“Faceți-vă imitatori ai mei, după cum și eu sunt al lui Christos”**.

A nu urma aceste perceptive, înseamnă a nu-l imita pe apostolul Pavel care a primit Evangheliile prin dezvăluire (Galateni 1:11,12), și de fapt a nu-l imita pe Christos, și prin urmare a nu merge pe calea Lui, explicată și răspândită de apostoli în toate adunările creștine (1Corinteni 4:17)!

Argumentul tradiției apostolice:

În 1Corinteni 11:2, se precizează că instrucțiunile din v.3-15, despre învelitoare, fac parte din tradițiile apostolilor, predate, învățate și date adunărilor creștine.

În Biblie există o tradiție rea, care anulează porunca lui Dumnezeu, ca și cea a fariseilor (Matei 15:3,6), și o tradiție (obicei, parctici) bună care este în acord cu Cuvântul și vine prin apostolii Domnului, unele tradiții prin călăuzirea divină (2Petru 3:15).

În 1Corinteni 11:2 BC, se redă: **“Vă laud că în toate privințele vă aduceți aminte de mine, și că țineți învățăturile întocmai cum vi le-am dat”**. Cuvântul pentru **“învățăturile”**, din BC, este în greacă: **“paradosis”**, care conform cu **Thrayer Lexicon** înseamnă: tradițiile, instrucțiunile, percepțiile.

În versiunea NTT – 2008, se traduce cu **“rânduilele”**, iar la n.s. se explică: *„instrucțiunile; tradițiile, doctrinele”*. Iar în Biblia GBV

² Misogin: un bărbat care urăște femeile, sau manifestă repulsie față de ele.

2001, se traduce tot cu **“rânduilele”**, iar la n.s. se explică: „sau *„tradițiile”, adică învățăturile transmise oral sau în scris în acel timp.*” (vezi și 2Tesaloniceni 2:15, unde apare din nou același cuvânt).

În traducerea literală SCC, se redă mai bine sensul acestui cuvânt:

“Vă laud dar, că în toate vă amintiți de mine; și țineți tradițiile după cum vi le-am dat”.

Biblia nu este împotriva tradițiilor atunci când ele nu anulează Cuvântul lui Dumnezeu! Iesus Christos a fost împotriva tradițiilor care anulau Cuvântul divin (Matei 15:1-9). Însă El a susținut și practicat anumite tradiții (obiceiuri, așezăminte, rânduile) care nu desființau porunca lui Dumnezeu; ci, erau în armonie cu spiritul legii (Luca 4:16; Ioan 10:22). Deci există tradiții bune, și tradiții rele!

Cuvântul „tradiție” are o conotație rea astăzi în cultele neo-protestante, însă acest lucru nu este justificat de Scripturi. În toate timpurile au existat tradiții bune și rele. Sunt mulți care țin tradiții nebiblice, fără să știe, unii spun: „întotdeauna am făcut așa în biserică, nu putem să facem altfel”!

Analizarea multor, practici și obiceiuri din cultele protestante și neoprotestante ar scoate la lumină că ei țin tradiții nebiblice, și că nu sunt în totalitate diferiți de cultele tradiționale!

Problema tradițiilor, a existat chiar și în vremea lui Iesus. El a trebuit să mustre pe farisei și cărturari deoarece ei invalidau Cuvântul lui Dumnezeu de dragul tradiției lor (Matei 15:1-9; Marcu 7:1-13). Pavel avertizează colosenii împotriva celor care vor ca ei să urmeze tradiția oamenilor mai degrabă decât a lui Christos (Coloseni 2:8). Dar tradiția însăși prin sine însuși este neutră, nici bună, nici rea!

O tradiție este o învățătură, practică, un obicei, care fie pe cale orală sau prin scris se perpetuează în aceea grupare.

În contrast cu tradițiile omenești, care sunt concepții contrare Cuvântului lui Dumnezeu, o tradiție apostolică este una care pune în valoare legea și înțelepciunea divină. Pavel le scrie tesalonicenilor și poruncește creștinilor să țină tradițiile care au fost învățați chiar pe cale orală (2Tesaloniceni 2:15), și să se depărteze de orice frate care nu merge în conformitate cu învățăturile primite de la apostoli (2Tesaloniceni. 2:15; 3:6). Astfel expresia „tradițiile” este folosită pentru a descrie învățături ca: acoperirea capului, cina Domnului (1Corinteni 11:23), și moartea, îngroparea și învierea lui Hristos (1Corinteni 15:3).

Doctrina acoperirii capului poate fi o învățătură minoră în ochii noștri, dar este o învățătură apostolică și nu poate fi ignorată. A ține *majoritatea* tradițiilor poate aduce laude, dar Pavel a trebuit să aducă și corectorul **“dar”**, cu care începe în v.3 pledoaria în favoarea învelitorii.

Astfel Pavel își începe pledoaria și sfătuirea prin cuvintele laudative din 1Corinteni 11:2, prin această declarație, Pavel începe un subiect nou în epistola sa către Corinteni: acela al urmăririi tradițiilor apostolice. Pavel îi laudă pe corinteni pentru ținerea tradițiilor apostolice date de el în calitate de apostol, dar continuă și menționează două zone în care ei eșuau în a ține tradițiile. Problema ierarhiei și învelitorii, și sfaturi pentru cina Domnească, datorită neorânduiei în ce privește cina Domnească.

Tradiția sau instrucțiunile date de Pavel făceau parte din credința (ansamblul convingerilor creștine), date sfinților atunci în primul secol d.Ch. pentru totdeauna (Iuda 3), în care trebuiau să creadă și să le facă, așa cum este scris și în 2Tesaloniceni 2:15, SCC: **“Așadar, fraților, fiți fermi și țineți tradițiile pe care le-ați învățat, fie prin cuvântare, fie prin scrisoarea noastră”**.

Argumentul ierarhic:

Apostolul Pavel își continuă sfătuirea către corinteni, prin cuvintele din 1Corinteni 11:3-5, SCC: **“Dar vreau să știți că Christos este capul oricărui bărbat, iar bărbatul este capul femeii; Dumnezeu însă este capul lui Christos. Orice bărbat, rugându-se sau profetind având ceva pe cap, face de rușine capul lui. Iar orice femeie, rugându-se sau profetind cu capul neacoperit, face de rușine capul ei, pentru că este una și aceeași cu cea rasă”**.

Iată că Pavel face apel la ierarhia existentă în univers.

Christos, Fiul lui Dumnezeu se spunea lui Dumnezeu, bărbatul se supune lui Christos, iar femeia: bărbatului!

Apostolul leagă ordinea rânduită de Dumnezeu de purtarea sau nu a vălului la rugăciune și profeție. Dacă rugăciunea înseamnă transmiterea de informații de la om spre Dumnezeu, profeția înseamnă transmiterea de informații de la Dumnezeu la om, toată această comunicare bilaterală trebuie făcută sub auspiciile ordinii divine.

Atunci când bărbatul se roagă sau profețește cu capul acoperit, și femeia cu capul descoperit se distruge semnele ordinii rânduite de Dumnezeu!

Ba mai mult, acel închinător nu poate demonstra că Dumnezeul lui este Dumnezeul ordinii și al rânduielii (1Corinteni 14:33). De aceea toți creștinii trebuie să caute să facă toate **“Dar toate să fie făcute cuviincios și în ordine”** (1Corinteni 14:40, SCC).

Argumentul bunului simț:

Apostolul Pavel își continuă linia argumentării prin cuvintele din 1Corinteni 11:6, SCC: **“Pentru că, dacă o femeie nu se acoperă, să se și tundă! Dar dacă este rușinos pentru o femeie să fie tunsă sau rasă; să se acopere!”**

Iată argumentul lui, el apelează la conștiință colectivă, la bunul simț, la valorile societății de oameni din zilele lui, în care pentru o femeie, tunderea de tot sau raderea părului era o ,rușine’!

Chiar dacă în zilele noastre nu mai este o rușine, trăim timpuri în care s-a pierdut: rușinea, sfiala, bunul simț, dar deoarece avem dreptarul învățăturii, creștinii se pot redresa și pot să revină la acel 'bun simț' pierdut de generația noastră.

Aceasta este provocarea pentru noi, vom reveni la rușinea corectă și Biblică, sau vom deveni insensibili, adâncindu-ne tot mai mult în vidul moral și spiritual, în care nimic nu mai stârnește rușine!

Creștinii vor umbla pe vechile cărări (Ieremia 18.15) cele în care vor păstra simțurile, o conștiință bună, și o minte curată care păstrează valorile vechi dar divine (1Timotei 1:5; 2Petr 3:1)

Argumentul ordinii din creație:

Acest argument este prezentat în 1Corinteni 11:7-9, SCC: **“Pentru că un bărbat, într-adevăr, nu este dator să acopere capul, fiind o imagine și o glorie a lui Dumnezeu; dar o femeie este o glorie a unui bărbat. Pentru că, nu bărbatul este din femeie; ci, femeia din bărbat. Pentru că nu a fost creat bărbatul pentru femeie, ci femeie pentru bărbat”.**

Iată motivele acoperirii femeii și ne-acoperirii bărbatului, deoarece bărbatul este o imagine și o glorie a lui Dumnezeu, adică are o formă exterioară similară cu forma lui Dumnezeu, și el este o glorie a lui Dumnezeu căci seamănă din punct de vedere al înfățișării cu Dumnezeu!

Ambele sexe au chipul lui Dumnezeu (Geneza 1:27), adică calitățile Lui (Coloseni 3:10), însă doar bărbatul are asemănarea sau imaginea lui Dumnezeu!

Astfel de aceea, femeia trebuie să se acopere când se roagă sau profetește, recunoscând prin aceasta acest adevăr biblic!

Apoi un alt motiv este că la creiere femeia a fost făcută din coasta bărbatului, și nu bărbatul provine din femeie! Femeia a fost creată după bărbat, și din bărbat, de aceea bărbatul este capul femeii!

Iar după cum mireasa lui Christos, a fost creată: **“spre o laudă a gloriei Lui”** (Efeseni 1:14, SCC), adică având ca scop în viața ei ca mireasă: lauda lui Christos, și răspândirea gloriei (renumelui) Capului ei prin faptele ei, prin ascultarea adunării!

În mod similar: femeia, are ca scop al vieții ei: susținerea bărbatului, respectarea ordinii divine, ea fiind creată: **“pentru bărbat”**.

A nu purta învelitoare înseamnă a nega ordinea divină, scopul vieții și legea divină din acest pasaj!

Ne dăm seama de unde vine acest spirit, de la Satan, care face tot ce poate să umbrească aceste adevăruri, teoria evoluției, mișcarea feministă, mișcarea de emancipare a femeii, mișcarea homosexuală, și alte mișcări și mentalități drăcești prezente în zilele noastre, vor să răstoarne ordinea și adevărurile lui Dumnezeu ce privesc însuși creația și succesiunea creației!

Argumentul angelic (îngeresc):

Dumnezeu care a inspirat Scriptura (2Timotei 3:16), îl conduce pe apostolul care a primit serviciu de apostol de la Capul adunării (1Corinteni 12:5), să scrie în 1Corinteni 11:10, SCC: **“De aceea, femeia este datoră să aibă pe cap: văl, din cauza îngerilor”**.

Problema nu este doar între bărbat și femeie, nici măcar între femeie și societate, lume, sau adunarea creștină. Problema nu este dacă ne vede lumea sau frații, problema este că ne văd îngerii. Aceștia nu pot fi păcăliți, cumpărați, manipulați, ei notează tot, și prezintă cazul nostru în fața Tatălui ceresc, ei văd pururea fața lui Dumnezeu (Matei 18:10). A nesocoti aceasta, este tot una cu a nesocoti îngerii, misiunea lor, și în fond pe Dumnezeu care i-a trimis și însărcinat cu această misiune.

Argumentul conștiinței:

Explicând motivele acoperirii capului, Pavel pune o întrebare retorică în 1Corinteni 11:13, SCC: **“Judecați în sinea voastră: Este cuviincios să se roage lui Dumnezeu o femeie neacoperită?”**

Toate lucrurile fiind luate în considerare, răspunsul este un clar „Nu”. Iată că după ce Pavel face apel la argumente din ierarhia universului, de la creație, argumente ale bunului simț, el face acum apel la conștiință, la ceea ce este cuviincios sau nu pe baza propriei judecăți date de conștiința femeii. Apostolul națiunilor, acționează în mod asemănător cu Iesus, care a spus în Luca 12:57, SCC: **“Dar de ce nu judecați și din sinea voastră ce este drept?”**

În zilele noastre când conștiința generației noastre a ajuns împietrită, este greu să mai judecăm, însă revitalizându-ne conștiința cu cuvintele bune învățături, putem să ajungem la aceeași concluzie ca a corintenilor, și anume, că nu vom socoti cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul neacoperit.

Argumentul naturii:

El continuă seria de argumente, de data aceasta luând o paralelă din natură spunând în 1Corinteni 11:14, SCC: **“Dar nu vă învață nici chiar natura, că dacă un bărbat are să fie cu păr lung, este o dezonoare pentru el?”**

După ce apostolul Pavel prezintă deosebirea dintre sexe prin învelitoarea (vălul) care departajează bărbatul care este capul, de femeia care a fost creată din bărbat și pentru bărbat, argument luat din contextul creației. El mai prezintă un alt argument, luat de data aceasta din învățătura care ne-o dă natura. Natura ne învață că există o diferențiere între sexe și rolurile sexelor, pe baza acestei diferențe, pe baza faptului că natura îl învață pe bărbat să aibă părul scurt și pe femeie să aibă părul lung.

Bărbatul care este lipsit de învelitoarea naturală: părul lung, nu poartă nici pe cea devoțională a supunerii. Însă femeia care a primit de la Dumnezeu învelitoarea (părul) pentru corpul ei, o poartă și pe cea în semn de supunere față de capul care este bărbatul.

Natura, sau creația dă o mărturie bună despre Dumnezeu și legile Lui, însă cei ce nu i-au seama la învățăturile creației, cui ei se întâmplă după cum este scris în Romani 1:19-22, SCC: **“Pentru că ceea ce este cunoscut despre Dumnezeu este arătat în ei, deoarece Dumnezeu le-a arătat. Fiindcă cele nevăzute ale Lui,**

atât puterea Lui eternă, cât și divinitatea Lui, se văd de la creația lumii, fiind înțelese prin cele făcute; pentru ca ei să fie de nedezevinovățiți. Deoarece cunoscând pe Dumnezeu, nu L-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci, s-au făcut deșerți în cugetările lor, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. Zicând că sunt înțelepți, au înnebunit".

Să trecem la ultimul argument adus de Pavel:

Argumentul ekklesiastic (adunării creștine):

Ultimul argument adus de Pavel în favoarea învelitorii naturale părul, și prin extensie și în favoarea învelitorii ca respect dată de capul, este ceea ce spune el în 1Corinteni 1:16, SCC: **“Dar dacă cineva pare să fie iubitor de dispută, noi nu avem un astfel de obicei; nici adunările lui Dumnezeu”**.

Iată că apostolul, predicatorul și învățătorul Pavel (1Timotei 2:7), taie orice posibilitatea de ceartă, și implicit de a modifica rânduiala lui Dumnezeu dată adunării Sale prin tradiția apostolică!

Cei ce au poftă de dispută, ceartă, pot să se certe, dar nu cu noi, căci creștinii ascultători de Cuvânt, nu târguiesc adevărul, nici nu fac negoț sau compromis cu principiile lui Dumnezeu. Acest obicei nu-l au adunările lui Dumnezeu (1Corinteni 2:17).

Adunarea lui Dumnezeu primește Cuvântul dezvăluit divin și este obligată să-l respecte, ea nu discută poruncile, sfaturile, învățăturile, ea le execută.

Face acest lucru și gruparea religioasă din care faci tu parte?

Iată că aparent această rânduială minoră, trecută cu vederea de multe culte, denominații, „școli teologice”, este pusă în legătură cu cele mai importante doctrine ale Bibliei, este legată de doctrina despre Dumnezeu și Christos, despre ierarhia divină; este implicată imitarea lui Christos, tradiția apostolică - aprobată divin, conștiința proprie și a oamenilor din jurul nostru, ordinea creației, și chiar îngerii și natura, poate ai fost învățat/învățată, că nu e nici o problemă, nici un păcat a nesocoti sfatul din 1Corinteni 11! Nu uita însă toți oamenii vor fi judecați după Evanghelia predicată de Pavel (Romani 2:16), nu lăsa ca opiniile oamenilor să-ți formeze convingerile, ci tu iubite cititor, du-te și adăpă-te de la Cuvântul lui Dumnezeu!

4) Învălitoarea la evrei:

În ce privește bărbații evreii chiar de dinainte de Moise, purtau un turban (Iov 29:14), care era o protecție de arșița soarelui, așa cum dreptatea era un turba, o protecție de mânia divină!

Conform legii lui Dumnezeu date prin Moise, marele preot purta un turban (Exod 28:4,37,39; 29:6; 39:28,31; levitic 8:9; Zaharia 3:5) și o placă de aur curat legat de turban pe care scria: «**Sfințenia este a lui Iehova**» (Exod 28:36,37, NW).

În timpurile biblice, femeile își acopereau capul cu vălurile lor (Isaia 3:23), în prezența capului (Geneza 24:63-65). Chiar și prostituatele își acopereau capul (Geneza 38:14,19).

Descoperirea părului unei femei era considerată o umilire și pedepsire (Numeri 5:18, Isaia 3:17).

Tunderea părului era insulta unei femei captive (Ieremia 7:29, 1Corinteni 11:15). O femeie suspectată de adulter era ciufulită și învălitoarea ei era înlăturată de preot (Numeri 5:18 – comparat cu Levitic 21:10).

Din Scripturile Ebraice (Vechiul Testament) nu reiese o obligativitate a acoperii capului la bărbați, dar reiese că se purta: turban, probabil nu tot timpul! Acoperirea capului fiind ceva facultativ, la fel rugăciunea cu capul dezvelit sau acoperit, era alegerea fiecăruia, nefiind o poruncă în acest sens!

În **Dicționarul enciclopedic de iudaism**, la subiectul: **acoperirea capului**, se spune: „*Legea biblică nu impune, în general, purtarea de acoperămintе pentru cap, totuși marele preot purta o mitră sau un turban de pânză (Ex. 28, 4; 29, 6; Lev. 8, 9 etc), iar preoții obișnuiți purtau și ei o scufie ceremonială (Ex. 28, 40; 29, 9; Lev. 8, 13). Se pare că, în vremea Templului, numai persoanele de rang înalt purtau capul acoperit după moda mesopotamiană. Talmudul cuprinde păreri contradictorii în această privință. După unii autori, acoperirea capului la bărbații evrei era un simplu obicei și avea deci un caracter facultativ (Nel. 30b). Pe de altă parte, mulți înțelepți socoteau că nu se cade ca oamenii învățați să umble cu capul descoperit și unii nu mergeau mai mult de patru coți (sub doi metri) fără să poarte ceva pe cap din cauza prezenței divine (Șehina) care se întindea deasupra lor (Kid. 31a; Șab. 118b). Alții considerau că se cuvine să-ți acoperi fața în timpul slujbei (R. H.*

17b; Taan. 20a). Alții, în fine, n-ar fi condus niciodată o rugăciune publică fără să-și acopere capul (Sof. 14, 15). Întrebarea dacă bărbații evrei puteau să se roage cu capul descoperit a suscitat aprinse controverse secole de-a rândul. În schimb, toți înțelepții erau de acord că o femeie măritată nu trebuia în nici un caz să-și expună vederii pletele — “coroana frumuseții” ei”.

Ulterior însă s-a interpretat că evreii trebuie să poarte ceva pe cap din cauza prezenței lui Dumnezeu, așa cum poartă marele preot un turban!

În perioada scrieri Talmudului (secolul III – VI d.Ch.) încă lucrurile nu era bine așezate, așa cum spune **Dicționarul enciclopedic de iudaism**: “Talmudul cuprinde păreri contradictorii în această privință”.

Mai târziu evreii au început să poarte khipă, pe site-ul **Iudaism și Tora**³ se explică: “...În limba ebraică, *kipa* înseamnă: “dom, cupolă”, iar cuvântul corespunzător în aramaica (*yarmulka*) se traduce prin “*yarei Malka*” (frica de Rege). **Kipa** este astfel un simbol pentru modestie și supunere față de Dumnezeu.

În decursul istoriei, în special în Evul Mediu, *kipa* a devenit un simbol evreiesc tradițional. Chiar și astăzi, în cercuri mai puțin religioase sau traditionaliste, cum ar fi de exemplu iudaismul reformat, multe autorități rabinice continuă să ceară evreilor să poarte *kipa* macar atunci când sunt în sinagoga, când învătă Tora sau la masa.

Ca prima menționare a unui acoperământ pentru cap purtat de evrei, se poate cita Talmudul Babilonian care povesteste despre un rabin care, mâncând din greșeală un fruct care aparținea altcuiva, a spus: “*Am greșit pentru că nu am avut capul acoperit, ca să îmi amintească de Dumnezeu care este deasupra!*”

Shulhan Aruh-ul (Codexul Legilor Iudaice) transformă obiceiul purtării *kipei* în obligație. Astfel, conform *halahai*(legii mozaice) unui evreu îi este interzis să meargă mai mult de 4 *amot* (aproximativ 2.5 m) cu capul descoperit. În loc de *kipa* se poate purta însă orice acoperământ (sapca, palarie, caciula, etc.)

³ <https://www.dvartora.ro/unde-este-scris-ca-evreii-trebuie-sa-poarte-kipa/>

În vremurile Talmudice, femeile își acopereau întotdeauna capul lor (Ned. 30b; Num. R-9:1 6). Unele surse agade interpretează acest obicei ca un semn al rușinii unei femei și simțirea vinovăției păcatului lui Eva. Dacă o femeie umbla cu capul gol pe stradă, soțul ei putea să divorțeze de ea fără să îi plătească înapoi zestrea ei. (În Ket. 7:6, termenul „dat Yehudit” înseamnă că o femeie nu ar trebui să își învârtască părul sau să aibă părul descoperit pe stradă.)

În secolul șaisprezece, rugăciunea cu capul descoperit era considerat un obicei păgân. Fetele nu trebuiau să își acopere părul lor până la ceremonia de nuntă (Ket 2:1). Totuși, în unele comunități Sephardice, este obiceiul ca fetele necăsătorite să își acopere capul lor. Unii rabini au comparat expunerea părului unei femei căsătorite cu expunerea părților ei private. Ei interzic recitalul oricărei binecuvântări în prezența unei femei cu capul gol. Femeile evlavioase aveau grijă chiar în casa lor să nu își descopere părul lor. Acest lucru este adevărat în special despre Kimhit, mama a câtorva mari preoți (Yoma 47A, Lev. R 20:11).

Obiceiul general era să apară în public în prezența unor bărbați străini cu părul acoperit. În mod gradat a devenit acceptat a fi obiceiul general tradițional pentru toate femeile evreice să își acopere părul lor (Sh. Ar. EH 21.2).

Chiar dacă evreii s-au depărtat de la Scriptură, inventând tot felul de tradiții bazate pe păreri omenești, noi ca creștinii vom urma Scriptura, vorbind cu autoritate ca și Domnul, pentru că învățătura noastră nu este o părere omenească; ci, ea este de la Dumnezeu (Matei 7:28,29; Ioan 12:49; 2Corinteni 2:17).

Prin urmare vom urma învățătura din 1Corinteni cap. 11.

Chiar surorile pot urma modelul femeilor sfinte din Scripturile Ebraice (comp. cu 1Petru 3:5,6), care erau supuse, și care manifestau respect față de capul lor (Geneza 24:63-65).

5) Părul scurt pentru bărbați

Biblia învață că este o dezonoare pentru un bărbat să poarte părul lung, în 1Corinteni 11:14, SCC, se spune: **“Dar nu vă învață nici chiar natura, că dacă un bărbat are să fie cu păr lung, este o dezonoare pentru el?”**

În acest text, apostolul națiunilor , folosește cuvântul grecesc: **“atimia”**, care înseamnă: *dezonoare, degradare, rușine*.

Acest cuvânt în diferitele forme ale lui apare și în alte versete, este interesant că tot Pavel vorbește de vasele de onoare și de vasele de **“dezonoare”**, în Romani 9:21; 2Timotei 2:20. Aceste vase de dezonoare, așa cum a fost Faraonul Egiptului sunt întocmite **“pentru pieire”**, nu pentru viață și glorie (Romani 9:21-24).

Un bărbat care nu ascultă de legea lui Dumnezeu dată prin natură, el nu va asculta nici de legea lui Dumnezeu dată prin Scripturi, astfel necredințioșia în lucrurile mici în timp va naște necredințioșia în lucrurile mari (comp. cu Luca 16:10).

Teoria vehiculată de unii că: *„Isus a avut părul lung”*, învățată de filmele de la Hollywood provine de la înțelepciunea drăcească, nu din Scripturi!

Biblia nu învață despre Domnul Iesus ca având părul lung:

Pe parcursul istoriei au fost diferite imagini și curente provenite din păgânism care îl înfățișau diferit pe “Isus”, de exemplu: lucrările de artă realizate înainte de împăratul roman Constantin, care a trăit aproximativ între anii 280 și 337 d.Ch., îl prezintă deseori pe „Isus drept: păstorul cel bun”, adică un tânăr cu părul cârlionțat, fie lung, fie scurt.

Despre această înfățișare, cartea **Art Through the Ages** (Arta de-a lungul secolelor) spune următoarele: *„Tema Păstorului cel Bun poate fi regăsită în trecut în arta grecească arhaică [păgână] și chiar și în cea egipteană, însă de data aceasta ea devine simbolul loialului ocrotitor al turmei creștine”*.

Cu timpul, această influență păgână a devenit și mai evidentă: *„Isus putea fi identificat foarte ușor cu zeitățile bine cunoscute ale lumii mediteraneene, îndeosebi cu Helios (Apolo), Zeul-soare [al cărui halo i-a fost atribuit mai târziu lui Isus și apoi „sfinților”], sau cu înfățișarea romanizată din est a acestuia, Sol Invictus (Invincibilul*

Soare)“, precizează în continuare cartea. Într-un mausoleu care a fost descoperit sub Bazilica Sf. Petru, din Roma, “Isus” este înfățișat în realitate ca zeul Apolo „*în timp ce mână pe întinderea cerului caii prinși la carul soarelui*”.

Însă această figură tinerească nu a durat mult timp. În cartea sa intitulată **Christian Iconography** (Iconografia creștină), Adolphe Didron spune ce s-a întâmplat: „*Figura lui Cristos, care la început a fost prezentat ca tânăr, înaintează în vârstă tot mai mult de-a lungul secolelor ... odată cu creștinismul*”.

Un text din secolul al XIII-lea, despre care se spune că ar fi o scrisoare adresată Senatului roman de un oarecare Publius Lentulus, conține o descriere a înfățișării lui “Isus”, în care se arată că el avea „*părul de culoarea alunei necoapte [castaniu], lins până aproape în dreptul urechilor, după care se revărsa peste umeri în bucle puțin mai închise la culoare și mai strălucitoare; avea cărare pe mijloc ..., barbă întregă de aceeași culoare ca și părul, scurtă, despicăță puțin la bărbie; ... ochii cenușii ... și limpezi*”. Acest portret neautentic i-a influențat apoi pe mulți artiști, unii creștini chiar cred acest document târziu, care de fapt este o închipuire, o descriere neautentică!

De fapt „*Fiecare perioadă a creat un tip de Cristos dorit atunci*”, declară **New Catholic Encyclopedia**.

Protestanții au avut și ei artiștii lor, iar aceștia au interpretat înfățișarea lui Cristos în felul lor!

În cartea sa intitulată **Christ and the Apostles — The Changing Forms of Religious Imagery** (Cristos și apostolii: Cum s-au schimbat formele în imagistica religioasă), F. M. Godfrey spune: „*Jalnicul Cristos al lui Rembrandt își are originea în spiritul protestant, trist, vlăguit și palid, auster, ... o imagine a sufletului protestant închistat, care se reneagă pe sine*”. Acest lucru se reflectă în „*slăbiciunea trupului Său, în abnegația [renegarea] cărnii, în «simplitatea, patosul și solemnitatea» cu care [Rembrandt] și-a imaginat epopeea creștină*”, spune M. Godfrey.

Cu toate acestea, după cum vom vedea în continuare, imaginea unui “Cristos melancolic”, efeminat, plăpând, cu părul lung, având un halo în jurul capului, imagine care apare adesea în arta creștinătății, nu este exactă!

În realitate, ea este foarte diferită de imaginea Fiului lui Dumnezeu, a lui Iesus Christos prezentată de Biblie!

Picturile cu „Cristos” sunt simple concepții ale artiștilor și nu au nici o autorizare Scripturală. Unele picturi cu „Isus” sunt de fapt auto-portrete, de pildă, pictorul Corneliu Baba, care a pictat capela Hasaș, s-a pictat pe sine în locul lui „Cristos”!!!

Conform cu cartea: **„Viața cotidiană în vremurile biblice”** de M.C.Tenney – J.I.Packer – W.White, apăruta la editura Agape, se precizează la p.133: *„evreii își tăiau părul aproape ca occidentalii de astăzi, slujindu-se de niște foarfece primitive (2Samuel 14:26). Cuvântul polled în acest context înseamnă „a tăia părul de pe cap”*. Prin urmare, și Domnul Isus fiind un evreu, el a purtat portul hainelor și tunsoarea practică de poporul lui Dumnezeu de atunci! Singura diferență notabilă față de noi, este că evreii nu-și tundeau colțurile părului și nici a bărbii, conform poruncii divine (Leviticul 19:27; Leviticul 21:5; Ieremia 9:26; 25:23; 49:32), adică nu-și tăiau perciunii, îi lăsau să crească în voie, precum și în spate, părul nu îl rotungeau; ci, îl tăiau drept. În **„Dicționar enciclopedic de iudaism”**, la subiectul: **„Barbă”**, se explică: *„Interdicția totală sau parțială a bărbieritului se întemeiază pe un verset biblic: “Să nu vă tundeți rotund marginea capului vostru, nici să îndepărtați marginile bărbii voastre” (Lev. 19, 27). Reluată și explicitată de legea orală, această dublă regulă constă, pe de-o parte, în interdicția de a-și rade perciunii (peiot), adică “marginile capului”, și pe de altă parte, în interdicția de a îndepărta “marginile bărbii” care sunt în număr de cinci: două pe fiecare obraz și una în bărbie (Rași la Lev. 19, 27).*

În ceea ce privește perciunii sau părul de pe tâmplă, legea prescrie să fie lăsați să crească până la nivelul mandibulei și fixează lungimea lor minimă la cantitatea de păr care poate fi apucată între două degete”.

Domnul Iesus nu era fără barbă, cum Îl prezintă anumite imagini din cărți, Iesus Christos avea barbă dar ne-rotunjită potrivit legii lui Dumnezeu (Leviticul 19:27; Galateni 4:4), de fapt dacă barba era tunsă scurt sau rotunjită, El nu-și putea da obrajii înaintea celui ce Îi smulgeau barba (Isaia 50:6).

La fel în ce privește părul, Domnul a avut părul scurt, apostolul Pavel întărește acest lucru când spune în 1Corinteni 11:1,14, SCC: **“Faceți-vă imitatori ai mei, după cum și eu sunt al lui Christos...Dar nu vă învață nici chiar natura, că dacă un bărbat are să fie cu păr lung, este o dezonoare pentru el?”**.

Astfel învățătura prezentată de Pavel și purtarea lui (Filipeni 4:9), reflectă de fapt: purtarea și învățătura Domnului Iesus Christos.

Tocmai de aceea istorici și arheologii știu că picturile din biserici nu reflectă pe bărbatul Iesus Mesiah; ci, ele au fost influențate de concepția și cultura pictorului la câteva sute de ani după Christos!

În cartea **Viața modernă de student a lui Hristos** de Irving Vollmer, publicată de Fleming H. Revell, autorul spune, „*Obiecția arheologilor față de picturile cu Hristos este că ele nu sunt adevărate față de istorie.*”

Adevărul simplu este că în timpul vieții lui Christos, părul scurt era stilul acceptabil. Faptul că Isus a purtat felul convențional de tunsură din zilele Sale este dovedit de faptul că Iuda a trebuit să îl sărute pentru a-L indica soldaților. Dacă Iesus ar fi fost cumva diferit, ca un ciudat cu părul lung, Iuda ar fi putut simplu să le spună soldaților că Iesus era Cel cu părul lung. Aceasta, desigur, nu este adevărat, astfel că Iuda a trebuit să Îl sărute pentru ca ei să Îl identifice.

Într-un număr de ocazii, El a fost capabil să se amestece într-o mulțime, deoarece El a privit la fel ca orice alt evreu (Luca 4:30; Ioan 8:59; 10:39).

Iesus ar fi privit ca orice bărbat evreu din timpul Său. El ar fi fost un om obișnuit, sănătos, masculin, lucrând până la 30 de ani ca dulgher, El nu a arătat ca un slăbănog efeminat, cu păr lung.

Isaia cu multe secole înainte de Christos, Îl descrie profetic ca un om obișnuit în aparență care nu avea ceva deosebit în înfățișarea Lui, când spune: **“El a crescut înaintea Lui ca un lăstar, ca o rădăcină ieșită dintr-un pământ uscat; nu avea nici frumusețe, nici strălucire care să ne atragă, nu era nimic în înfățișarea Lui care să ne placă”** (Isaia 53:2, NTR).

Domnul Iesus nu era cu un păr blond, lung, cu o frumusețe ieșită din comun, așa cum Îl prezintă anumite picturi, cu o față deosebită, sau cu o statură ieșită din comun, existe mituri că ar fi avut exact 2 metri înălțime, etc. Pentru că El conform Scripturii avea un chip (înfațișare exterioară, formă, în greacă: morfe) de sclav (Filipeni 2:7), un chip care să nu atragă privirile.

Icoanele religioase, Hollywoodul, anumite poze din cărți prezintă un “Cristos” fals (2Corinteni 11:4), care nu seamănă cu adevăratul Mesiah, care este descris în Scripturile Creștine.

Imaginile pe care oamenii din culte le au în bisericile lor, casele lor, pe cărțile lor sunt cele care au caracteristici exterioare ale zeilor

păgâni ale lumii păgâne!

În cazul în care apostolii ar putea reveni la viață și ar vizita: bisericile, ar privi pozele din cărți, sau ar vedea: filmele despre „Isus”, ei ar fi îngroziți, văzând un „Isus” portretizat ca zeii lumii păgâne!

În secolul al patrulea a devenit comun pentru popoarele păgâne, de pe întreg teritoriul Imperiului Roman (care s-au închinat la zei păgâni și zeițe), de a identifica zeitățile lor vechi, cu nou onoratul „Isus”, Maria, și doisprezece apostoli (plus alte sfinți din Vechiul și Noul Testament).

O zeităte specială, care părea să amestece împreună atributele zeilor, într-o reprezentare unitară a divinității a fost zeul egiptean Sarapis. Acest zeu a fost renumit de 600 de ani în Egipt, iar închinarea la el, a fost găsită peste tot în Imperiul Roman. El a fost echivalată cu Zeus grec (zeul șef peste toți zeii), împreună cu Asclepius (zeul vindecări).

Profesorul Everett Ferguson, în excelenta sa lucrare intitulată: **Fundaluri ale creștinismului timpuriu**, arată un exemplu că statuile lui Asclepius (zeul păgân al vindecări), au fost imagini „care imitau pe Zeus și că portretistica lui au influențat artiști în a descrie atât pe Sarapis[Zeus egiptean] și pe Hristos”(p.114).

Sarapis zeul păgân a secolului al patrulea, a semănat foarte mult ca ceea ce creștinii (din timpul lui Constantin) L-au descris în acel moment pe „Isus”. Oamenii au început să abandoneze toate reprezentările timpurii a lui Cristos efectuate în ani anteriori (care Îl descris pe Isus în mod normal, ca tinerel, fără barbă, ca un păstor tânăr). Astfel din timpul lui Constantin, oamenii au început să dorească ca „Isus” să apară ca zei păgâni, așa că au ales modelul lui Zeus după imaginea celui egiptean Sarapis!

În timpul lui Constantin un nou tip de „Isus” a început să fie portretizat în rândul populației creștine a Imperiului Roman. Ei au luat stilul de îngrijire, care a fost tipic pentru zei păgâni și l-au adoptat! Sarapis este întotdeauna portretizat cu o barbă și părul lung. Adevăratul Iesus din Scripturi, care a fost în corp printre evreii, cu aproape 2000 de ani în urmă, El era îngrijit cu părul tuns relativ scurt după obiceiul evreilor, căci aproape toți bărbații evrei, în special în timpul lui Iesus, purtau parul scurt, cu excepția nazireilor care pentru un timp lăsau părul să crească în voie (Numeri 6:5-7).

Domnul Iesus nu a fost nazireu:

Cine erau nazireii în Israel? Conform cu **Dicționar enciclopedic de iudaism**, la subiectul: „**Nazireu**”, se spune: „*Legământul de nazireat, accesibil bărbaților ca și femeilor, se face din proprie voință, durată minimă fiind de treizeci de zile. În acest răstimp, nazireul nu are voie să bea vin sau orice altă băutură pe bază de alcool, să tragă vreun profit din vreun produs al viței de vie, să-și taie părul sau să se apropie de un cadavru. Ultima interdicție se aplică chiar și defuncțiilor din propria familie. Dacă, dintr-un motiv oarecare, nazireul se pângărește totuși în contact cu un cadavru, Biblia prescrie purificarea sa: să-și radă capul, să aștepte șapte zile iar în a opta să aducă două turturele sau doi porumbei preotului ca jertfă de ispășire pentru păcatul de necurățenie. Legământul trebuie atunci refăcut. O dată legământul împlinit, nazireul trebuie să jertfească la Templu o oaie și un berbec, să-și radă capul și să-și ardă părul pe altar, după care poate să bea și să se întoarcă la viața normală (Num. 6, 1-21)...* Legământul de nazireat se aplică de obicei pentru o perioadă de timp limitată. Biblia relatează totuși două cazuri de nazireat pe viață: Samson (Jud. 13, 3-7; 16, 17) și Samuel (1 Sam. 1, 11)”.

Legământul de Nazireu era făcut doar pentru o scurtă perioadă de timp (care în mod normal a durat pentru 30 de zile, și rareori mai mult de 100 de zile).

Biblia spune în Numeri 6:5, 6 și 13 citim: **“În tot timpul nazireatului, briciul să nu treacă pe capul lui; până la împlinirea zilelor pentru care s-a închinat Domnului, va fi sfânt; să-și lase părul să crească în voie. În tot timpul cât s-a făgăduit Domnului prin jurământ, să nu se apropie de un mort; Iată legea nazireului. În ziua când se va împlini vremea nazireatului lui, să fie adus la ușa cortului întâlnirii.”**

După aceste „zile”, se termina legământul, și un Nazireu trebuia să își radă capul. Numeri 6:18 spune, **“Nazireul să-și radă, la ușa cortului întâlnirii, capul închinat Domnului; să ia părul capului său închinat Domnului și să-l pună pe focul care este sub jertfa de mulțumire”**.

Astfel este evident că nazireul după perioada de legământ, era ras pe cap, și doar în perioada de legământ avea părul lung. Desigur, acest argument este inutil de vreme ce Domnul nostru nu a fost un

Nazireu, El consumând rodul viței (Luca 22:18), ceea ce nazireii nu aveau voie (Numeri 6:1-7).

Un Nazireu nu putea să mănânce struguri sau să bea suc de struguri sau să mănânce ceva făcut din vița de vie (Numeri 6:2-4), ori Isus a băut în mai multe rânduri vin (Matei 11:19; 27; 26:29; Luca 22:17-20).

Tot astfel, un Nazireu nu putea să atingă un corp mort (Numeri 6:6), ori Domnul nostru a înviat-o pe fiica lui Iair în Marcu 5:41, chiar apucând-o de mână. Apoi El a atins racla care conținea corpul unui tânăr mort în Luca 7:12-15.

De vreme ce un Nazireu nu putea atinge rodul viței sau să se atingă de un corp mort, și de vreme ce Domnul nostru le-a făcut pe amândouă, trebuie să ajungem la concluzia categorică, El nu a fost un Nazireu, și prin urmare nu avea părul lung, lăsat să crească în voie ca și la un nazireu; ci, avea părul scurt ca un evreu obișnuit, ca un preot al lui Dumnezeu (Evrei 7:21,22), care nu avea voie nici să-și radă părul, nici să-și lase părul să crească în voie (Ezechiel 44:20). Prin urmare, Domnul Iesus ca și ceilalți evrei care nu erau nazirei, aveau practica de a se tunde aproape ca occidentali folosindu-se de foarfece!

Părul lung nu înseamnă automat: sfințenie:

Mulți oameni văd călugări cu părul lung, și acesta în opinia lor este sfințenie, aceștia sunt „oameni sfinți”.

Însă potrivit adevărului, în Bibliei singurul bărbat cu părul lung în afară de Nazirei, a fost Absalom, un fiu al lui David. Absalom a avut părul lung (părul lui cântărea 2,3 kg - 2Samuel 14:26) însă el a fost cel care s-a răsculat și l-a uzurpat pe tatăl său: regele David, dorind să îl ucidă (2Samuel cap. 14-18).

Acum care ar trebui să fie atitudinea creștină cu privire la stilurile de tunsură bărbătești?

În primul rând, noi bărbații ar trebui să urmărim avertizarea Scripturii și să avem părul scurt pentru că **“dacă un bărbat are să fie cu păr lung, este o dezonoare pentru el?”** (1Corinteni 11:14, SCC).

Iar acest lucru nu este ceva ce să discutăm să negociem, căci Pavel mai spune sub inspirație divină: **“Dar dacă cineva pare să fie iubitor de dispută, noi nu avem un astfel de obicei; nici adunările lui Dumnezeu”** (1Corinteni 11:16, SCC).

Noi care mergem pe Calea Creștină, nu avem dispute; ci, noi vrem să rămânem la credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna (Iuda 1:3), dată tuturor creștinilor și adunărilor creștine (1Corinteni 4:17), **“pentru că Dumnezeu nu este al dezordinii, ci al păcii; ca în toate adunările sfinților”** (1Corinteni 14:33, SCC).

Iar voi taților creștini, învățați pe fiul vostru să aibă părul scurt de când este un copil mic. Iar voi mame care vă temeți de Dumnezeu, învățați fetele să își lase părul lung căci acesta este o glorie pentru ele. Știind că așa urmați îndemnul Scripturii care spune în Romani 12:2, SCC: **“Să nu vă conformați epocii aceasta; ci, transformați-vă prin înnoirea minții voastre, pentru ca voi să deosebiți care este voința lui Dumnezeu cea bună, și bine-plăcută și perfectă”**.

Cu câțiva ani în urmă grupuri muzicale cum ar fi Beatles, au prezentat societății o coafură care era nouă pentru generația noastră. Curând tinerii cu părul lung au început să apară pe străzile noastre. Mișcarea ‚hippi’ a adoptat această coafură, după cum au făcut și gruparea „Jesus freaks” și alte secte religioase.

Curând mulți bărbați și băieți au adoptat aceste coafuri, arătând că ei au abandonat calea lui Dumnezeu, ne mai având nici o rușine, nici o teamă de Dumnezeu, la ei nu mai funcționa nici Scriptura ca învățător al lor, de care să asculte; nici natura ca învățător al lor, însă nu așa stau lucrurile cu creștinii temători de Dumnezeu și de Cuvântul Lui (Isaia 66:2)!

6) Alte referințe istorice la învelitoare

În istoria adunării, vălul la femei a fost prezent, căci corpul lui Christos ca și Capul, el nu se schimbă, el nu își schimbă tradiția, rânduielile și doctrina (Evrei 13:8; 1Corinteni 4:17).

Mărturia catacombelor:

Multe picturile de pe pereții catacombelor arată că îmbrăcăminte uniformă a femeilor în închinare era de a-și acoperi capul și părul (nu fața) cu un tip de pânză.

b) Mărturia scriitorilor bisericești vechi:

Irineu (130-202 d.Ch.), Irineu redă 1Corinteni 11:10, astfel: **“Femeia trebuie să aibă o învelitoare [kalumma] pe capul ei, din cauza îngerilor”**. - Irineu, *Against Heresies*, Book 1, 8:2, cited in *The Ante-Nicene Fathers*, A. Cleveland Cox, ed., (U.S.A: The Christian Literature Publishing Co., 1885), I:327.

Astfel Irineu susține că acesta este textul corect, nu cu *“un semn al autorității”*, în care traducătorii au introdus cuvinte în plus, și tot fără sens a rămas acest pasaj, în traducerea lor. Ci că femeie trebuie să aibă un văl sau învelitoare, pe cap, atunci când se roagă sau profetește!

Însă spre sfârșitul secolul II, apare o primă abatere și anume, interpretarea că doar femeile măritate trebuie să se acopere, lucru menționat de scriitorul: Tertullian (150-225 d.Ch.).

Tertullian corectează acest punct de vedere, care susține că nu există nici un motiv biblic pentru a despărți femeile în două clase: măritate și nemăritate! Astfel ca cele (logodite sau căsătorite) să aibă vălul, în timp ce nu cere altei clase de femei (virgine) să nu aibă vălul! Tertulian scrie în comentariul său asupra lui 1Corinteni 11:4,5: *„Iată două nume diferite Om și Femeie, „fiecare” în fiecare caz: două legi, distincte mutual; pe de o parte (o lege) de învelire, pe de alta (o lege) de neînvelire.”* - Tertullian, *On Prayer*, cited in *The Ante-Nicene Fathers*, A. Cleveland Cox, ed., (U.S.A.: The Christian Literature Publishing Co., 1885), III:687. *Emphasis his.*

Astfel deorece apostolul a scris om și femeie, nu a scris trei clase: bărbat, femeie și virgină, astfel toate femeile (căsătorite sau nu) trebuie să se acopere!

Mai târziu **Augustin** (354-430 d.Ch.), susține învățătura din Scriptură când citează 1Corinteni 11:4,7, cu privire la bărbați și explică următoarele: „*Orice bărbat care se roagă sau proorocește cu capul acoperit își necinstește capul;*” și „*un om nu trebuie să își acopere capul, deoarece el este chipul și slava lui Dumnezeu*” *Acum, dacă este adevărat că un bărbat nu trebuie să își acopere capul, atunci opusul este adevărat despre o femeie, că ea trebuie să își acopere capul.*” - Augustine, *Of the Work of Monks*, cited in *The Nicene and Post-Nicene Fathers*, Philip Schaff, ed., (Grand Rapids, MI: Eerdmans Publishing Co.), III:523.

c) Mărturia unor lideri religioși și bibliști:

Anumiți lideri religioși și bibliști, au susținut importanța acoperirii la femei după cum urmează: John Knox (1505-1572); John Calvin (1509-1564); George Gillespie (1613-1648); Matthew Henry (în comentariul său asupra Întregii Biblii, publicat în 1706); Henry Alford (1810-1871); Frederick Godet (1812-1900); Robert Lewis Dabney (1820-1898); A. R. Fausset (1821-1910); Thomas Charles Edwards (Comentariu asupra primei epistole către Corinteni a fost publicat în 1885); G. G. Findlay (nu este specificată nici o dată pentru lucrarea sa la 1 Corinteni interpretarea NT grecesc, dar a fost scrisă în secolul 19, spre sfârșit); A. T. Robertson (Imaginile sale cu privire la NT au fost publicate în 1931); William Barclay (Scrisorile către Corinteni au fost publicate în 1954); H. E. Dana și Julius R. Mantey (Manual de gramatică al NT grecesc, publicat în 1955); John Murray (1898-1975) a fost profesor de teologie sistematică la Seminarul teologic Westminster); J. Vernon McGee (1904-1990); William Arndt și F. Wilbur Gingrich (Lucrarea clasică, *Un Lexicon englez-grec al NT și altă literatură creștină timpurie*, a fost publicat 1957); Charles Caldwell Ryrie (Rolul femeii în biserică a fost publicat în 1958); Albrect Oepke (un contribuitor la mult aclamatul dicționar teologic al NT care a fost publicat în 1965); Robert H. Gundry (o trecere în revistă a NT a fost publicată în 1970); Bruce Waltke (1 Corinteni 1:2-16: O interpretare a fost publicată în biblioteca Sacra în 1978); Gordon Fee (Comentariu, Prima epistolă către corinteni, publicat în 1987); Noel Weeks (Suficiența Scripturii a fost publicat în 1988); Robert D. Culver (a contribuit la: „părere tradițională” femeilor din lucrare patru opinii care a fost publicată în 1989).

M. R. Vincent, studiile lui ale Noului Testament, au fost publicate în anul 1886, el spune „*Mărturiile lui Tertullian și Chrysostom arată că aceste porunci ale lui Pavel aveau prioritate în biserici. În sculpturile din catacombe femeile au o acoperitoare a capului potrivită, în timp ce bărbații au părul scurt.*”

Concluzie:

În 1Corinteni 11:1-16, Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că bărbații creștini și temători de Dumnezeu trebuie să nu aibă ceva pe cap când se roagă sau profetesc, iar ei trebuie să aibă părul tuns scurt.

În schimb, surorile creștine, și femeile care se tem de Dumnezeu, trebuie să poarte vâl pe cap, atunci când se roagă sau profetesc, iar părul lung este o glorie a lor!

Partea a III –a

7) Sărutul frătesc

Dacă studiem cu atenție Scrierile Noului Legământ, nu numai că vedem în primii creștini o iubire dumnezeiască, o putere a dragostei ne mai întâlnește, însă aceasta era și manifestată prin fapte, prin gesturi, uneori exprimată prin îmbrățișare și sărut frătesc, care era o manifestarea: a sfințeniei și curăției lor, a dragostei în Christos, și a unității lor sub formă de salut!

Astfel găsim următoarele referiri cu privire la această practică:

 Romani 16:16, SCC: “**Salutați-vă unul pe altul cu un sărut sfânt**”.

 1Corinteni 16:20, SCC: “**Vă salută toți frații. Salutați-vă unul pe altul cu o sărutare sfântă**”.

 2Corinteni 13:12, SCC: “**Salutați-vă unul pe altul cu o sărutare sfântă**”.

 1Tesaloniceni 5:26, SCC: “**Salutați pe toți frați cu o sărutare sfântă**”.

 1Petru 5:14, SCC: “**Salutați-vă unul pe altul cu o sărutare a dragostei. Pace vouă tuturor celor în Christos Iesus!**”

Sărutul frătesc este o manifestare a dragostei frățești curate, o dragoste ce se exprimă prin gesturi ca îmbrățișare și sărut (Fapte 20:37; 21:6).

Acest obicei s-a păstrat în primele secole creștine, astfel Iustin Martirul, în Apologia întâia (anul cca. 155 d.Ch.) spune în cap.65 despre sărutul frătesc: „...*după spălarea (botezul) celui ce crede și care a căzut întru totul de acord cu noi, îl ducem în locul unde se găsesc adunați cei pe care noi îi numim frați, făcând rugăciuni comune...Încetând rugăciunile, noi ne îmbrățișăm unii pe alții cu sărutul păcii.*” [sublinierea îmi aparține].

De fapt, sărutul sfânt face parte din salutul creștin (Romani 16:16; 1Corinteni 16:20; 2Corinteni 13:12; 1Tesaloniceni 5:26; 1Petru 5:14). Este potrivit ca frații să se sărute pe obraji între ei, iar surorile între ele.

În anumite situații de har, situații de revedere după mult timp, sau de despărțire pentru mult timp, sau în cazuri speciale, Dumnezeu poate permite ca să ne manifestăm cu sărutul frătesc în dragostea curată

(comp. cu 1Timotei 5:1,2), chiar față de surori și copii, așa ca și în cazul apostolului Pavel din Fapte 20:36-38, SCC, unde se relatează: **“Și zicând acestea, s-a rugat, îngenunchind cu ei toți. Dar s-a făcut plâns destul de mult al tuturor, și căzând pe gâtul lui Pavel, îl sărutau; îndurerați mai mult pentru cuvântul pe care l-a zis, că ei urmează să nu mai vadă fața lui. L-au condus însă spre corabie”**. În situația în care creștinii din Milet urmau să nu îl mai vadă pe Pavel, conform dezvăluirii divine, decât în cer, ei în mod spontan și în dragoste curată l-au sărutat ca despărțire pe pământ!

Misterul sărutului frățesc, constă în faptul că îi iubim pe frați ca și pe Christos, îi sărutăm ca și cum L-am săruta pe Christos și îi primim pe frați ca pe Christos (Matei 10:40; Romani 15:7).

De aceea, în final întreabă-te dacă cei din gruparea religioasă din care faci parte, se iubesc profund exprimându-și această iubire printr-un sărut sfânt și cuviincios?

Fie ca noi care umblăm pe Calea Creștină, să nu uităm această practică sau lucrare sfântă, pe care să o facm în sfințenie și în dragoste după cum este scris (Romani 16:16; 1Petru 5:14)!

Partea a IV –a

8) Spălarea picioarelor

a) Spălarea picioarelor în cadrul ospitalității:

Biblia vorbește de spălatul picioarelor, în contextul igienei personale (Cântarea Cântărilor 5:3); sau ca curățire și pregătirea pentru slujire a preoților (Exod 40:31); cât și în contextul ospitalității.

Conform obiceiurilor evreiești, uneori musafirii erau spălați pe picioare, de sclavii stăpânului (Geneza 18:5; 1 Samuel 25:41), sau se spălau singuri pe picioare (Geneza 19:2; 24:32; 43:24; Judecători 19:16-21; Luca 7:44).

Dragostea exprimată de Iesus este superioară cele din vechiul legământ, de aceea, în noul legământ, frații musafiri, care vin în vizită și stau peste noapte, sau mai multe zile la noi, trebuie să fie spălați pe picioare de gazdă (1Timotei 5:10), ca să se împlinească cuvântul care spune: **„iubindu-vă cu amabilitate unul pe altul în dragostea frățească; dând întâietate unul la altul, în onoare”** (Romani 12:10, SCC).

Un alt îndemn Scriptural este: **„având înaintea de toate o dragoste fierbinte între voi, pentru că dragostea acoperă o mulțime de păcate. Fiți ospitalieri unii cu alții, fără murmur”** (1Petru 4:8-9 SCC).

Iar apostolul Pavel vorbește despre spălarea picioarelor ca făcând parte din ospitalitate, când vorbește despre criteriile pentru adevăratele văduve, când spune: **„O văduvă să fie înscrisă pe listă...dacă a fost ospitalieră, dacă a spălat picioarele sfinților...”** (1Timotei 5:9,10, SCC).

La Cina Domnească, frații se spală între ei, iar surorile între ele, doar în cadrul primirii de oaspeți, o soră văduvă are ocazia să spele picioarele musafirilor creștini, cum ar fi o familie care a venit în vizită la ea, sau o echipă de lucrători.

b) Spălarea pregătitoare pentru împărtășirea cu corpul și sângele Domnului:

În noaptea când Iesus a ținut paștele cu discipolii Săi, din cauză că aceștia sau certat între ei, pentru că fiecare dorea să fie mai mare în Regatul lui Iesus (Luca 22:24-27), Iesus le-a spălat picioarele!

Domnul și Învățătorul lor, le-a dat o lecție de umilință încingându-se cu un ștergar și spălând pe rând, picioarele discipolilor Săi, ba chiar și a lui Iuda Iscarioteanul, care mai târziu în noaptea aceea la vândut pe Învățătorul! După ce le-a spălat picioarele Domnul Iesus le-a spus:

“Voi Mă chemați: Învățătorul, și Domnul; și bine ziceți, pentru că sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul, am spălat picioarele voastre; și voi datorați să spălați picioarele unii altora. Pentru că v-am dat un exemplu; ca, după cum v-am făcut Eu, și voi să faceți. Adevărat! Adevărat vă zic: nu este sclav, mai mare decât domnul lui; nici trimis, mai mare decât cel trimițându-l. Dacă știți acestea, sunteți fericiți dacă aveți să le faceți” (Ioan 13:13-17, SCC).

Astfel pe baza acestei relatări, mai târziu a apărut o controversă în lumea religioasă, dacă trebuie făcută o spălare a picioarelor literală sau doar una spirituală?

Având în vedere această dilemă, se ridică câteva întrebări:

1) Exemplul lui Isus din aceea noapte trebuie urmat literal sau spiritual? 2) Când a avut loc spălarea picioarelor înainte de cina Domnului, în timpul cinei sau după cina Domnului? 3) Ce realizează spălarea picioarelor?

1) Exemplul lui Isus din aceea noapte trebuie urmat literal sau figurat? Sau și literal și spiritual /simbolic ?

Unii înțeleg că ceea ce a făcut Învățătorul în aceea noapte și îndemnul dat de El, nu are înțelesul de a face un ritual; ci, trebuie urmat în sens spiritual, adică a ne iubi frații, de a fi umili, smeriți și supuși unii față de alții, și de a ne sluji unii pe alții.

Alții înțeleg că totuși este vorba și de a face literal ceea ce Domnul a făcut (Ioan 13:14-17).

Astfel întrebarea care se ridică: *Domnul Iesus a învățat în Ioan 13, doar de o spălare spirituală a picioarelor sau de una fizică?*

Domnul Iesus nu a învățat de o spălare doar spirituală sau doar de una fizică; ci, de una fizică care avea un rol spiritual de curățire, în acest caz de a-i spăla pe discipoli de mândrie!

Cele două lucrări (fizică și spirituală) sunt paralele, și de nedespărțit, ca și botezul ca și Cina Domnului, în aceste lucrări nu sunt prezente doar elemente fizice; ci, și spirituale, elementele fizice sunt nedespărțite de cele spirituale și invers pentru a se face lucrarea lui Dumnezeu.

Ne dăm seama citind cu atenție relatarea din Ioan 13:1-17, că atunci Domnul Iesus le-a dat o lecție spontană de umilință, și acest act al iubirii Sale, le-a dat o lecție discipolilor Săi, care la cina pascală, sau certat între ei cu scopul de a stabili care să fie mai mare între ei (Luca 22:21-27).

Petru, care a recunoscut în mod public pe Fiul lui Dumnezeu în persoana lui Isus Cristos (Matei 16:16), acum se simțea foarte rușinat și muștrat de ce se întâmpla și înțelegea că Iesus se umilește în fața lui, prin faptul că a venit să-i spele picioarele.

Domnul Iesus însă i-a spus că are de spălat ceva mai mult la Petru de cât picioarele, El i-a spus acestuia: **“ceea ce fac Eu, tu nu înțelegi acum; dar vei cunoaște după acestea”** (Ioan 13:7, SCC). Domnul avea de spălat o atitudine greșită din inima lui și din inimile celorlalți apostoli prin spălarea picioarelor! În text, Iesus nu pune accent pe o curățire fizică, ci, pe una spirituală, neînțeleasă atunci de apostoli. Chiar în text Iesus continuă și spune: **“cel spălat, nu are nevoie să fie spălate decât picioarele, pentru că el întreg este curat; și voi sunteți curați, dar nu toți”** Deci El aici vorbea de o curățire spirituală ce a avut loc în botez, de care au avut parte cei unsprezece apostolii, însă mai avea nevoie de spălarea de mândrie, care a reapărut după botez, iar acest spirit de mândrie trebuia îndepărtat prin umilința de la spălarea picioarelor!

Căci ei au permis ca spiritul mândriei să-i atace și au ajuns tocmai în noaptea în care Domnul urma să fie vândut să se certe care să fie mai mare între ei (Luca 22:19-27). După ce Domnul în trei rânduri, conform relatărilor din Evanghelii, îi corectează prin Cuvânt, prin sfatul Lui, îi învață prin pilde contra acestei atitudini greșite: mândria (Matei 18:1-4; 20:20-28; Marcu 9:33-37; 10:35-45; Luca 9:46-48).

A patra oară, când Domnul îi învață umilința, de data acesta printr-o lecție practică, chiar înaintea morții Sale, căci din nou apostolii cad în acest păcat al mândriei și se ceartă care să fie mai mare între ei (Luca 22:24-27). El apelează la un exemplu practic, și-a pus hainele de o parte, și-a luat un ștergar, s-a încins cu el, apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele discipolilor Săi și să le șteargă cu ștergarul.

Aceasta, pe de o parte urma să fie o lecție de umilință, dar și o spălare spirituală de mândrie, tomcai de aceea Isus i-a spus lui Petru: **“Dacă nu am să te spăl, nu ai parte cu Mine”**.

Fără această practică lăsată de Domnul și Învățătorul nostru nu avem parte cu El în Regatul cerurilor!

Spălarea picioarelor nu era doar o lecție de umilință, ea era o condiție pentru Petru și prin extensie și pentru noi, de a avea parte cu Cristos în Regatul Lui, deoarece acea spălare l-a curățit pe Petru de spiritul mândriei, și prin faptul că noi practicăm spălarea picioarelor, Cristos la nivel invizibil ne spală de mândrie, făcându-ne apți atât pentru Regatul Lui, cât și pentru a lua cina Domnească în chip vrednic. Spălarea picioarelor ne smerește, ne pregătește ca să luăm cina cu reverență, cu respect, în chip smerit și curățiți în prealabil de Domnul Iesus de orice spirit demonic, devenind una, un singur corp cu El.

Spălarea picioarelor, ca și botezul în apă, cina Domnească, punerea mâinilor, ungerea cu undelemn, etc. este un mister sau o taină, care ne unește cu Christos. Iar unirea cu Christos este un mister, așa cum spune apostolul Pavel în Efeseni 5:32, SCC: **“Misterul acesta este mare, dar eu spun referitor la Christos și la adunare”**.

Iar toate lucrările sfinte duc la unirea cu Christos!

Misterul este o lucrare dublă, o parte din lucrare este vizibilă și fizică, iar cealaltă este spirituală și invizibilă.

Dacă botezul este scufundare în apă (partea vizibilă), dar și în Christos (partea invizibilă), Cina este o consumarea a azimei și a vinului (partea vizibilă), dar și o consumare a corpului și sângelui Domnului (partea invizibilă), tot așa punerea mâinilor (este partea vizibilă), dar în momentul acela pune Domnul Iesus mâinile (partea invizibilă), ungerea cu undelemn (este partea vizibilă), dar ungerea lui Iesus cu Spiritul Sfânt (partea invizibilă).

În mod asemănător, spălarea picioarelor fizice (este partea vizibilă), însă spălarea de demoni efectuată de Iesus care este cu noi (este partea invizibilă).

Argumentele că această practică în sensul ei literal, este obligatorie pentru creștini, sunt: Ioan 13:13-17, SCC: **“Voi Mă chemați: Învățătorul, și Domnul; și bine ziceți, pentru că sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul, am spălat picioarele voastre; și voi datorați să spălați picioarele unii altora. Pentru că v-am dat un exemplu; ca, după cum v-am făcut Eu, și voi să faceți. Adevărat! Adevărat vă zic: nu este sclav, mai mare decât domnul lui; nici trimis, mai mare decât cel trimițându-l. Dacă știți acestea, sunteți fericiți dacă aveți să le faceți”**.

Primul argument în favoarea spălării picioarelor fizice, este dat de Domnul Iesus prin exemplul Său, numai urmând exemplul Lui putem dovedi cu fapta că El este Învățătorul și Domnul nostru!

Apoi dacă Domnul, nu un păcătos; ci, ÎNSUȘI DOMNUL, ne-a spălat picioarele, noi suntem datori prin acest exemplu dat de El să spălăm și noi picioarele unii altora.

Toți care calcă pe urmele Domnului Iesus Christos (1Corinteni 11:1; 1Petru 2:21) vor urma acest exemplu al Lui de a-și spăla picioarele fraților de credință!

Dacă cineva nu spală picioarele fraților, denotă că el este mai mare ca Domnul, dar noi credem ceea ce a spus Iesus: **“Adevărat! Adevărat vă zic: nu este sclav, mai mare decât domnul lui; nici trimis, mai mare decât cel trimițându-l”**. Dacă noi suntem sclavi, atunci trebuie să ascultăm de Stăpânul nostru și să nu ne ridicăm desupra Lui prin neascultare, răzvrătire, nesupunere, așa cum fac cultele care nu ascultă de această porumcă, sau nu o fac după Scriptură; ci, o fac altcumva, crezând că ei sunt mai deștepti ca Învățătorul Iesus!

Un alt argument este că **“Dacă știți acestea, sunteți fericiți dacă aveți să le faceți”**. Ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu aduce fericirea!

Astfel, această practică este obligatorie pentru a-i fi ai lui Christos, spălați demoni și apți pentru Cina Domnească, fără de care nu avem parte cu El în Regatul Lui!

2) Când a avut loc spălarea picioarelor?

Unele grupări religioase practică “o spălare a picioarelor” după cină, alții spun că spălarea picioarelor a avut loc **„în timpul cinei”** (Ioan 13:2, BC). Alții învață că spălarea a avut loc înainte de paște (Ioan 13:1). Să lămurim și această problemă:

În Ioan 13:1-5, SCC, se spune: **“Iar înainte de sărbătoarea Paștelui, Iesus știind că a venit ora Lui, ca să treacă din lumea aceasta la Tatăl; iubind pe ai Lui, pe cei din lume; i-a iubit până la sfârșit. Și făcându-se timpul cinei; fiind pus deja de diavolul în inima lui Iuda al lui Simon Iscarioteanul ca să Îl trădeze; știind că Tatăl I-a dat toate în mâini, și că a ieșit de la Dumnezeu, și la Dumnezeu merge; S-a ridicat de la cină și a dezbrăcat mântiile; și luând un ștergar, S-a încins. Apoi toarnă**

apă în spălătoare și a început să spele picioarele discipolilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins”.

Din text reiese că ei erau adunați **“înainte de sărbătoarea Paștelui”**, însă întrebarea care se ridică este: conform contextului în aceea noapte Iuda Isacrioteanul l-a vândut pe Fiul lui Dumnezeu (Ioan 13:30; Ioan 18:1) și în aceea zi El a fost crucificat conform Evangheliei după Ioan (vezi: Ioan cap. 13-19).

Deci nu avea cum ca aceea cină în cadrul căreia Iesus a spălat picioarele discipolilor, să fie o altă cină cu o zi sau mai multe înainte! Aceea cină din Ioan 13:2, Ioan 13:4, corespunde cu cina din Matei 26:18-29; Marcu 14:12-21; Luca 22:7-20.

Însă de ce Evanghelistul Ioan spune că aceea cină a fost: **“înainte de sărbătoarea Paștelui”**, în timp ce ceilalți Evangheliști spun că aceea cină era: **“Paștele”**?

Trebuie știut că în vremea Domnului Iesus se ținea Paștele la două zile diferite!

Cei care erau strict după legea lui Moise țineau Paștele la 14 nisan **„între cele două seri”** (Exod 12:6), adică între apusul soarelui și lăsarea nopții, așa cum a ținut Domnul cu discipolii după legea divină în 14 nisan!

Poporul Israel în general ținea în data de 14 nisan așa cum reiese din Ioan 18:39: **“Dar este un obicei la voi, ca să vă eliberez pe unu la Paște. Vreți deci să vă liberez pe Regele iudeilor?”**

Deci la amiaza zilei de 14 nisan la ora: șase - Matei 27:45 (ora noastră: 12), conform obiceiului popular cunoscut de Pilat, era încă Paștele și Pilat i-a întrebat ca cu ocazia acelei zile de Paște pe cine să elibereze?

Însă „elita”: cărturarii, preoții, fariseii, interpretau fraza: **„între cele două seri”**, cum că Paștele trebuie înjunghiat când se sfârșește 14 nisan. Astfel ei mâncau Paștele în noaptea de apartinea de 15 nisan, după cum reiese și din Ioan 18:28, SCC: **„Îl duc deci pe Iesus de la Caiafa în pretorium. Era însă dimineața devreme [era în 14 nisan dimineața]. Dar ei nu au intrat în pretorium, ca să nu se spurce; ci să mănânce Paștele [în 15 nisan]”**.

Pentru ei 14 nisan era doar **“Pregătire a Paștelui”** (Ioan 19:14), vezi tu, ei nu puteau sărbătorii cu poporul! Ei se considerau mai “deștepți” ca Dumnezeu care prin îngerul Lui și prin Moise a dat o poruncă clară în Exod 12:14, GBV 2001: **“Și îl veți păstra până în**

ziua a paisprezecea a lunii acesteia; și toată mulțimea adunării lui Israel să-l înjunghie între cele două seri”.

Și în Numeri 9:3-5, GBV 2001: **“Să îl țineți în ziua a paisprezecea a lunii acesteia, între cele două seri, la timpul hotărât; să îl țineți potrivit cu toate rânduilele lui și potrivit cu toate hotărârile lui”.** Și Moise a vorbit fiilor lui Israel să țină Paștele. Și au ținut Paștele în luna întâi, **în ziua a paisprezecea a lunii, între cele două seri, în pustiul Sinai; după toate câte poruncise Domnul lui Moise, așa au făcut fiii lui Israel”.**

La fel ca rabinii din vechime care l-au respins pe Mesiah, evreii moderni aderă la punctul de vedere rabinic conform căruia mielul trebuie să fie junghiat aproape de sfârșitul zilei de 14 Nisan, între momentul când soarele începea să coboare (în jurul orei trei) și apusul propriu-zis al soarelui.

Ca urmare, ei mănâncă Paștele după apusul soarelui când deja a început ziua de 15 nisan în aceea noapte care aparține de 15 nisan!

Conform Bibliei avem toate motivele să înțelegem expresia: **„între cele două seri”** ca fiind serile din 14 nisan adică între apusul soarelui și lăsarea nopții, textul este clar: **“în ziua a paisprezecea a lunii acesteia; și toată mulțimea adunării lui Israel să-l înjunghie între cele două seri”.** Textul nu vorbește de seri ale zilelor (la plural); ci, de serile din **ziua a paisprezecea!**

La fel în Deuteronom 16:6, se spune cât se poate de clar israeliților ca în 14 nisan: **„să înjunghiați jertfa pascală seara, la asfințitul soarelui”** (Versiunea iudaică **Tanakh**). Lucrul acesta arată că **„între cele două seri”** se referă la perioada amurgului, de la asfințit (când începea ziua de 14 Nisan) până la căderea întunericului.

De aceea, vechii iudei Karaiți au înțeles și ei în felul acesta procedează, la fel și samaritenii care țin legea lui Moise, procedează până în ziua de astăzi, tăind mielul în prima seară când începea: 14 nisan.

Dacă Evangheliștii Matei, Marcu și Luca vorbesc de Paște din punct de vedere al legii divine, Ioan vorbește de Paște raportându-se la modul cum preoții, cărturarii de atunci îl țineau, de aceea el precizează: **“înainte de sărbătoarea Paștelui”** în Ioan 13:1!

Astfel spălarea picioarelor nu a avut loc înainte cu o zi sau mai multe, de consumarea corpului și sângelui Domnului; ci, spălarea picioarelor a avut loc la Paște (14 nisan) și a fost o lucrare fizică dar

care a dus la o curățire spirituală de mândrie ca ei să fie curați și vrednici de a consuma corpul și sângele Domnului!- Ioan 13:7-8.

Spălarea pe picioare a avut loc **“în timpul cinei”** (Ioan 15:2, BC), în timpul mesei de paște, însă nu după împărtășirea cu corpul și sângele Domnului; ci, înainte de împărtășire cu scopul pregătiri și curăției pentru împărtășire!

Astfel expresia: **“în timpul cinei”**, se referă la timpul cinei pascale (vezi: Luca 22:15).

Cu siguranță, că actul spălării picioarelor din aceea noapte s-a petrecut în timpul cinei pascale, însă înainte de a se da pâinea (corpul) și paharul noului legământ!

O problemă este că relatarea din Evanghelia după Luca nu este cronologică, astfel în Luca 22:15-20, descrie masa pascală și la final Cuvintele lui Iesus ale Noului Legământ, cu împărtășirea cu corpul și sângele Domnului Iesus, apoi revine din nou la masa pascală în Luca 22:21-38.

Știm aceasta deoarece este imposibil ca Vânzătorul să guste din sângele lui Iesus care aduce iertarea de păcate (Efeseni 1:7; 1Ioan 1:9), care este declarat de Dumnezeu prin Scriptură: fiul pierzării, așa cum spune Domnul Iesus în Ioan 17:12, SCC: **“Când am fost cu ei, Eu i-am păstrat în Numele Tău pe cei care Mi i-ai dat; și i-am păzit, și nici unu dintre ei nu s-a pierdut, decât numai fiul pierzării; ca să fie împlinită Scriptura”**.

Apoi Iuda a ieșit în timpul cinei pascale, nu după împărtășirea cu corpul și sângele Domnului Iesus, de unde știm asta din Ioan 13:21-30, SCC: **“Zicând acestea, Iesus s-a tulburat în spirit; și a mărturisit, și a zis: Adevărat! Adevărat vă zic: unu dintre voi Mă va trăda. Discipolii se uitau unii la alții, fiind nedumeriți despre cine zice. Unu dintre discipolii Lui, pe care l-a iubit Iesus, era așezat la masă lângă sânul lui Iesus. Simon Petru i-a făcut deci semn acestuia, și îi zice: spune-I! Cine este despre care zice? Iar acela, căzând pe pieptul lui Iesus, îi zice: Doamne! Cine este? Iesus deci răspunde: Acela este, căruia Eu îi voi afunda bucățica, și i-o voi da. Afundând deci bucățica, o ia și o dă la Iuda al lui Simon Iscarioteanul. Și după bucățică, atunci a intrat Satan în acela. Iesus deci, îi zice: ceea ce faci, fă mai repede! Dar nimeni din cei ce ședeau la masă, n-a înțeles pentru ce îi zisese aceste vorbe. Pentru că unora le părea că deoarece Iuda avea punga, Iesus îi zice: cumpără cele de care avem nevoie pentru**

sărbătoare; sau, ca să dea ceva celor săraci. Primind deci acela bucatîca, îndată a ieșit. Era însă noapte”.

Iată, Iesus i-a înmuiat în bolul cu vin de la paște bucatîca de azimă, căci cu cîteva sute de ani înainte de Christos, evreii au adăugat la masa de paște și vinul, pe lîngă: azimi, mielul fript și ierburi amare (Exod 12:8). Astfel, înțelegem că Iesus i-a dat din masa pascală lui Iuda și nu din noul legămînt, deoarece la Iuda nu i-a dat azima binecuvîntată de El, ci azima muiată în vin, după obiceiul de paște. Ori la împărtășire doar după consumarea pâinii, a binecuvîntat Iesus paharul și apoi la dat (Matei 26:26-29; Marcu 14:22-25; 1Corinteni 11:23-26). Deci azima de la Cina Domnească nu era înmuiată în vin!

Conform cu Ioan 13:1-30, Iudă pleacă de la Paște, după spălarea picioarelor, ceea ce denotă că spălarea picioarelor a avut loc în cadrul mesei pascale, însă înainte de a da împărtășirea cu corpul și sângele Domnului!

Astfel cronologic evenimentele au avut loc astfel: masa de paște (Luca 22:15); spălarea picioarelor (Ioan 13:1-17); plecarea lui Iuda Iscarioteanul (Ioan 13:30); împărțătășirea cu coprul și sângele Domnului (Matei 26:26-28); cîntarea de laudă (Matei 26:30).

Să vedem în continuare:

3) Ce realizează spălarea picioarelor?

Domnul Iesus, le spune discipolilor în aceea seară: **“Iesus îi zice: cel spălat, nu are nevoie să fie spălate decât picioarele, pentru că el întreg este curat; și voi sunteți curați, dar nu toți”** (Ioan 13:10, SCC). Dar nu toți erau curățiți, Iuda, fiind excepția, ceilalți apostoli erau curați prin botezul lor în apă, dar după botez, un spirit de mîndrie s-a instalat pe picioarele lor, iar ei aveau nevoie să fie spălați pe picioare, de acel spirit de mîndrie!

Spălarea picioarelor are rolul de a curăța frații și surorile de spirite necurate, care pot fi: spirit de mîndrie ca și în cazul discipolilor care s-au certat chiar în acea seară, care să fie mai mare între ei (Luca 22:24-27), iar spălarea picioarelor i-a smerit și a alungat spiritul de mîndrie.

În alte cazuri poate fi spirit de moarte, dar noi știm că frații au trecut de la viață la moarte dacă iubesc (1Ioan 3:14), astfel dacă facem spălarea de picioare din iubire ca și Domnul (Ioan 13:1) vom alunga spiritul morții!

Sau poate fi spirit de iubirea de sine, însă prin servire căci spălarea este o servire (Luca 22:27,28), are loc lepădarea de sine și căutarea folosului fraților ca și Domnul (Ioan 13:4), și astfel iubirea de sine este alungată.

Sau poate fi înțelepciunea demonică care este în opoziție cu credința și se bazează doar pe înțelegerea fizică a lucrurilor (Ioan 13:7), ea se împotrivesc lucrării fizică a spălării picioarelor, însă prin credință și ascultare ea este înlăturată (2Corinteni 5:7).

Astfel, prin spălarea picioarelor înainte de împărtășirea cu corpul și sângele lui Iesus, are loc o lucrare spirituală, de curățire, în care Domnul Iesus este prezent și ne spală de spirite necurate, ca să fim curați pe deplin, și să putem să ne împărtășim în curăție cu coprul și sângele lui Iesus Christos (comp. cu 1Corinteni 5:7-8).

Partea a V –a

9) Masa de dragoste cu frângerea pâinii

Masa de dragoste prefigurată de Paște:

Cu ocazia paștelui, se frângea pâinea nedospită și se consuma alături de ierburile amare și de mielul fript, potrivit porunci divine din Exod 12:1-28, vezi și Levitic 23:4-6; Numeri 9:1-5.

Cu ceva timp înainte de a veni Fiul pe pământ, evreii au adăugat la masa pascală și vinul.

În noaptea aceea, Iesus a frânt pâinea și au băut vin, împreună cu apostolii, conf. cu Luca 22:14-18, în cadrul mesei de paște.

Apoi Iesus i-a spălat pe picioare. Apoi, El i-a înmuit bucată de azimă în bolul cu vin în cadrul mesei de paște și i-a dat-o lui Iuda Isacrioteanul, acesta a ieșit afară, era noapte (Ioan 13:26-30).

Doar după plecarea lui Iuda, Domnul Iesus a dat pâinea care era corpul Său și vinul care era sângele Său, sângele Noului legământ (Matei 26:26-28).

Adunarea creștină primară imitând exemplul Domnului și Învățătorului lor: Iesus, a considerat că din **“Cina Domnească”** (1Corinteni 11:20, SCC), face parte și **“frângerea pâinii”**, pe care Iesus a făcut-o în prima parte a serii la masa de paște, nu doar la actul final al Cinei: împărțirea cu corpul și sângele Domnului.

Ca urmare a acestui exemplu și precedent, apostolii conduși de Spiritul Sfânt (Romani 8:14), au continuat această practică, în forma unei mese de dragoste (Iuda 1:12), sau masa agape, de la grecescul: **“agapais”**, derivat din **“agape”**: dragoste.

Astfel găsim scris în Fapte 2:42,46, SCC: **“Iar ei perseverau în învățătura apostolilor și în comuniune, în frângerea pâinii și în rugăciuni...Și zilnic, perseverând într-un cuget în curtea templului, și frângând pâine prin case; primeau de mâncare cu bucurie și cu modestie de inimă”**. Observăm că ei perseverau zilnic în frângerea pâinii de la masa de dragoste, că ei mâncau, nu doar gustau, însă această cină Domnească se ținea în cadru familial, **“prin case”**, împărțiți pe grupuri mici. Chiar dacă în Ierusalim erau mii de creștini, ei erau împărțiți pe maxim 20 de persoane, căci precedentul din Exod 12:4, GBV 2001, era: **“dacă o casă este prea mică pentru un miel, să-l ia el și vecinul său cel mai apropiat de**

casa lui, după numărul sufletelor; veți număra, pentru un miel, după cât poate mânca fiecare". Această masă de dragoste, prima parte din Cina Domnească se ținea în casele particulare ale fraților, nu în curtea templului, sau într-un loc mare, public; ci, într-un cadru restrâns familial, așa cum și Domnul Iesus a avut sute de discipoli (1Corinteni 15:6), însă a consumat Paștele și Cina Domnească doar cu apostolii Săi (Luca 22:13-15).

Astfel primii creștini țineau **"Cina Domnească"** (1Corinteni 11:20, SCC), incluzându-se în ea, În primul rând: masa de dragoste cu frângerea pâinii și apoi împărțășirea cu corpul și sângele Domnului. Lucru susținut și de scriitori bisericești vechi! De pildă, în lucrarea: **Dicționar al Noului Testament** făcut de Editura Institutului Biblic și de misiune Al bisericii ortodoxe române, se menționează la p.95: *„Ioan Hrisostom vorbește mai întâi de cina Domnului, ca de masa frățască comună, care avea loc în corint înaintea împărțășirii cu sfânta Euharistie”*.

De fapt, azima de la masa de dragoste se diferențează de azima care este: corpul Domnului – 1Corinteni 11:29.

Masa de dragoste și frângerea pâinii:

În cadrul mesei de dragoste, după frângerea pâinii se obișnuia să se înmoaie frânturile de pâine în bolul cu vin. La această primă parte a cinei se putea consuma mai multe azimi, și se putea consuma mai mult vin decât o simplă înghițitură, de aceea, unii corinteni erau **„beții”** (1Corinteni 11:21)!

Dar pentru că peste tot Scripturile creștine, vorbesc de **„frângerea pâinii”** (Fapte 2:42; Fapte 21:6), este evident că doar o pâine se consuma o dată, după ce se termina, se binecuvânta alta și se consuma și tot așa!

Masa agape, era o masă pe săturate, nu doar o înghițitură:

Masa de dragoste sau agapa, era o masă pe săturate, nu doar o înghițitură, sau doar a gusta din pâine. Acest lucru este evident din muștrările lui Pavel și Iuda, cu scopul corectiv, ca ei să continue mesele de dragoste, dar în dragoste, nu ca și corintenii egoiști, despre care se relatează în 1Corinteni 11:20,21, SCC: **“Deci voi, strângându-vă împreună într-același loc, nu este ca să mâncați: Cina Domnească; pentru că, la mâncare, fiecare ia înainte cina lui; și vreunu este flămând, iar vreunu se îmbată”**. Pavel îi

muștră pentru că nu împărțeau mâncarea cu cei săraci, cu creștinii care erau sclavi și nu aveau bani ca zeciuială pentru masa de dragoste, așa cum era precedentul din Deuteronom 26:12-15, unde vorbește de a da din zeciuială la: străini, orfani, văduve, la categorii de oameni defavorizați din punct de vedere material! Însă corintenii, nu numai că nu făceau asta, dar ei abuzau de ea, chiar îmbătându-se cu vin!

Iar apostolul Iuda, scrie în epistola Sa, în Iuda 1:12, SCC: **“Aceștia sunt stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, ospătându-se fără teamă împreună cu voi, și păstorindu-se pe ei; niște nori fără apă purtați de vânturi; niște pomi tomnatici fără rod; de două ori morți; dezrădăcinați”**. Prin anul 65 d.Ch. în adunările creștine au început să se strecoare oameni sufletești neavând Spiritul Sfânt, purtați de pofta ale cărnii, oameni independenți care se păstoreau pe ei înșiși, doar roade spirituale, însă este interesant că apostolul Iuda nu a oprit mesele de dragoste; ci, doar a sfătuit pe cei spirituali, ca ei să se zidească în credința lor sfântă (Iuda 1:20).

Însă în secolul II și mai târziu cultele nu au urmat exemplul apostolilor, au renunțat la masa dumnezeiică, invocând greșelile acestor oameni carnali! De pildă, în lucrarea: **Dicționar al Noului Testament** făcut de Editura Institutului Biblic și de misiune Al bisericii ortodoxe române, se menționează la p.95: *„agapele au încetat din primele decenii din cauza îmbuibării și beției unora...”*.

Iată primii creștini, țineau mese de dragoste, nu doar simpla îmbucătură și înghițitură, ca cultele din prezent care doar se numesc creștine, dar care nu au păstrat credința sfinților și lucrările sfinte ale acestora (Iuda 1:3).

Când trebuie ținută masa agape?

Masa de dragoste și împărțirea cu corpul și sângele lui Iesus, ambele părți din Cina Domnească, era ținută inițial în fiecare zi, cât timp cât aveau averile în comun (Fapte 2:42-47).

Însă ulterior când nu mai aveau banii în comun, o țineau: în ziua dintâi a săptămânii, când în Fapte 20:7, SCC, se relatează: **“Iar în ziua întâi a săptămânii, strângându-ne să frângem pâine, Pavel urmând să iasă în ziua următoare; a discutat cu ei, și a întins cuvântarea până la miez de noapte”**.

Această masă a Domnului, numită și **“frângerea pâinii”** (Fapte 2:42, SCC), avea loc sâmbătă seara când începea ziua dintâi a săptămânii, căci duminică seara după apusul soarelui era deja ziua a doua a săptămânii după calendarul legii divine!

Mâncarea din masa agape reprezenta: zeciuiala

Mâncarea de la masa de dragoste, respectiv: azima, mielul sau iedul, vinul, etc. erau cumpărate din a zecea parte din salariu, din zeciuiala dată lui Dumnezeu, care dorește ca tot noi să ne bucurăm de ea!

În cazul celor de la țară, consumau la masa de dragoste a zecea parte din roadele câmpului și din primii născuți ai cirezilor, deoarece Iesus a reiterat zeciuiala!

În Matei 23:1,23, SCC se precizează: **“Atunci Iesus a vorbit mulțimilor și discipolilor Lui...Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că dați zeciuială: mentă, mărarul și chimenul; și ați lăsat pe cele mai grele ale legii: judecata și mila și credința. Pe acestea însă, trebuie să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați”**.

Astfel, Domnul Iesus nu a desființat zeciuiala o dată cu Noul Legământ; ci, a întărit principiu zeciuiei când a spus: **Pe acestea însă, trebuie să le faceți [judecata și mila și credința], și pe acelea [adică zeciuiele] să nu le lăsați”** (vezi Luca 11:42).

Cu aceste zeciuiei se cumpăra mâncarea de la masa de dragoste, unde creștinii împreună cu familiile lor (copiii minori), mâncau zeciuiala (Deuteronom 12:1-19; 14:22-29), adică masa de dragoste, dar trebuiau să împartă și cu lucrătorii (Deuteronom 18:1-4).

Însă cei nebotezați nu luau parte la spălarea picioarelor și nici la împărtășirea cu corpul și sângele Domnului!

Apostolul Pavel face o paralelă între leviții ce serveau la templu și lucrătorii creștini în 1Corinteni 9:13,14, care sunt susținuți material de frați și surori, chiar prin zeciuiei, adică prin mâncarea care o primesc de la frați cu ocazia mesei de dragoste! Căci frații și surorile împreună cu lucrătorii mănâncă din zeciuiei cu ocazia mesei de dragoste, la prima parte a Cinei (comp. Deuteronom 18:1-4; cu 1Corinteni 11:20-34).

Care este scopul și ce reprezintă masa de dragoste?

Dacă împărtășirea cu pâinea și rodul viței, este împărtășirea cu corpul și sângele lui Christos (1Corinteni 10:16,17), ce înseamnă mâncarea de la masa de dragoste?

1) În primul rând, dacă împărțășirea cu pâinea și rodul viței înseamnă părtășia cu Christos, împărțășirea cu azima și cu mâncarea de la masa agape, înseamnă părtășia cu Dumnezeu nostru care este prezent, căci această masă o mănânci **“în fața lui Iehova, Dumnezeul tău”**, conform cu Deuteronom 14:23, NW.

2) În doilea rând, această masă este zeciuiala pe care o dai la Dumnezeu, a zecea parte din veniturile tale (Deuteronom 14:22).

3) Această masă, întărește unitatea dintre noi și Dumnezeu, dovedim ascultare, și astfel **“înveți să te temi întotdeauna de Iehova, Dumnezeul tău”** - Deuteronom 14:23, NW.

4) Apoi această masă este ca **“să te bucuri tu și casa ta”** (Deuteronom 14:26, NW).

5) Întărește unitatea cu lucrătorii prefigurați de leviți cu care împărțim mâncarea (comp. Deuteronom 14:27 cu 1Corinteni 9:13,14).

6) Întărește iubirea și unitatea creștină, căci ea se numește ‘masă de dragoste’ (Iuda 1:12), iar dragostea este conform cu Coloseni 3:14, SCC: **“legătura perfectă a unității”**.

Despre primii creștini se spune că ei: **“frângând pâine prin case; primeau de mâncare cu bucurie și cu modestie de inimă”** (Fapte 2:46, SCC). Iată frângerea pâinii de la masa de dragoste, aducea bucurie, dar ce unitate aducea, unitate în modestie de inimă!

7) Masa de dragoste prefigurează masa din cer. Domnul Iesus a spus în Luca 22:15-18, SCC: **“Și a zis către ei: cu dorință am dorit să mănânc Paștele acesta cu voi, înainte de suferința Mea; pentru că vă zic: nicidecum nu am să îl mai mănânc, până când are să fie împlinit în Regatul lui Dumnezeu. Și luând un potir, mulțumind, a zis: luați acesta și împărțiți-l între voi; pentru că vă zic: nicidecum nu am să mai beau din rodul viței, până ce are să vină Regatul lui Dumnezeu”**. Paștele în cazul evreilor: salvarea din sclavia egipteană, este împlinit în Regatul cerurilor, prin faptul că acolo se va materializa pentru noi: salvarea eternă, nemurirea. Astfel masa de dragoste prefigurează mesele din cer, unde ne vom bucura de Dumnezeu și de binecuvântarea Lui.

10) Cum este numită această cină și este ea obligatorie?

Această masă a Domnului Iesus, este numită: **“împărtășire”** (1Corinteni 10:16, SCC); masa Domnului (1Corinteni 10:21), **“cina Domnească”** (1Corinteni 11:20, SCC).

Este interesant că o traducere corectă a lui 1Corinteni 11:20, SCC, redă astfel mult folosită expresie: Cina Domnului, prin: **“cina Domnească”**. În greacă este: **“Kyriakon”**, adjectiv, și astfel nu se traduce cu Domnul; ci, cu: **“Domnească”**.

Mai târziu Cina Domnului, a fost numită în secolul II d.Ch. și euharistie (a mulțumi).

Este obligatorie această masă pentru creștini?

Cina Domnească este o altă lucrare sfântă foarte importantă pentru creștini, consumată de toți creștinii adevărați după rânduiala biblică!

Cina Domnului a ocupat întotdeauna un loc central în practica creștină, lucrul acesta este evident din mărturiile Scripturilor Creștine (Matei 26:26-28; Marcu 14:22-25; Luca 22:19,20; Fapte 2:42,46; 20:7; 1Corinteni 5:7,8; 10:16,17; 11:23-29).

Orice comunitate biblică serioasă ar trebui să sărbătorească cina și azi, așa cum a fost rânduită și practică în adunarea primară!

Domnul a poruncit să ținem această sărbătoare, această masă în Luca 22:19, SCC: **“faceți aceasta spre amintirea Mea”**.

Această cină de amintire a jertfei lui Cristos, prefigurată de cina pascala a înlocuit paștele evreiesc, căci Christos este paștele nostru al creștinilor, al Noului Legământ (1Corinteni 5:7,8). Ce înseamnă aceasta?

Acesta înseamnă că noi nu mai trebuie să tăiem mielul, căci Iesus este mielul care a fost sacrificat pentru noi (1Petru 1:19).

Însă cu siguranță că cina, care ne amintește de salvarea prin jertfa lui Iesus este mai importantă decât paștele care le amintea evreilor de eliberarea din Egipt, iar dacă în ce privește paștele era porunca: **“Dar dacă cineva este și curat, și nici nu este plecat în călătorie, dar se abține să țină Paștele, să fie nimicit din popor pentru că n-a adus jertfă DOMNULUI la vremea hotărâtă; un astfel de om își va purta păcatul”** (Numeri 9:13, NTR). Atunci cu siguranță nu

vom moștenii viața veșnică fără părtășia cu jertfa lui Christos de la Cina Domnească (1Corinteni 10:16,17).

Creștinii vor ține cina Domnească, cu atât mai mult, cu cât ea ne face să fim într-o părtășie cu Dumnezeu Tatăl căruia îi mulțumim pentru jertfirea Fiului Său (Efeseni 5:20).

Credincioșii, vor ține cina Domnească, cu atât mai mult cu cât ea ne face să fim într-o părtășie multiplă cu Iesus Christos, după cum urmează:

1) Pe de o parte suntem în părtășie cu El, căci El este în mijlocul nostru (Matei 18:20).

2) Pe de altă parte El este prezent în noi, frații Lui prin Spiritul Sfânt (Galateni 2:20; Coloseni 1:27).

3) Iar pe de altă parte suntem în părtășie cu El prin pâinea și rodul viței ce o consumăm ca o părtășie cu corpul și sângele Domnului (1Corinteni 10:16,17).

La cina Domnească este singura ocazie a **unei comuniuni triple** cu Salvatorul nostru!

Domnul Iesus a învățat de importanța împărtășirii cu corpul și sângele Său, fără de care nu avem viață în noi înșine, adică nu Îl avem pe Christos în noi (comp. Ioan 6:53 cu 1Ioan 5:11,12). Fără a ne împărtăși nu avem parte de învierea cerească pentru viața eternă (Ioan 6:54), iar doar prin împărtășirea cu corpul și sângele Său vom rămâne în El și El în noi (Ioan 6:56).

Însă se ridică următoarea întrebare:

11) Când trebuie să se țină: Cina Domnească?

La început creștinii trăiau toți împreună la Ierusalim, ei ca adunare, ca comunitate, aveau bunurile materiale în comun. Ei împărțeau banii în funcție de nevoile lor, așa după cum considerau apostolii că este corect (Fapte 2:43-47; 4:32-37).

La început primii creștini țineau cina Domnească în care era inclusă **“frângerea pâinii”**, de la masa de dragoste, în fiecare zi (Fapte 2:42,46, SCC).

Apoi Dumnezeu a îngăduit o persecuție descrisă în Fapte cap. 8, care i-a împrăștiat pe creștini în Iudeea în Samaria, tocmai ca să împlinească cuvântul lui Iesus din Fapte 1:8: **“și veți fi martori ai Mei în Ierusalim, și în toată Iudeea și Samaria, și până la capătul pământului”**.

Dacă la început creștinii trăiau adunați doar în Ierusalim, și aveau lucrurile materiale în comun (Fapte 1-7), Dumnezeu care vroia ca oamenii tuturor națiunilor să audă Cuvântul Său, i-a împrăștiat (Fapte cap. 8), iar ulterior, ei nu au mai trăit în comun, nici în ce privește bunurile materiale. Deci a avut loc o schimbare!

Dacă în Fapte cap. 1-7, se adunau zilnic, și frângeau pâinea zilnic, din Fapte 8, ei au trecut la un creștinism, în care nu mai trăiau în comun. Iar după aceste evenimente, a început să se pună accent pe **“ziua întâi a săptămânii”**, când se adunau să frângă pâinea în ziua întâi a săptămânii, care începea sâmbătă seara la apusul soarelui și ținea până duminică la apusul soarelui, așa cum este relatat în Fapte 20:6,7, SCC: **“...am venit la ei în Troa, unde am rămas șapte zile. Iar în ziua întâi a săptămânii, strângându-ne să frângem pâine, Pavel urmând să iasă în ziua următoare; a discutat cu ei, și a întins cuvântarea până la miez de noapte”**.

Observăm în această relatare biblică, cum Pavel a venit în localitatea Troa unde a stat șapte zile.

Însă în Troa, în adunarea de acolo ce se întrunea într-o casă particulară, mai exact într-o cameră de sus, de la etajul al treilea (Fapte 20:8-11), Pavel împreună cu însoțitorii lui: Sopater al lui Pir din Bereea, dintre tesaloniceni Aristarh și Secund, și Gaius din Derbe, și Timotei, iar din Asia Tihic și Trofim (Fapte 20:4), și adunarea din Troa, s-au adunat în ziua întâi a săptămânii să frângă pâinea, adică să mănânce masa de dragoste și Cina Domnească!

Când a avut loc această strângere?

Relatarea biblică spune: **„Iar în ziua întâi a săptămânii, strângându-ne să frângem pâine, Pavel urmând să iasă în ziua următoare; a discutat cu ei, și a întins cuvântarea până la miez de noapte”** (Fapte 20:7). Deci după cuvântarea lui Pavel ce a ținut până la miezul nopții, apoi, a avut loc o înviere din morți în fața casei, unde a căzut tânărul Eutih, apoi relatarea spune: **„suindu-se și frângând pâinea, și gustând, și discutând îndeajuns până în zori, astfel a ieșit”** (Fapte 20:11, SCC).

Deci frângerea pâinii (masa de dragoste și apoi împărțirea cu corpul și sângele Domnului), a avut loc în noaptea de sâmbătă spre duminică.

Dacă ar fi fost duminică noaptea strângerea pentru frângerea pâinii, deja ar fi fost ziua a doua a săptămânii care dura de duminică la apus până luni la apus, însă doar sâmbătă noaptea era ziua întâi a săptămânii, așa cum precizează Luca, inspirat divin, când relatează faptele apostolilor: **„Iar în ziua întâi a săptămânii, strângându-ne să frângem pâine”**.

Legea lui Christos nu cuprinde doar porunci; ci, și exemple (1Corinteni 11:1; 1Petru 2:21), precedente pe care noi trebuie să le urmăm (Romani 15:4; 1Corinteni 10:11; Evrei 13:7). Prin urmare, chiar dacă nu avem o poruncă expresă cu privire la ziua când trebuie să luăm cina Domnească, noi trebuie să călcăm pe urmele lui Pavel, căci și el a călcat pe urmele lui Christos (1Corinteni 11:1,2), primind Evanghelia prin dezvăluire, și rânduiala Cinei Domnului (1Corinteni 11:23-26).

În concluzie, trebuie să înțelegem că creștinismul a progresat de la trăirea în comun, când aveau toate bunurile materiale în comun (de obște) prezentată în Fapte cap. 1-7, când se adunau zilnic, când frângeau pâinea zilnic, la un creștinism care după Fapte 8, nu mai trăiau în comun, și care deja puneau accent pe **“ziua întâi a săptămânii”** când se adunau să frângă pâinea (Fapte 20:7), când Ioan ulterior spre sfârșitul secolului I., fiind sub inspirație divină o numește: **“ziua Domnească”**.

Faptul că primii creștini celebrau ziua Domnească și țineau Cina Domnească în ziua Domnească, este susținut și de dovezile istorice și scrierile bisericești vechi.

Didache, (120-180 d.Ch.): în capitolul 14 găsim îndrumarea următoare: „În Ziua Domnului, când sunteți adunați, după ce v-ați mărturisit unii altora păcatele și v-ați iertat unii pe ceilalți, puteți frânge pâinea împreună. Să nu îngăduiți nimănui care este încă în ceartă cu aproapele său să ia parte cu voi, pentru că lucrarea voastră sa fie sfânta.”

În lucrarea „**Istoria Bisericii Universale**”, vol. 1, pag 228, de profeorul Ioan Rămureau, se spune, citez: „Ziua de cult și de sărbătoare creștină a fost de la început Duminica, numita „ZIUA DOMNULUI” (he kiriake hemera) Fapt 20,7; 1Cor 16,2; Apocalipsa 1,10; Didahia 14,1...Sf Ignatie către Magnesieni,9,1... Numele ei de <ZIUA DOMNEASCA>, pe care o găsim în Apocalipsa (1,10) și în „Învățătura celor 12 apostoli (XIV,1), precum și în știrea pe care o da Pliniu cel Tânăr, proconsulul Bitiniei, despre creștini în „Scrisoarea către Împăratul Traian” (111-112), dovedesc că, încă din epoca apostolică, creștinii au ținut ca zi de sărbătoare săptămânală, prin cult euharistic și cu masa obștească, ziua învierii Domnului.”

Este interesant că în mod asemănător cu “**cina Domnească**”, în greacă: “**kyriakon**”, un adjectiv, un alt adjectiv mai apare și în Apocalipsa 1:10, SCC: “**În ziua Domnească** [**“Kyriake”**] **am fost în Spirit...**”. În restul Scripturilor Creștine apare doar “**Domnul**”, ca substantiv, de peste 700 de ori.

Doar în aceste două pasaje cuvântul Domnul este adjectiv, asociat fie cinei Lui, sau zilei Lui, de aceea este potrivit ca Cina Domnească se ține în ziua Domnească, care începea sâmbătă seara după apusul soarelui până duminică la apusul soarelui!

În primele generații creștine, Cina Domnească, incluzând masa de dragoste se ținea sâmbătă seara după apusul soarelui, când începea ziua Domnească (Fapte 20:7).

Prima schimbare greșită a fost în secolul II, când s-a renunțat la masa de dragoste, devenind doar o împărtășire din pâine și vin!

În lucrarea: **Dicționar al Noului Testament** făcut de Editura Institutului Biblic și de misiune Al bisericii ortodoxe române, se menționează la p.95: „*agapele au încetat din primele decenii din cauza îmbuibării și beției unora...*”.

Apoi a doua greșeală a fost după ce s-a renunțat la masa de dragoste, devenind doar o împărtășire din pâine și vin: ea s-a mutat duminică dimineața, când se consuma pe stomacul gol, uitându-se că ea a fost

dată de Domnul Iesus Stăpânul adunării: după apus (Exod 12:6 cu Luca 22:14,15), și ea este cină și nu mic dejun!

Faptul că în secolul II se ținea cina duminică dimineața, este probată de descrierea lui Iustian martirul prin anul 155 d.Ch, în **Prima Apologie**, cap. LXVII: „...Îl binecuvântăm pe Creatorul tuturor, prin Fiul Său, Isus Cristos și prin Duhul Sfânt. Iar în ziua de duminică, toți cei ce locuiesc la oraș sau la țară se adună împreună într-un loc și citească memoriile apostolilor și scrierile profeților, atât cât îngăduie timpul. Iar după ce a terminat cel care citește, conducătorul dă instrucțiuni verbal și îndeamnă la imitarea acestor lucruri bune. Apoi ne ridicăm cu toții și ne rugăm și, așa cum am spus înainte, când se încheie rugăciunea, se aduc pâinea și vinul, iar conducătorul aduce rugăciuni și mulțumiri într-un mod asemănător, după puterea lui, iar oamenii consimt, spunând: „Amin”. Pâinea și vinul se împart tuturor și are loc împărțirea din elementele cu privire la care s-a mulțumit, iar celor absenți le sunt trimise de către diaconi. Cei care pot și doresc dau ceea ce cred că este potrivit; ce se adună este dat conducătorului, care îi ajută pe orfani, pe văduve și pe cei care, din pricina bolii sau din alte motive, sunt în nevoie, pe cei care sunt închiși și pe străinii care ne vizitează - într-un cuvânt, are grijă de toți cei în nevoie. Dar duminica este ziua când noi toți ținem adunarea noastră comună, pentru că este prima zi, în care Dumnezeu, schimbând întinericul și materia, a creat lumea, iar Isus Cristos, Salvatorul nostru, a înviat din morți în aceeași zi. Căci El a fost răstignit în ziua dinainte de Saturn (sâmbătă), iar în ziua de după Saturn, care este ziua soarelui, S-a arătat ucenicilor și apostolilor și i-a învățat aceste lucruri, pe care vi le-am spus și vouă spre examinare”.

Iustian Martirul, mai scrie în **A doua Apologie**: „Duminica, toți creștini din oraș sau de la țară se întâlneau, deoarece aceasta este ziua învierii Domnului nostru, și apoi citeam scrierile profeților și memoriile apostolilor. Acestea fiind făcute, președintele face un discurs adunării, de a-i îndemna să imite, și să facă lucrurile pe care ei le-au auzit. Apoi ne adunăm cu toți în rugăciune, și apoi sărbătoream Cina. Apoi cei care puteau și vroiau dădeau ceea ce credeau ei a fi potrivit; și ceea ce se dăna se punea în mâinile președintelui, se distribuia orfanilor și văduvelor, și altor creștini după cum erau nevoile”.

Deci în primele secole de creștinism s-a făcut obiceiul de a ține cina în fiecare duminică.

Observați ce spune cartea: **Adevăr Istoric**, de Nicolae Moldoveanu, p.116, se precizează: „Încă înainte de sfârșitul sec. I, Cina Domnului se săvârșea duminică”.

În această carte se mai relatează: „La început se săvârșea zilnic, seara (Farrar, *viața și opera sfinților Părinți*, vol. 1, pag.16), în cadrul unei mese frățești”.

Apoi mai târziu în timpul lui Traian, conform acestei cărți, se spune: “Cina se săvârșea o dată pe săptămână. Cu ocazia acestei schimbări, s-a despărțit cina de masa frățească și mai târziu a început să se dea pe nemâncate. În Cartagina și în alte locuri din Africa, Cina se săvârșea zilnic încă până în sec. III-lea. (Ciprian, *Epistole* 39:4; 5f:3). În Egipt se săvârșea de două ori pe săptămână: miercuri și vineri. (Istoria Bisericii Universale, vol. 1, pag. 150). [Sublinierile îmi aparțin].

Deci la început, Cina s-a ținut zilnic (comp. cu Fapte 2:42-47), unele ramuri ale creștinismului au continuat până în sec. III –a, cu acest tip de celebrare zilnic, alții au început să o țină de două ori pe săptămână (în Egipt), iar trunchiul principal al creștinismului o dată pe săptămână, în ziua întâi a săptămânii!

În acest sens, observați ce mai declară și **Dicționar Biblic ilustrat**: „Mesele de părtășie din timpul propovăduirii în Galilea au mai curând un echivalent în agape sau mesele de dragoste din biserica din Corint (1 Corinteni 11:20-34). La Corint existau două părți ale ceremoniei cultice: o masă comună, având ca scop hrănirea (cf. *Didache* 10:1: „după ce v-ați săturat”), urmată de ritualul solemn al Euharistului. În biserica din Corint au existat excese grave, cum sunt lăcomia, egoismul, beția și îmbuibarea. Pavel i-a avertizat serios și cuvintele lui ne lasă impresia că dorința lui a fost ca cele două faze ale sărbătorii să fie separate, așa cum s-a întâmplat în biserica de mai târziu. Îndemnul lui este ca oricine este flămând să mănânce acasă și să vină cu reverență și cu cercetare de sine la Masa Domnului (11:22, 30-34).”

În cartea **BISERICA SAU ADUNAREA**, VOLUMUL I, PRIMELE SECOLE [Partea cea mai mare a acestei schițe istorice a Bisericii (volumele I și II) a fost scrisă de Adrien Ladrierre. Volumul III, începând cu Reforma, este lucrarea lui Eduard Recordon și a lui Philippe Tapernoux.], se spune:

„Vedem deci că în timpul lui Justin, în secolul al doilea, cultul își păstrase toată simplitatea cu care-l vedem sărbătorit la cei dintâi creștini, potrivit cu cele spuse în Faptele Apostolilor și epistole. Se adunau în prima zi a săptămânii, iar Cina Domnului, frângerea pâinii, era marele scop al adunării, partea principală și centrul cultului, ca în zilele apostolului Pavel (Faptele Apostolilor 20:7). Ea se sărbătorea așa cum o rânduisese Domnul Isus.”

Putem concluziona, dacă la început creștinii luau Cina Domnească: zilnic, mai târziu ei au luat-o săptămânal, iar spre sfârșitul secolului I d.H., marea parte a creștinismului o luau în general în ziua întâi a săptămânii, vezi și cartea: **Creștinii timpurii vorbesc** de Everett Ferguson.

În zilele noastre există culte care țin cina: săptămânal adică duminica dimineața sau la prânz (de parcă cina este mic dejun sau prânz), altele o dată pe lună, sau trimestrial, însă sunt unii care i-au cina Domnului o dată pe an, susținând că aceasta este frecvența Biblică.

Argumentul lor este din legea lui Moise, pe baza faptului că și paștele era poruncit a se ține doar o dată pe an, în data de 14 nisan (Exod 12:1-6; Numeri 9:1-14). Data de 14 nisan, adică prima zi de paște, era prima noapte cu lună plină la Ierusalim după echinocțiu de primăvară.

Unele grupări religioase țin cina pe 14 nisan, pe 15 nisan, sau în săptămâna care cade 14 nisan dar o țin, etc.

Altele pe lângă cina săptămânală sau lunară, țin sărbătoarea Paștelui o dată pe an. Însă nici un text din Scripturile Creștine nu sugerează că primii creștini ar fi celebrat și Paștele o dată pe an, pe lângă Cina Domnească ce se consuma săptămânal!

Conform Scripturilor Noului Legământ, Christos este Paștele nostru, noi nu mai putem sărbătorii paștele evreiesc, căci astfel am nega jertfa: Mielului fără cusur și pată: Iesus care a luat păcatul omenirii (Ioan 1:29; 1Corinteni 5:7,8; 1Petru 1:18,19).

Revenind la problema frecvenței cinei, în aceste pasaje din legea lui Moise, se arată că Paștele s-a ținut doar o dată pe an, dar nu Cina Domnească!

Chiar dacă unora li se pare logic fiindcă Cina Domnului a înlocuit Paștele, ea trebuie celebrată doar o dată pe an!

Acest argument pare logic, doar dacă se i-a în calcul anumite informații, adică dacă stabilim data Cinei Domnului doar pe baza

informațiilor în vechiul legământ și din Evanghelii (Matei 26:17-29; Marcu 14:12-25; Luca 22:7-20).

Însă dacă luăm în calcul și alte informații, atunci nu mai putem considera ca fiind biblic și logic să luăm cina doar o dată pe an!

Dar care sunt aceste informații și argumente?

În primul rând, Fapte 2:42,46, când primii creștini frângeau pâinea: în fiecare zi, care este inclusă în prima parte a Cinei Domnului (masa agape)! Ei nu urmau legea ce poruncește o dată pe an: paștele!

Apoi apostolul Pavel în prima scrisoare către corinteni, după ce îi corectează pe corinteni pentru dezbinările lor când se strâng ca adunare, deci la toate întrunirile lor se manifestau sectele (1Corinteni 11:17-19), adică unii susțineau că sunt ai lui Pavel, alții a lui Apolo, alți ai lui Chifa (1Corinteni 1:11,12).

Dar pe lângă aceste manifestări de la întrunirile corintenilor, Pavel trece la un alt subiect: strângerea pentru a mânca Cina Domnească (1Corinteni 11:20). Când îi mustră pentru neorânduiri de la Cina Domnească în 1Corinteni 11:20-34.

Dacă ei ar fi ținut Cina o dată pe an, așa cum susțin unii, atunci nu ar fi avut loc atâtea neorânduiri ale unora egoiști care mâncau doar ei, sau a celor care se îmbătau doar o dată pe an.

Dezbinarea și neorânduială din Corint nu se putea manifesta la 3-4 întruniri doar. De ce spun asta, deoarece Pavel a plecat din Corint în 52 d.Ch., și a trimis prima scrisoare în 55/56 d.Ch., dacă adunarea avea străngeri laolaltă doar o dată pe an pentru cină, nu se putea ca la aceste trei întruniri speciale pe an, să apară atâtea probleme cum au fost în adunarea din Corint!?! Doar dacă cina se ținea mult mai frecvent puteau apărea aceste probleme!

Astfel apostolii și primii creștini l-a început au mâncat zilnic masa Domnului (Fapte 2:42,46), apoi au mâncat Cina Domnească în ziua Domnească (Fapte 20:7; 2Timotei 3:16,17).

În cadrul acestei celebrări se va oferi pâine și rodul viței după cum ne-a lăsat exemplu chiar Domnul Iesus (Luca 22:18-20).

Însă se ridică câteva probleme, și anume:

12) Cina Domnului trebuie ținută cu pâine dospită sau ne-dospită?

Să vedem în primul rând: *ce este o pâine dospită?*

O pâine dospită este o pâine făcută din făină de cereale, apă și elemente ce dospesc: maia, drojdie, sau alte elemente dospitoare.

Dospeala este o bucată mică de aluat ce are în componența ei drojdie, ce a fost lăsată de data trecută de când s-a frământat pâinea, ca cu acest aluat dospit, să se frământe noua pâine pentru a crește mai repede. Aceast aluat dospit, poate înlocui drojdia.

Drojdia alimentară se obține din sfeclă de zahăr, din melasă, astfel dospeala se poate obține cu ajutorul drojdiei de panificație, sau alte drojdii, sau cu ajutorul unor rețete ce au în componență elemente ce dospesc, ca de pildă: făină, apă, zahăr; sau: făină, apă, frunze de vie lăsate la macerat; sau: făină, apă, spuma de pe must, etc.; sau turte din făină de mălai lăsată mai multe zile la uscat, sau doar un aluat mic din făină de secară cu apă, la care se adaugă treptat timp de șapte zile: făină de secară, rezultând: maiaua pentru pâine.

Dar ce este o pâine nedospită?

O pâine nedospită este făcută dintr-un aluat ce conține: făină de cereale, apă, eventual sare și ulei (comp. cu Levitic 2:4) pentru a nu fi tare, și se coace fără a avea elemente dospitoare (maia, drojdie, etc.), și nu se lasă la dospit.

Revenind la problema noastră, să analizăm argumentele celor ce folosesc pâinea dospită pentru cina Domnului: ei spun că în Biblie, se folosește cuvântul **“arton”** = pâine și nu se folosește cuvântul **“azimos”** = azimi sau pâine ne-dospită.

Răspunsul este că expresia: **“arton”**, are sensul de pâine dospită (cu drojdie), dar și sensul de pâine ne-dospită! În Matei 12:4, Iesus numește **“arton”** – pâinile pentru punerea înainte în „Sfânta”, care erau pâini ne-dospite – Exod 29:23; Levitic 2:11; 24:5-9).

Astfel acest argument nu este decisiv și concludent!

Unii aduc ca argument relatarea cu pâinea și vinul adus de Melhisedec la Avraam (Geneza 14:18). Însă termenul din ebraică pentru pâine poate avea sensul de pâine dospită dar și cel de pâine ne-dospită. Este mai probabil ca Melhisedec să fi dat pâine nedospită, în perioada aceea nu exista: drojdie, posibilitatea de dospirea a pâinii

era mai dificilă. În plus, nu prefigurările sunt temelia unei credințe ci textele directe.

Argumente că la Cina Domnească se servește: pâine ne-dospită:

1. Domnul Iesus în aceea seară a ținut paștele cu ucenicii Săi (Luca 22:15), ori cu ocazia paștelui se mânca: azimi, adică: pâine ne-dospită (Levitic 23:5,6).

2. Apoi nici nu exista posibilitatea să existe pâine dospită timp de 8 zile (14 nisan 21 nisan) în preioada: Paștelui, zilelor azimilor în casele evreilor, căci ei aveau porunca să scoată aluatul dospit din case din prima zi (Exod 12:15-20).

3. Legea lui Moise a fost ștersă: vinerea, doar a doua zi, după amiază atunci când a murit Domnul, deci în seara de joi când s-a consumat: Cina (în seara de dinainte), legea era în vigoare (Efeseni 2:14-16). Domnul a împlinit legea nu a încălcat-o (Galateni 4:4), folosind pâine dospită!

4. În Biblie, păcatul este simbolizat prin aluatul dospit (Matei 16:6,12), de aceea este bine să se țină cu pâine ne-dospită, căci aceasta indică: corpul lui Christos fără de păcat (Luca 22:15,19; comp. cu Exod 12:18,19).

5. Un argument puternic în această privință este cel din 1Corinteni 5:7,8, SCC, unde Pavel inspirat divin, spune așa: **“Renunțați deci la drojdia veche, ca să fiți un aluat nou, precum sunteți fără drojdie, pentru că și Christos, Paștele nostru a fost sacrificat. De aceea să sărbătorim nu cu o plămădeală veche, nici cu o plămădeală a răutății și a vicleniei; ci, cu azimi ale sincerității și ale adevărului”**. În acest pasaj Pavel, îi îndeamnă pe corinteni să înlăture aluatul vechi, adică păcatul din adunare și pe acel om adulter (vezi: 1Corinteni 5:1-6), motivul este deoarece sfinți din orașul Corint sunt persoane fără drojdie, adică ne-corupte, fără păcat, curățiți de păcat, pe baza lui Christos paștele nostru. Astfel el îi îndeamnă să i-a parte la sărbătoarea Cinei Domnului, nu cu o plămădeală veche, adică cu o viață coruptă; ci cu azimi ale sincerității și adevărului. Însă cu siguranță că dacă creștinii din punct de vedere spiritual sunt azime ale adevărului, adică fără drojdie (corupție, păcat), nu se poate ca atunci când ei i-au parte la săbătoarea Cinei Domnului, pâinea lor să aibă drojdie. Cele două realități, cea spirituală, și cea fizică de la cina Domnească trebuie să fie aceleași, o azimă fără drojdie!

Să analizăm în continuare:

13) Cina trebuie ținută cu must sau cu vin?

Biblia ne spune că Iesus le-a dat o cupă ce conținea *rodul viței*, fără a preciza direct, dacă conținutul ei era vin sau must (Matei 26:29; Marcu 14:25; Luca 22:18).

Unii susțin: mustul ne-fermentat, aducând ca argument faptul că Învățătorul nu a putut încuraja la consumarea alcoolului!

Aceste iedeie nu este convingătoare deoarece:

- 1) În iudaism dar și în adunarea creștină, era permisă consumarea moderată a băuturilor alcoolice (Deuteronom 14:25,26; Psalm 104:14,15; Eclezias 9:7; Matei 11:19; 1Timotei 3:3,8; Tit 2:3). Doar excesul de vin este condamnat: Proverbe 20:1; 23:29-35; comp. Osea 4:11 cu 4:18; 5:7, beția era condamnată de Dumnezeu (1Corinteni 6:10).
- 2) Doar aluatul dospit al pâinii în Scripturi reprezintă păcatul.
- 3) De toamna până primăvara când a avut loc paștele, mustul a fermentat transformându-se în vin.
- 4) Un alt argument este că evreii cu câteva sute de ani înainte de Iesus, au introdus practica consumării vinului cu ocazia paștelui, lucru consemnat și în **Dicționar Enciclopedic de Iudaism**, unde la subiectul **vin**, se spune: “*Una dintre particularitățile sederului de Pesah este consumarea a patru pahare de vin*”. Consumarea vinului la Paște (Pesah), a fost folosit și de Iesus! Din Scripturile Creștine reiese cel puțin trei pahare cu vin: primul de la Paște (Luca 22:15-18); al doilea de la Paște, folosit la a înmuia bucățile de pâine în el pentru Iuda (Ioan 13:26); și al treilea după plecarea lui Iuda, pentru a introduce: legământul cel nou (Luca 22:20).
- 5) Trebuie precizat că termenul ebraic pentru vin este “**iaîn**”, în Biblie el este asociat cu acțiuni de închinare, jertfe. Însă sucii de struguri, cel ne-fermentat (mustul) în ebraică: “**miz-anavim**” sau “**tiroș**”, acesta nu apare nicăieri în acțiuni de închinare. Deoarece de Paște se bea vin fermentat, Iesus nu a putut să bea decât vin nu must, deoarece doar vinul era asociat cu închinarea și cu serviciul sacru (Exod 29:40; Levitic 23:13; Numeri 15:7,10; 28:14). Jertfele din vechiul legământ erau aduse cu vin (Numeri 28:6,7).

- 6) Înțelepciunea care este Domnul Iesus, dă la masa Lui: vin (comp. Proverbe 9:1-5 cu 1Corinteni 1:24).
- 7) O prefigurare profetică ce indică spre vin nu spre must, căci Melhisedec a venit la Avraam cu vin nu cu must (Geneza 14:18).
- 8) Apoi sângele strugurelui este vinul (Deuteronom 32:14).
- 9) Din Scripturile Creștine, reiese limpede că primii creștini au folosit vinul la cina Domnească, căci unii din păcate sau și îmbătat (1Corinteni 11:21), ceea ce indică consumarea vinului la Cină și nu a mustului fără alcool, de care nu te poți îmbăta! Doar vinul reprezintă: sângele ispășitor vărsat pentru noi a lui Iesus Christos (Matei 27:27-29).

Alții susțin că fermentul (drojdia) din vin reprezintă păcatul.

În mod natural în strugure și implicit în must există drojdii, cât de neștiutori sunt, cei care vorbesc fără să cunoască că de fapt (comp. cu 1Timotei 1:7), transformarea mustului în vin se face cu ajutorul drojdiei care este în must! Drojdia transformă zaharurile în alcool!

Astfel nu doar vinul; ci, chiar mustul are drojdie, însă în Scripturi doar drojdia din pâinea dospită este comparată cu erezia (Matei 16:7,11,12; Marcu 8:15; Luca 12:1), cu păcatul și omul cel vechi (1Corinteni 5:7), nu și drojdia din vin!

Astfel este o greșală ținerea cinei cu must, fiind ceva nebiblic, căci apostolii au dat vin la cină (comp. 1Corinteni 11:2 cu 11:21)!

O altă erezie, este ținerea cinei cu apă este o erezie a Mormonilor, care schimbă rânduiala biblică!

În concluzie, la Cina Domnească, se servește pâine ne-dospită care reprezintă corpul fără de păcat al lui Iesus jertfit pentru noi și vin roșu, care reprezintă sângele vărsat al lui Iesus, prin care s-a instituit Noul Legământ.

Însă se ridică o altă problemă:

14) Interpretări despre pâine și vin

În lumea religioasă se răspunde diferit la această problemă, mulți își dau cu părerea, fără a avea călăuzire divină, nici măcar un studiu amănunțit al Scripturilor (comp. cu Matei 22:29).

Astfel sunt culte și grupări religioase, care susțin că pâinea și rodul viței sunt doar un simbol, altele că ele se transformă în mod miraculos în trupul și sângele Domnului (transsubstanțierea)! Altele că este o valoare a jertfei! Unii susțin că este o prezență spirituală sau și fizică (consubstanțierea)! Să luăm aceste variante pe rând și să le analizăm:

Transsubstanțierea: susținută în general de cultul romano-catolic, este doctrina potrivit căreia la consacrarea elementelor de către preotul care oficiază Cina Domnului, are loc o transformare metafizică reală.

Cuvântul „transsubstanțiere” derivă din latină – *trans* (peste), și *substantia* (substanță). Termenul este întrebuințat în teologia Romano-Catolică pentru a denota ideea că în timpul ceremoniei: „pâinea și vinul” sunt schimbate, în *substanță*, în “trupul și sângele lui Hristos”, deși elementele apar a fi aceleași.

Această doctrină, care nu are nici o bază în Scriptură, a apărut prima dată în secolul al 9 - lea d.Ch., a fost formalizată la Conciliul de la Trent (1545-63 d. Ch.), și a fost reafirmat la Al Doilea Conciliu de la Vatican (1962-65).

Ce a decis și a declarat Conciliul de la Trent? Două secțiuni relevante urmează:

CANONUL I

„Dacă va nega cineva că trupul și sângele, împreună cu sufletul și divinitatea Domnului nostru Isus Hristos, și prin urmare a întregului Hristos, sunt adevărate, reale, și substanțial conținute în sacramentul celui mai Sfânt Eucharist, și va spune că El nu este în acesta ca un semn, sau într-o figură – acesta să fie blestemat!”

CANONUL VI

„Dacă va spune cineva că Hristos, singurul născut Fiul al lui Dumnezeu, nu trebuie să fie adorat în sfântul sacrament al Eucharistului, chiar și cu închinarea deschisă față de Latria, și prin urmare să nu fie venerat cu festiva celebritate caracteristică, să nu fie dusă în procesiune conform meritoriului și ritualelor universale

și obiceiuri ale Sfintei Biserici, și că El nu trebuie pus public înaintea poporului spre a fi adorat, și că adoratorii Lui sunt idolatrii – acesta să fie blestemat!”

În a explica această doctrină a credinței, Catehismul catolic citează Conciliul din Trento, așa cum rezumă el credința catolică. „Deoarece Cristos, Răscumpărătorul nostru, a spus că ceea ce oferă sub chipul pâinii este cu adevărat Trupul Său, a existat în Biserică întotdeauna convingerea, pe care Sfântul Conciliu o declară din nou, că prin consacrarea pâinii și a vinului se înfăptuiește preschimbarea întregii substanțe a pâinii în substanța Trupului lui Cristos Domnul nostru și a întregii substanțe a vinului în substanța Sângelui Lui; această preschimbare, Biserica Catolică a numit-o în mod just și adecvat transsubstanțiere”.

Astfel catolicii spun despre reprezentarea sacramentală a jertfei lui Cristos că este o prezență cu totul specială, după cum explică însuși papa Paul al VI-lea: „se numește reală, nu cu titlu exclusiv, ca și cum celelalte prezențe nu ar fi reale, ci prin excelență, pentru că este substanțială și pentru că, prin ea, Cristos, om-Dumnezeu, se face prezent în întregime” Euharistia este cu adevărat „mysterium fidei”, mister care întrece înțelegerea noastră și care nu poate fi primit decât în credință.

Închinarea la anafură

În Canonul VI, se vorbește de un ritual de închinare numit Latria. Acesta nu este doar un obicei antic, încă mai este practicat azi la multe Mase. După ce pâinea a fost presupus „schimbată” în Hristos de către preot, aceasta este pusă într-un locaș numit monstranta. Și înaintea acestei monstrante, catolicul trebuie să se plece și să închine ca la Dumnezeu într-un act numit mătanie. Cuvântul “**lateria**” din greacă înseamnă închinare, în Scripturi acest cuvânt este rezervat la închinarea la Singurul Dumnezeu Adevărat! – Romani 1:25.

Cultul Romano-Catolic și ortodox, învață ca Sfânta Euharistie este nu numai Taina, ci și Jertfă, și anume pentru ei este: Jertfa Trupului și Sângelui lui Hristos, în mod real, dar nesângeros, sub forma pâinii și vinului pentru ochii nostri trupesti.

Originile adevărate ale acestei dogme sunt din păgânism:

Ca multe dintre credințele și ritualurile catolicilor (unele regăsindu-se și la ortodocși), transsubstanțierea a fost practică prima dată de religii păgâne.

Cunoscutul istoric Durant a spus că credința în transsubstanțiere așa cum o practicau preoții sistemului Romano Catolic este „*una dintre cele mai vechi ceremonii de religie primitivă.*” (**The Story Of Civilization**, p. 741).

Sincretismul și misticismul Orientului Mijlociu au fost factori importanți în influențarea Vestului, în specific Italia. (Roman Society From Nero To Marcus Aurelius, Dill).

În Egipt preoții sfințeau turtele de mesă care se credeau a se transforma în carnea lui Osiris. (**Encyclopedia Of Religions**, Vol. 2, p. 76).

Ideea de transsubstanțiere a fost de asemenea caracteristică religiei Mithra a cărei sfințire a turtelor și a băuturii *Haoma* este îndeaproape paralel cu ritualul catolic și ortodox. Ideea de a mânca din carnea divinității a fost foarte populară printre populațiile Mexicului și a Americii Centrale cu mult înainte de a auzi de Christos; și când misionarii spanioli au ajuns pentru prima dată în acele ținuturi „*nu mică le-a fost mirarea, când au asistat la un ritual religios care le reamintea de împărtășanie...o formă făcută din făină...și după sfințirea de preoți, s-a împărțit printre oameni care au mâncat-o... declarând că a fost carnea zeității.*” (**Prescott's Mexico**, Vol. 3).

Creștinismul în primele trei sute de ani, au rămas întrucâtva puri și credincioși Cuvântului lui Dumnezeu, dar după pseudo-convertirea lui Constantin, care datorită utilității politice a declarat creștinismul religie de stat, mii de păgâni au fost admiși în biserică fără a fi cu adevărat schimbați! Clerul corupt moral și doctrinal, au adus ritualuri păgâne care au fost introduse cu îndrăzneală în biserică cu terminologii creștine, astfel corupând credința de bază. Până și renumitul prelat și teolog catolic, Cardinalul Newman, ne spune de Constantin că a introdus multe lucruri de origini păgâne: „*Ni s-a spus prin felurite căi de Eusebius, căci Constantine, în loc să recomande noua religie păgânilor, i-a implementat ornamente din afară la care s-au acomodat ai lor...Folosirea templelor, și dedicarea acestora unor sfinți anume, împodobite la ocazii cu crengi de pomi; tămâie, lămpi și lumânări; ofrande destinate însănătoșirii; apă sfințită; refugii; zile sfinte și sezoane, folosirea calendarelor, procesiuni, binecuvântări pe câmpuri, straie preoțești, tunsoarea, inelul în căsătorie, întoarcerea spre Est, reprezentări la o dată târzie...sunt toate de origine păgână, și sanctificate prin*

adoptarea lor în biserică.” (An Essay On The Development Of Christian Doctrine, pp. 359, 360).

Această alianță ne-sfântă a permis continuarea obiceiurilor păgâne de a mânca și a bea în mod literal carnea și sângele dumnezeului lor. Biblia nu învață de o transsubstanțiere de o transformare literală, și nici că este o perpetuare a jertfei de pe Calvar, nici nu ne înseamnă să ne închinăm (gr.latreia) la ea.

Ba mai mult, Scriptura ne învață că Cina este **o amintire** a morții și jertfei Domnului care a fost dată o dată pentru totdeauna (1Corinteni 11:24-26; Evrei 7:27), și nu **experimentare din nou** a jertfei lui Isus. Cuvântul lui Dumnezeu învață următoarele:

- Evrei 7:26,27, BC: **Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: Sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri, care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când s-a adus jertfă pe Sine însuși.**
- Evrei 9:11,12, BC: **„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâni, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.”**
- Evrei 10:10-14, BC: **„Prin această „voie” am fost sfințiți noi și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna. Și, pe când orice preot face slujba în fiecare zi și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele, El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, s-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui. Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.”**

E clar, Isus S-a adus jertfă „**odată pentru totdeauna**”, și a intrat cu sângele Lui în cer în fața lui Dumnezeu și El prin această jertfă a primit „**o răscumpărare veșnică**”, deci numai e necesar o jertfă perpetuă ca să ne răscumpere pe noi din păcat și moarte; ci, jertfa Sa

de pe cruce a rezolvat problema păcatului nostru „**odată pentru totdeauna**”.

Astfel ritualurile și obiceiurile cultului romano-catolic, se arată a fi în opoziție directă cu învățătura lui Iesus: **“Dar vine o oră, și acum este, când închinătorii cei adevărați se vor închina Tatălui în spirit și adevăr; pentru că și Tatăl caută pe cei închinându-se la El, ca aceștia. Dumnezeu este spirit, și cei închinându-se la El, trebuie să se închine în spirit și adevăr”** (Ioan 4:23,24, SCC).

Prin urmare, conform Scripturii închinarea noastră se face la Tatăl, și în Spirit, nu prin intermediul unei pâini și unei cupă de vin, iar cuvântul în greacă latreia, în Biblie, se referă la o închinare exclusivă la Dumnezeu, la Creator și nu creaturilor! – Matei 4:10; Romani 1:25.

Cultul romano-catolic susține că cu ocazia Cinei Domnului, pâinea și vinul sunt transformate în mod supranatural “în trupul și sângele lui Isus”, ba mai mult, ei spun că de fiecare dată când se ține euharistia, jertfa lui Isus de pe Golgota se perpetuează și se înnoiește!?!

Cultul ortodox susține și ea ceva asemănător.

Însă, este această explicație în acord cu Scriptura?

De fapt, chiar Cardinal RC Bellarmine în lucrarea sa **De Sacramento Eucharistea** și Cardinalul Cameracensis au recunoscut: *„Transsubstanțierea nu poate fi dovedită din Scrierile Sfinte ...”*!

Această explicație se bazează pe tradiție și pe înțelegerea greșită a Cuvintelor Domnului care a spus: **“Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; și după ce a binecuvântat, a frânt-o, și a dat-o ucenicilor, zicând: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu.”** Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: **„Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.”** (Matei 26:26-28, BC). Astfel ei interpretează cuvintele: **“acesta este trupul Meu”** și **“acesta este sângele Meu”**, ca fiind o transformare metafizica reala!

Dacă ar fi fost vorba de o transformare (Transsubstanțiere), atunci Isus ar fi a spus: *„touto gignetai”* („acesta a devenit” sau „s-a schimbat”); dar El folosește **“touto estin”** („acesta este”, sau „aceasta semnifică”).

Conform Bibliei, Cina Domnului este descrisă ca un memorial, ca o cină de amintire a jertfei Lui din trecut, așa cum îndeamnă Domnul în Luca 22:19, SCC: **“Faceți aceasta spre amintirea mea”**.

Astfel Cina, este o amintire a morții și a sacrificiului Său, și o vestire a morții lui Iesus din trecut (1Corinteni 11:26), nu o continuare și perpetuare a sacrificiului Domnului, pentru că în acest caz chinurile și agonia de pe cruce ar continua tot timpul, însă Biblia spune clar că acest lucru nu este posibil (Evrei 6:4-6)!

O problemă a doctrinei: transsubstanțierii, este că ea nu recunoaște că Christos s-a jertfit o dată pentru todeauna (Evrei 9:25-28; 10:10), că El nu mai moare conform cu Romani 6:9.

Ideea continuării sacrificiului lui Cristos discreditează lucrarea de ispășire a lui Iesus Christos și acceptată de Dumnezeu, când în anul 27.d.Ch. la 40 de zile după paște, Iesus s-a prezentat cu sângele Său în fața lui Dumnezeu Tatăl (Evrei 9:12,24-26; Fapte 1:3-11).

Pe lângă aceasta, la orice analiză din punct de vedere chimic a substanței euharistiei (pâinii și vinului), nici vorbă de vreo transformare.

În ceea ce privește transformarea, ar fi bine, dacă fiecare ar reciti prima minune pe care a înfăptuit-o Iesus în Cana Galileii. El a transformat apa în vin, încât și conducătorul mesei s-a mirat de calitatea deosebită a vinului (Ioan 2:1-11). Vinul rezultat din apă a fost vin, și nu apă ‘transsubstanțiată’ chiar mai bun decât cel servit mai înainte. Oamenii nu au băut apă, închipuindu-și că beau vin. Din contra: ei au băut vin adevărat.

Până astăzi nimeni nu a observat să se fi transformat hostia în carne. Același lucru este valabil și pentru vin care nu sa transformat niciodată în sânge. Cel ce mănâncă pâinea la cină, simte gustul de pâine în gură, cel ce bea vin simte gustul de vin. Acesta este adevărul curat din punct de vedere fizic!

Însă cei ce susțin transsubstanțierea declară sus și tare că Biblia numește pâinea și paharul Domnului: ‘trupul și sângele Domnului’ dar ei uită că Biblia nu vorbește de vreo transformare metafizică, aceasta este interpretarea lor, nu Cuvântul Scripturii!

Un text-dovadă favorit folosit de unii pentru a dovedi transsubstanțierea este Ioan 6:53,54, SCC: **“Iesus le-a zis deci: adevărat! Adevărat vă zic: dacă nu aveți să mâncați carnea Fiului Omului, și nu aveți să beți sângele Lui; nu aveți viață în**

voi înșivă. Cel mestecând carnea Mea, și bând sângele Meu, are viață eternă; și Eu îl voi învia în ziua din urmă”.

Însă acest pasaj nu susține interpretarea catolică, poate fi demonstrat contextual.

Domnul Iesus când vorbește de a mânca și a bea sângele Fiului omului, El compară corpul Său cu o pâine, când spune în Ioan 6:58, SCC: **“Aceasta este pâinea cea coborâtă din cer; nu așa cum au mâncat părinții și au murit. Cel mestecând pâinea aceasta va trăi în etern”.** Astfel Iesus arată că această pâine este superioară manei date de Iehova în pustie lui Israel! Dar este vorba de o pâine nu de a mânca carne de om sau de a bea sânge de om: fizic! Căci acesta de fapt era și interzis în legea lui Dumnezeu (Levitic 17:10,11; Fapte 15:28,29).

Inima lor nefiind pregătită pentru a înțelege, ei nu aveau credință în El (Ioan 6:64), ei sau pripit să murmure, în loc să întrebe pe Învățătorul: sensul cuvintelor Lui! Căci El le-a explicat în Ioan 6:63, SCC: **“Spiritul este Cel făcând viu, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care Eu vi le-am vorbit, sunt Spirit și sunt viață”.** Prin aceste cuvinte indicând că interpretarea literară, fizică (carnea) nu folosește la nimic, pe când interpretarea spirituală dă viață! Adică cuvintele lui Iesus despre a mânca corpul și a bea sângele Lui, au un sens spiritual.

Prin urmare înțelesul cuvintelor Lui din Ioan 6:53,54, este unul spiritual, nu literal!

Când Iesus Christos, a luat pâinea și rodul viței, și a dat această hrană discipolilor, El nu s-a referit la o schimbare metafizică, căci Scriptura precizează că și după mulțumirea pentru pâine și pentru potirul cu vin, pâinea rămâne pâine, vinul rămâne vin! Acest lucru este arătat în 1Corinteni 11:23-26, SCC: **“Pentru că eu am primit de la Domnul ceea ce v-am și dat; că Domnul Iesus, în noaptea în care a fost trădat, a luat o pâine; și mulțumind, a frânt și a zis: „Luați mâncați; acesta este corpul Meu, cel frânt pentru voi; faceți aceasta spre amintirea Mea.” La fel și potirul, după Cină, zicând: „Potirul acesta este noul legământ în sângele Meu; faceți aceasta, de câte ori veți bea, spre amintirea Mea.” Pentru că, de câte ori veți mânca pâinea aceasta, și veți bea potirul acesta, vestiți moartea Domnului, până ce are să vină El”.**

Astfel, Pavel relatează ceea ce a primit de la Domnul Iesus prin dezvăluire (comp. cu Galateni 1:11-12), despre Cina Domnească! Astfel el vorbește despre mulțumirea pentru pâine și pentru potir în v.24,25, dar apoi el explică că pâinea rămâne pâine, și vinul din potir: vin, și după mulțumire, când spune: **“Pentru că, de câte ori veți mânca pâinea aceasta, și veți bea potirul acesta, vestiți moartea Domnului, până ce are să vină El”**. Stai Pavele că noi mâncăm: carne, corpul unui om, nu pâinea după mulțumire! Nu, pâinea rămâne pâine și după mulțumire, ea nu se transformă în carne de om!

Tot Pavel inspirat divin, după ce descrie binecuvântarea asupra pâinii și vinului, el le spune corintenilor ca după rugăciunea de mulțumire: **“Să se judece însă fiecare om pe sine; și așa să mănânce din pâine, și să bea din potir”** (v.28), astfel pâinea rămâne pâine și după binecuvântare, și vinul: vin!

Pe de altă parte, Pavel nu neagă că după mulțumire, pâinea nu ar fi: corpul lui Christos, și vinul: sângele lui Christos, însă nu pe plan fizic!

Pe plan fizic, pâinea rămâne: pâine, și vinul: vin și după mulțumire, însă pe plan spiritual, ele după mulțumire, devin: corpul și sângele Domnului!

Concepția ortodoxă: Teologia otodoxa susține aproximativ poziția transsubstantierii elementelor Sfintei împărtășanii, conform căreia în momentul consacrării, elementele se transforma cu adevărat în trupul și sangele Domnului, dar pastrandu-și înfățișarea exterioară de pâine și vin.

Astfel teologii ortodocși spun despre euharistie: *„Domnul Isus n-a zis: „Aceasta este pâine care închipuieste Trupul Meu,” sau „acesta este un simbol al Trupului Meu”, ci a zis: „Acesta este Trupul Meu”. El nu a dat pâine obisnuită, ci a dat pâine euharistică (pâine pentru care a mulțumit), a dat de fapt Trupul Său sub chipul pâinii. Apoi, luând paharul, a zis: „Betii dintru acesta toti, acesta este Sângele Meu, care se varsă spre iertarea păcatelor”, prin aceasta oferind nu vin, ci chiar Sângele Lui, vin prefăcut în Sângele Lui. Aceasta este credința noastră și învățătura Bisericii. Prin urmare, ceea ce se pune înainte, prescura anume pregătită și vinul amestecat cu apă, anume pregătit, se preface, prin rugăciunile preotilor și ale*

credincioșilor, în Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în Sfânta Euharistie cu care se pot împărtăși credincioșii.”

Cuvântul **“estin”** în greacă poate avea sensul de: *însemnă, reprezintă*, nu doar **“este”**. De pildă, chiar în Biblia ortodoxă traduce termenul „estin” (este) cu „însemnă”, în Matei 9:13: **„Dar mergând, învățați ce înseamnă (gr. estin): Milă voiesc, iar nu jertfă; că n-am venit să chem pe dreapți, ci pe păcătoși la pocăință”**. Astfel fraza: **“acesta este Trupul Meu”** (Marcu 14:22), putea fi tradusă: „acesta înseamnă Trupul Meu”! Sau **“aceasta reprezintă corpul meu”** (NW).

Însă chiar dacă sensul lui **“estin”** în aceste pasaje despre cină trebuie tradus cu: **“este”**, sensul lui **“este”** ne fiind pe plan fizic, atâta vreme când tot Scriptura vorbește de pâine și potirul cu vin și după mulțumire (1Corinteni 11:24,25,28)!

Consubstanțierea: susținută de Biserica Luterană, este doctrina potrivit căreia pâinea și rodul viței rămân mai departe pâine și rod al viței fără o transformare metafizică, însă trupul și sângele lui Cristos sunt prezente **„în”, „cu”** și **„sub”** pâine și în rodul viței.

Perspectiva lui Luther diferă de cea a Bisericii catolice, însă nu în foarte multe privințe. Astfel, el a păstrat ideea potrivit căreia trupul și sângele lui Cristos sunt prezente în mod fizic în elemente, dar a negat doctrina transsubstanțierii. Moleculele nu sunt transformate în carne și sânge, ele rămânând pâine și vin, dar trupul și sângele lui Hristos sunt prezente **„în, cu și sub”** pâine și vin.

Pentru Luther, punctul crucial al poziției lui era că Hristos este prezent în mod fizic la Euharistie, fără a da însă o explicație a acestei interpretări. El interpretează astfel literar Mt.26:26 (Luați, mâncați, acesta este trupul Meu), fiind de părere că trupul lui Hristos este mâncat în mod real.

„Consubstanțierea” este un termen care se aplică de obicei conceptului Luteran al cinei de comuniune, deși anumiți teologi luterani moderni resping folosirea acestui termen datorită ambiguității sale. Expresia, totuși, este în general asociată cu Luther. Ideea este că în comuniune, trupul și sângele lui Hristos, pâinea și vinul, *coexistă* în uniunea unul cu altul. *„Luther a ilustrat acesta prin analogia fierului pus în foc prin care atât focul cât și fierul sunt unite în fierul încins și totuși ambele continuă să fie neschimbate”*

(**The Oxford Dictionary of the Christian Church**, F.L. Cross, Ed., London: Oxford, 1958, p. 337).

Analogia de care se folosește este una preluată de la Origen, conform căreia o bară de foc înroșită în foc păstrează atât substanța fierului cât și pe cea a focului.

Doctrina expusă în Articolul 10 din Confesiunea Augsburg: „*Referitor la Cina Domnului ei învață că trupul și sângele lui Hristos sunt într-adevăr prezente și distribuite părtaşilor în cadrul Cinei Domnului; și ei dezaprobă alt fel de învățătură*” (cf. The Book of Concord [ed. T.G. Tappert, 1959], p. 34).

Corpul lui Christos ori este **în** pâine, ori este **cu** pâinea, Biblia nu învață de mai multe corpuri, sau mai multe locuri în care ar fi prezent; iar fierul din foc, este un fier topit, niciodată fierul nu este foc și nici focul: fier!

Concepția zwingliană: o simplă comemorare: În opinia lui Zwingli un alt reformator, Cina Domnului este în esență o comemorare a morții lui Cristos, el punând astfel un accent puternic pe rolul ei în aducerea aminte a morții lui Cristos și pe eficacitatea ei pentru credincios. Valoarea sacramentului rezidă pur și simplu în primirea prin credință a beneficiilor morții lui Christos, Cina fiind astfel doar una din căile prin care noi putem primi aceste beneficii prin credință. Practic, nu atât sacramentul Îl aduce pe Christos la participant, cât credința credinciosului Îl aduce pe Christos la sacrament.

Este necesar a avea o credință Biblică, dar această credință bazată pe Scripturi (Romani 10:17), nu cade în nici o extremă, nici în cea catolică cu transsubstanțierea, nici în cealaltă extremă, de a nega că Christos este prezent în pâine și vin!

O prezență spirituală: o altă variantă de interpretare a cuvintelor Domnului, ar fi că trupul și sângele Domnului este prezent spiritual. De pildă, Calvin a susținut o prezență reală a lui Cristos în Cina Domnului, însă nu așa cum o vedea Luther fizică; ci spirituală. Nu a fost de acord cu Zwingli că mâncarea trupului lui Cristos și băutul sângelui lui Cristos ar însemna doar primirea lui Cristos prin credință.

Când s-a pus problema prezenței lui Cristos în elementele Cinei, Calvin a negat prezența fizică a Domnului, însă susținea în cei mai

clari termeni o prezență spirituală a lui Christos, simțită prin credință!

Calvin explică într-un tratat din anul 1540, învățătura sa despre cina Domnului: Cristos este în ceruri, iar prezența Lui este spirituală; Duhul Sfânt aducând puterea lui Cristos și a trupului sfânt între credincioși refuzând astfel să creadă în transsubstanțiere.

Calvin nu admite transsubstanțierea, așa cum nici Luther nu era de acord cu ea. Calvin însă nu este de acord nici cu consubstanțierea pe care o susținea Luther. El credea într-o prezență reală, dar spirituală a lui Cristos și că în momentul cuminectării, Christos fiind la dreapta lui Dumnezeu în cer coboară pe pământ, însă credincioșii prin putere Duhului Sfânt, sunt ridicăți la comuniunea cu Cristos. Ceea ce susține Calvin adică *prezența spirituală* a lui Cristos nu este nici transsubstanțiere, nici consubstanțiere, nici simbolism. Ea este o prezență spirituală.

În consecință, corpul lui Cristos și sângele lui sunt luate cu pâinea și vinul, nu oral, pe gură, ci, spiritual prin credință.

Chiar dacă credința este necesară, corpul lui Christos și sângele Lui nu îl consumăm prin gura credinței; ci, prin gura fizică, prin împărtășirea cu corpul și sângele lui Iesus, care are loc prin a mânca din cină (1Corinteni 10:16,17; 11:24,26), nu doar prin credință!

Așa ca și la primirea Spiritului, nu e suficientă credința, dacă nu este și apa botezului unde vine Spiritul Sfânt în credincios și în renaște (Ioan 3:5; Tit 3:5).

O valoare: altă interpretare este că pâinea și rodul viței sunt **valoarea** sângelui și a trupului Domnului, astfel cei ce susțin această variantă spun: *‘pâinea nu este nici mai puțin, nici mai mult decât însăși valoarea întreagă a trupului jertfit, tot la fel, rodul viței valorează tot sângele vărsat’*.

În opinia lor, pâinea și rodul viței nu se transformă; ci, mâncând cina, suntem făcuți părtași la întreaga valoare a jertfei Domnului.

Biblia învață că a mânca pâinea și vinul ne face să ne împărtășim cu corpul și sângele lui Iesus nu cu valoarea lui!

În 1Corinteni 10:16,17, SCC, apostolul insuflat de Dumnezeu spune: **“Potirul binecuvântării, pe care îl binecuvântăm, nu este o împărtășire cu sângele lui Christos? Pâinea pe care o frângem, nu este o împărtășire cu corpul lui Christos? Pentru că este o**

pâine, noi cei mulți suntem un corp; fiindcă toți ne împărtășim dintr-o pâine”.

Iată, împărtășirea nu este cu valoarea corpului și a sângelui, ci adunarea, corpul lui Christos se împărtășește **“cu sângele lui Christos...cu corpul lui Christos”!**

Un simbol: alții învață însă că cina Domnului nu este decât o imagine a trupului jertfit și a sângelui vărsat, adică un simplu simbol.

Astfel în opinia acestora, chiar dacă Domnul este prezent prin Spiritul Său în adunare, nu este prezent în pâine și nici în rodul viței, nici fizic; nici spiritual; nici într-un mod special; ci, această ceremonie este un simbol (asemănare) a jertfei Fiului.

Ei mai aduc argumentul că Domnul era în viață când le-a dat corpul și sângele Său!

În ce privește prima cină, când Iesus le-a dat la cei unsprezece apostoli pâine și vin: El le-a dat din viața lui Iesus, care urma să se sacrifice pentru ei și pentru toți (Ioan 6:57). În Luca 22:19,20, NW, El explică: **“De asemenea, a luat o pâine, a adus mulțumiri, a frânt-o și le-a dat-o, zicând: „Aceasta reprezintă corpul meu, care urmează să fie dat pentru voi. Continuați să faceți lucrul acesta în amintirea mea”. Apoi, la fel, și paharul, după ce au luat cina, și a zis: „Paharul acesta reprezintă noul legământ, pe baza sângelui meu, care trebuie să fie vărsat în folosul vostru”.**

În plus, El le-a lăsat un model pentru poporul Lui, ca ei să se facă părtași la jertfa Lui prin consumarea corpului și sângelui (Ioan 6:51-56; 1Corinteni 11:23-26).

Așa cum cei întâi născuți din Israel nu au murit, deoarece ei au tăiat mielul la 14 nisan, și au uns cu sângele lui ușciori uși, și l-au mâncat în aceea noapte de paște, când îngerul lui Iehova a trecut pe lângă casele israeliților (Exod 12:1-20), tot așa doar împărtășindu-ne din Mielul fără cusur și pată, se aplică în cazul nostru jertfa lui Christos, alt fel nu avem salvare, nici viață eternă (Ioan 6:54).

Un alt argument este cuvântului grec: **“estin”**, care în opinia lor are înțelesul de **„reprezintă”**. Astfel traducerea Martorilor lui Iahova (NW), traduce astfel: **„Luați mâncați. Aceasta reprezintă corpul Meu”**.

De fapt, cuvântul din greacă **“estin”**, poate fi tradus cu: „este”, „*reprezintă*” sau „*înseamnă*”, așa cum spune: **Grek-English Lexicon of the New Testament** al lui Thayer despre **“estin”**: „*a denota, a însemna, a avea sensul de*”.

Însă, în textele de la Cina Domnească el are sensul de **“este”**!

1Corinteni 11:27, SCC: **“Așa că, cel care are să mănânce pâinea, și are să bea potirul Domnului în mod nevrednic, va fi vinovat de corpul și sângele Domnului”**. Iată, cine mănâncă în mod nevrednic, vinovăția lui nu este față de un simbol; ci, față de **“corpul și sângele Domnului”**, din cauza aceasta unii corinteni erau pedepsiți prin boală sau chiar loviți cu moartea (1Corinteni 11:27-32). Deci nu era vorba doar de a folosi greșit un simbol; ci, de a disprețui sângele lui Christos (Evrei 10:29-31).

De asemenea, Pavel care comentează ulterior cuvintele Domnului nu a spus că pâinea și vinul este *o împărtășire cu simbolul corpului și al sângelui*, și de ce spune el în 1Corinteni 10:16,17, conform cu traducerea martorilor: NW, că: **“Paharul binecuvântării pe care îl binecuvântăm nu înseamnă oare părtășie la sângele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem nu înseamnă oare părtășie la corpul lui Cristos?”**. Astfel dacă pâinea și rodul viței ar fi doar un simbol, Pavel ar fi putut spune că este **o părtășie cu simbolul** corpului și a sângelui, dar el spune că este o **“părtășie la sângele lui Cristos...părtășie la corpul lui Cristos”**.

Ba mai mult, el spune că cel ce ia masa Domnului în chip nevrednic, de fapt el nu deosebește sau **“nu discerne corpul”**, lui Christos, astfel Pavel nu spune că ei nu deosebesc ‘simbolul corpului’ ci **“nu discerne corpul”** (1Corinteni 11:27-29, NW).

Și prin urmare, atunci **“estin”** are sensul de **“este”** nu de **“reprezintă”**, cum traduce în mod eronat traducerea martorilor: Traducerea lumii noi (NW).

Dacă trebuie înțeles în mod literal cuvintele Domnului, *atunci în ce sens: pâinea este corpul lui Christos jertfit pentru noi și vinul este sângele lui Christos vărsat pentru noi?*

Lucru pe care o să-l analizăm în capitolul următor:

15) Conform adevărului ce este pâinea și potirul cu rodul viței?

Prima dată când Învățătorul Iesus vorbește de a mânca din corpul Său și a bea din sângele Său, este în relatarea din Ioan cap. 6, cu cca. un an înainte de paștele când dă Cina Noului Legământ. Această relatare din Ioan 6:51-56, are loc după înmulțirea celor cinci pâini de orz și a celor doi peștișori prin care a hrănit 5000 de oameni (Ioan 6:1-14). Iar mulțimea de oameni care au mâncat din pâinile înmulțite la rugăciunea lui Iesus, l-au căutat pe El și l-au găsit în Capernaum (Ioan 6:15-25).

Învățătorul Iesus a spus despre motivul pentru care ei L-au căutat pe El: **“Adevărat vă zic: Mă căutați nu pentru că ați văzut semne; ci, pentru că ați mâncat din pâini și v-ați săturat”** (Ioan 6:26, SCC). Sfatul Lui însă a fost: **“Lucrați, nu pentru mâncarea cea pieritoare; ci, pentru mâncarea cea rămânând pentru viață eternă, pe care v-o va da Fiul Omului; pentru că pe Acesta L-a sigilat Tatăl, adică Dumnezeu”** (Ioan 6:27, SCC).

Pe baza miracolului cu înmulțirea pâinilor, El vorbește de pâinea cea rămânând pentru viață eternă, adică corpul Său!

Mai departe se relatează discuția pe care Învățătorul o are cu mulțimea de evrei, care Îl întreabă: **“Ei au zis deci către El: ce să facem ca să lucrăm lucrările lui Dumnezeu? Iesus a răspuns și le-a zis: aceasta este lucrarea lui Dumnezeu: ca să credeți în Cel pe care L-a trimis Acela. Ei I-au zis deci: ce semn faci deci Tu, ca să vedem și să credem Ție? Ce lucrezi? Părinții noștri au mâncat mana în deșert, după cum este scris: „pâine din cer le-a dat să mănânce.” Iesus le-a zis: adevărat! Adevărat vă zic: Nu Moise v-a dat pâinea din cer; ci, Tatăl Meu vă dă pâinea cea adevărată din cer; pentru că pâinea lui Dumnezeu este cea coborându-se din cer și dând viață lumii. Au zis deci către El: Doamne! Dă-ne totdeauna pâinea aceasta. Iesus le-a zis: Eu sunt pâinea vieții! Cel venind la Mine, nicidecum nu are să flămânzească; și cel crezând în Mine, nicidecum nu va înseta, niciodată”** (Ioan 6:28-35, SCC).

Însă iudeii nu au crezut și se poticneau în cuvintele Lui, zicând: **“Deci murmurau iudeii despre El, pentru că a zis: Eu sunt pâinea cea coborâtă din cer, și ziceau: nu este Acesta Iesus, Fiul**

lui Iosif; pe tatăl și mama căruia noi îi știm? Cum spune El deci: Am coborât din cer” (Ioan 6:41,42, SCC). Domnul și Învățătorul nostru le explică că nimeni nu poate crede în El (Mesiah) și nu poate veni la El fără ca Tatăl în prealabil să nu îl atraga și să îl învețe pe om despre Mesiah (Ioan 6:43-46). Și atunci acel om pregătit de Dumnezeu în inimă va crede, ceea ce Învățătorul a spus, chiar Iesus declară despre Sine: **“Adevărat! Adevărat vă zic: Cel crezând, are viață eternă. Eu sunt pâinea vieții! Părinții voștri au mâncat mana în deșert, și au murit. Aceasta este pâinea cea coborând din cer: ca cineva să mănânce din ea, și să nu moară. Eu sunt pâinea cea viețuind, cea coborâtă din cer. Dacă cineva are să mănânce din pâinea aceasta, va viețui în etern. Și pâinea pe care însă Eu o voi da, este carnea Mea; pentru viața lumii”** (Ioan 6:47-51, SCC). Însă iudeii nu au crezut, inima lor nu a fost pregătită pentru un Mesiah care se va sacrifica pentru omenire, de aceea relatarea precizează în Ioan 6:52, SCC: **“Iudeii deci se certau între ei, zicând: cum poate Acesta să ne dea carnea Lui să o mâncăm?”**

Însă Iesus explică cum poate fi mâncat și în sens sunt cuvintele Lui, în Ioan 6:53-63, SCC: **“Iesus le-a zis deci: adevărat! Adevărat vă zic: dacă nu aveți să mâncați carnea Fiului Omului, și nu aveți să beți sângele Lui; nu aveți viață în voi înșivă. Cel mestecând carnea Mea, și bând sângele Meu, are viață eternă; și Eu îl voi învia în ziua din urmă. Deoarece carnea Mea este hrană adevărată, și sângele Meu este băutură adevărată. Cel mestecând carnea Mea, și bând sângele Meu; rămâne în Mine, și Eu în el. După cum M-a trimis Tatăl Cel viu, iar Eu trăiesc prin Tatăl; așa și cel mestecându-Mă, și acela va trăi prin Mine. Aceasta este pâinea cea coborâtă din cer; nu așa cum au mâncat părinții și au murit. Cel mestecând pâinea aceasta va trăi în etern. Acestea le-a zis în sinagogă, învățându-i în Capernaum. Auzind deci, mulți dintre discipolii Lui au zis: „șocantă este cuvântarea aceasta! Cine o poate asculta?” Iar Iesus, știind în Sine că discipolii murmură despre aceasta, le-a zis: Aceasta vă poticnește? Dar dacă aveți să priviți pe Fiul Omului suindu-Se unde era mai înainte? Spiritul este Cel făcând viu, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care Eu vi le-am vorbit, sunt Spirit și sunt viață”.**

Domnul Iesus când vorbește de a mânca și a bea sângele Fiului omului, El compară corpul Său cu o pâine, când spune în Ioan 6:58, SCC: **“Aceasta este pâinea cea coborâtă din cer; nu așa cum au mâncat părinții și au murit. Cel mestecând pâinea aceasta va trăi în etern”**. Astfel Iesus arată că această pâine este superioară manei date de Iehova în pustie lui Israel, și superioară pâinilor care au săturat pe cei 5000 de oameni! Deci este vorba de o pâine nu de a mânca carne de om sau de a bea sânge de om: fizic! Căci acesta de fapt era și interzis în legea lui Dumnezeu (Levitic 17:10,11; Fapte 15:28,29).

Inima lor nefiind pregătită pentru a înțelege, ei nu aveau credință în El (Ioan 6:64), ei sau pripit să murmure, în loc să întrebe pe Învățătorul: sensul cuvintelor Lui! Căci El le-a explicat în Ioan 6:63, SCC: **“Spiritul este Cel făcând viu, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care Eu vi le-am vorbit, sunt Spirit și sunt viață”**. Prin aceste cuvinte indicând că interpretarea literară, fizică (carnea) nu folosește la nimic, pe când interpretarea spirituală dă viață!

Adică cuvintele lui Iesus despre a mânca corpul și a bea sângele Lui, au un sens spiritual, referindu-se la cină, Domnul a vrut să-i pregătească pentru cina Noului Legământ în care corpul și sângele Său este prezent spiritual. Astfel încă din Ioan 6:51-56, Învățătorul vorbește de a mânca corpul Său și a bea sângele Său în forma spirituală, nu în cea fizică!

Chiar cuvintele Lui dau Spirit (comp. cu Fapte 10:34-44) și viață (suflare de viață)!

Un lucru care ne poate ajuta să înțelegem modul în care este prezent Christos în Cină, este faptul că El a înviat într-un **“corp spiritual”** (SCC), în greacă: **“soma pneumatikon”**, cu care a mers la cer (1Corinteni 15:44-48; 2Corinteni 3:16-18; 1Timotei 3:16).

Acest corp spiritual îi permitea să treacă prin zid sau prin uși fizice, ca apoi să se transforme (materializeze) fizic în carne, să poată fi pipăit, chiar să poată consuma mâncare (Luca 24:36-43), ca apoi să se dematerializeze în spirit, ca să meargă la cer (1Corinteni 15:44-50).

Carnea și sângele fizic, așa cum îl cunoaștem noi, nu pot intra în cer, însă carnea și sângele transformată, glorificată, spiritualizată, poate intra în cerul spiritual (1Corinteni 15:50-55).

Astfel deoarece Cristos a mers în cer cu ÎNSUȘI SÂNGELE SĂU în fața Tatălui (Evrei 9:11,12,24,25), cu siguranță că nu a fost vorba de sângele Său în forma fizică; ci, în forma spirituală.

Ilustrare: Apa (H₂O) există în trei stări: gazoasă (aburi), lichidă și solidă (gheața), dacă am compara corpul fizic de carne, cu gheața (forma solidă a apei), iar spiritul cu aburul (forma gazoasă a apei), putem înțelege mai bine faptul că carnea se poate transforma în spirit și spiritul în carne!

Astfel nu există o diferență între corpul și sângele Domnului în forma fizică, și corpul și sângele Domnului în formă spirituală. Diferența este doar de starea în care se află, dar este același corp și același sânge, după cum gheața și aburul este aceeași apă!

În termenii biblici, corpul fizic și cel spiritual de la înviere, reprezintă corpul aceleiași persoane, dar în stări diferite!

De pildă, îngerii care sunt spirite (Psalmul 104:4; Evrei 1:7), în anumite situații devin carne (Geneza 18:1-8; 19:1; Evrei 13:2), ca apoi să plece din starea de carne și să redevină din nou spirite (Judecători 13:3-21).

Însă corpul și sângele Domnului Iesus este prezent în azimă și vin, datorită credinței și a rugăciunii de mulțumire, și a Cuvântului lui Dumnezeu rostit cu ocazia Cinei!

Dacă rugăciunea și Cuvântul lui Dumnezeu, sfințesc orice aliment, conform cu 1Timotei 4:4,5, acele alimente sfinte nu se transformă fizic pentru a deveni sfinte; ci, Spiritul și Cuvântul le fac sfinte, prin faptul că aduce suflare de viață peste ele și astfel alungă spiritele necurate care le influențează în rău!

Atunci de ce nu putem crede că prin rugăciunea cu credință, Christos vine în azima și vinul prin suflarea de viață, și acestea devin: corpul și sângele lui Iesus, pe plan spiritual, în timp ce pe plan fizic, azima și vinul își păstrează: proprietățile fizice.

În timp ce corpul și sângele lui Iesus din cină, este de natură spirituală și ne hrănește spiritul nostru, în același timp azima și vinul care sunt de natură fizică, ne hrănește corpul nostru fizic.

Este interesant că Dumnezeu îl inspiră pe Pavel să scrie cum a ajuns sângele lui Iesus, la Dumnezeu în Evrei 9:14, SCC: **“cu cât mai mult sângele lui Christos, care prin Spirit etern S-a oferit pe Sine jertfă fără cusur lui: Dumnezeu; va curăți conștiința noastră de fapte moarte, ca să facem serviciu sacru unui Dumnezeu viu”**.

Sângele lui Christos dăruit lui Dumnezeu, a fost păstrat de Spiritul etern (Spiritul Sfânt) pentru momentul când El se va prezenta în fața lui Dumnezeu, în cer, cu sângele Său, ca să facă ispășire în calitate de Mare Preot (Evrei 9:11,24).

La fel suflarea de viață, care a izvorât din Spiritul Sfânt, și care există în toate ființele (Fapte 17:24-28), și în alimente, suflarea de viață fiind și în azimă și în vin, fiind viața lor, iar în ea poate locui: corpul și sângele lui Iesus!

Ca să înțelegem și mai bine, vom analiza și alte argumente scripturale, în Apocalipsa 1:5, SCC, se spune clar: **“și de la Iesus Christos, martorul Cel credibil, Cel întâi-născut dintre cei morți, și Conducător al regilor pământului. Celui, iubindu-ne și eliberându-ne din păcatele noastre prin sângele Lui”**. Iar în Apocalipsa 7:14, SCC: **“Și i-am zis: Domnul meu, tu ști. Și mi-a zis: „Aceștia sunt cei veniți din necazul cel mare; și ei au spălat veșmăntele lor, și le-au albit în sângele Mielului”**. Creștinii au fost spălați în sângele lui Iesus Christos, cu ocazia botezului lor în apă, unde este prezent: Spiritul, apa și sângele (Fapte 22:16; 1Petru 1:2,3; 1Ioan 5:6-8). Însă credincioșii care se botează nu au experimentat un sânge fizic care să vină peste ei și să-i curețe, având în vedere că sângele lucrează împreună cu Spiritul, sângele este în formă spirituală!

În mod similar, corpul și sângele prezent în cină este în formă spirituală!

În Scripturi în mai multe ocazii, elementele vieții, spirite de viață, lucrează prin elemente fizice, să dăm câteva exemple:

De exemplu, aruncarea unui lemn în ape, a făcut apele dulci (Exod 15:23-25). Oare lemnul în sine a provocat această minune sau Dumnezeu prin lemn și prin suflarea de viață asociată lemnului? Însă se producea minunea dacă nu se arunca lemnul? Sau dacă se arunca alt lemn și nu cel indicat?

Sau, Naaman sirianul s-a scăldat în Iordan și fost curățit de lepra lui (2Regi 5:9-14). Oare apele Iordanului în sine l-au curățit de lepră sau prezența și puterea lui Dumnezeu prezentă prin suflarea de viață? Dar oare se vindeca el dacă nu asculta de îndemnul de a se scălda de șapte ori în Iordan?

Cu siguranță nu partea fizică în sine a produs micracolele, însă ele au deschis ușa ca lucrarea și prezența lui Dumnezeu să se desfășoare, dar Dumnezeu nu își făcea lucrarea, fără aceste obiecte sau lucrări

fizice, observăm cum partea fizică este legată inseparabil de partea spirituală, una fără alta nu se poate, după cum nici omul nu este om având doar suflare de viață fără corp, dar nici corp nu poate funcționa fără suflarea de viață, e nevoie de ambele.

Tot așa Cina Domnului, cu siguranță că este și o lucrare spirituală, cu impact spiritual nebănuț uneori, chiar dacă ea este o mâncare fizică. Cina Domnului este un mister, deoarece are o parte vizibilă, fizică: pâinea și rodul viței; și o parte invizibilă spirituală: corpul și sângele Domnului, astfel când consumăm cina nu consumăm doar azimă și vin; ci, și corpul și sângele Domnului.

Dacă în apa botezului este prezent Christos, și cel ce se botează, nu se scufundă doar în apă; ci, și în Christos (Romani 6:2-5), așa cum am studiat în Volumul I al acestei cărți! În mod asemănător, în cină este prezent Christos, nu în formă fizică; ci, în stare spirituală. Azima și vinul nu se transformă, ci în suflarea lor se adaugă: corpul și sângele lui Cristos, într-un mod spiritual!

Și astfel doar, cu un corp și sânge: spiritual, poate ajunge la toți credincioșii, ca ei să guste din el la cina Domnească!

Căci așa cum Domnul Iesus a înmulțit pâinile și peștii (Ioan 6:9-13), așa cum El a vindecat pe pământ: **“schilozi”** (Matei 15:30, SCC), sau **„ciungi”** (BC), oameni care le lipsea anumite membre a corpului sau părți din membre, dar pe care El a făcut ca să crească carnea lor și să aibă un corp întreg!

În mod asemănător, El poate înmulți corpul Său și sângele Său în formă spirituală, pentru a ajunge la toți creștinii.

În Mica 2:7 (GBV 1989), Dumnezeu întreabă prin Mica, retoric pe poporul Israel care nu mai dorea profeții: **“oare este Duhul DOMNULUI limitat?”**⁴

La fel cum Spiritul nu este restricționat, și Corpul și sângele Domnului poate ajunge la toți creștinii!

Un alt lucru de analizat, este: cum trebuie luată împărtășire cu corpul și sângele Domnului?

⁴ În ebraică: **“qatsar”** = *scurt, restricționat, tăiat*, în Biblia Cornilescu, din anul 1931: **“O, casă a lui Iacov, oare s-a scurtat Duhul Domnului?”**

16) O singură pâine și un singur pahar

Mai este un lucru important, și anume să mâncăm o singură pâine, și să bem dintr-un singur potir (în greacă: **“potérion”**), deoarece Iesus a spus în Matei 26:26-28, SCC: **“Iar mâncând ei, luând Iesus o pâine, și binecuvântând, a frânt; și dând discipolilor, a zis: luați, mâncați; acesta este corpul Meu. Și luând un potir, și mulțumind, le-a dat, zicând: beți din el toți. Pentru că acesta este sângele Meu, al legământului; cel fiind vărsat pentru mulți, spre iertare a păcatelor”**. Observăm din Cuvintele Domnului arată că este vorba doar de **“o pâine”** (la singular), și **“un potir”** (la singular), și nu de pâini (la plural), și nici de potire sau pahare (la plural), așa cum practică cultele eretice și grupările religioase false!

Căci a lua cina cu mai multe pâini și cu mai multe pahare, denotă că ei se împărtășesc cu mai multe corpuri ale Domnului, și sângele a mai multor corpuri, ceea ce ar fi nepotrivit, ar fi o mărturie falsă, ar fi chiar o hulă, o blasfemie la adresa Domnului Iesus care nu are decât un singur corp (Efeseni 4:4)!

Cei care au o rânduială greșită, prin cina lor ei se împărtășesc cu **“un alt Isus”**, unul fals (2Corinteni 11:4, BC).

Învățătura despre o singură pâine și un singur potir, reiese din toate textele din Scripturile Creștine despre cina Domnească (Marcu 14:22-25; Luca 22:19,20; 1Corinteni 10:16,17; 11:23-26).

Lucru subliniat și de scriitori bisericești vechi, de pildă, în anul 107 d.Ch., Ignatius a scris în **Scrisoarea lui către Filadelfieni** (cap. 4): *„Să luați aminte să nu aveți decât un singur Eucharist! Căci este doar un singur trup al Domnului nostru Isus Hristos, și un singur pahar pentru [a arăta] unitatea sângelui Său”*.

Cu siguranță orice lucru are importanța lui, și faptul de a lua Cina Domnească, după Scripturi, este benefic și doar așa va avea rolul spiritual pentru care a fost rânduită de Domnul Iesus!

17) Care este scopul și semnificația cinei Domnului?

În continuare aș dori să punctez pe scurt motivele pentru care cred că a fost instituită Cina Domnului:

- 1) În **amintirea** lui Cristos, adică a jertfei Sale ca preț de răscumpărare pentru toți (Marcu 10:45; Romani 4:24,25; 5:1,12-19; 1Corinteni 11:24; 1Timotei 2:5,6).
- 2) Pentru **a vesti moartea** lui Cristos până la a doua Sa venire (1Corinteni 11:26).
- 3) Este **o împărtășire cu corpul și sângele Domnului Iesus** dat pentru noi, aceasta se realizează prin împărtășirea cu pâine și vin (1Corinteni 10:16,17).
- 4) Cina Domnească arată că cei care consumă din pâine și vin, **fac parte din legământul cel nou** (Luca 22:20, SCC).
- 5) Cina Domnească are și rolul de **a realiza unitatea corpului lui Christos**, creștinii fiind un corp (1Corinteni 10:16,17).
- 6) Cina Domnului duce la **întărirea spirituală** a fiecărui credincios (Ioan 6:55).
- 7) Cina Domnului este **un prilej de mulțumire** la adresa lui Dumnezeu (Luca 22:19; 1Corinteni 10:16; 11:24).

18) Cum se face împărtășirea?

Pentru împărtășirea cu corpul lui Iesus, se fabrică: azima pentru împărtășire! Se combină făina de grâu cu apa și cu puțin ulei (comp. cu Levitic 2:4), ca să nu fie prea tare azima, și după ce se frământă (desigur, fără maia, fără drojdie) și se pune la cuptor și se coace, se consumă toată la cină (comp. cu Exod 12:10).

În ce privește rodul viței, este de preferat: vinul roșu de casă, nu este potrivit: mustul, vinul alb, vermut, etc.

Cina Domnului, a fost efectuată de Domnul după cum urmează: **“Iar mâncând ei, luând Iesus o pâine, și binecuvântând, a frânt; și dând discipolilor, a zis: luați, mâncați; acesta este corpul Meu. Și luând un potir, și mulțumind, le-a dat, zicând: beți din el toți. Pentru că acesta este sângele Meu, al legământului; cel fiind vărsat pentru mulți, spre iertare a păcatelor”** (Matei 26:26-28, SCC).

Astfel, se văd următorii pași pe care noi trebuie să îi practicăm:

- 1) **“luând Iesus o pâine”**. Un frate lucrător i-a pâinea nedospită.
- 2) **“binecuvântând”** (Matei 26:26) sau **“mulțumind”** Tatălui ceresc pentru ea (1Corinteni 11:24). La fel acel frate va mulțumi pentru pâinea care este corpul Domnului Iesus.
- 3) **“a frânt”** pâinea în mai multe bucăți, ce a devenit corpul lui Christos. La fel va face acel frate, va frânge pâinea după numărul participanților.
- 4) **“și dând discipolilor”** și a zis: **“luați, mâncați; acesta este corpul Meu”**, același lucrător va da bucăți din pâinea frântă și va spune că aceasta este corpul lui Iesus Christos.

Apoi, al doilea act al împărtășirii a fost efectuat după cum urmează:

- 1) **“luând un potir”**. Un frate lucrător va lua un potir cu vin roșu.
- 2) **“mulțumind”** Tatălui ceresc pentru potir. La fel va mulțumi acel frate pentru potirul cu sângele lui Iesus.
- 3) **“le-a dat, zicând: beți din el toți Pentru că acesta este sângele Meu, al legământului; cel fiind vărsat pentru mulți, spre iertare a păcatelor”**, La fel va îndemna și fratele care a mulțumit pentru potir.

Cina Domnească se încheie cu o cântare de laudă (Matei 26:30; Marcu 14:26). Christos cu apostolii au cântat unul dintre psalmii pe

care evreii îi cântau de obicei cu ocazia Paștelui (Pesahului), unul din psalmii de lauda obișnuiți pentru aceasta perioada a Pesahului cum ar fi Psalmii de la 113 la 118.

Se ridică însă mai câteva întrebări legate de această lucrare sfântă, la care vom răspunde în continuare:

19) Cine se poate împărtăși sau consuma din cină?

Credincioșii născuți din nou, astfel membri ai corpului lui Christos și a-i Noului Legământ se pot împărtăși din pâine și vin (1Corinteni 10:16-18; Evrei 2:11; 3:1; 10:14-22), căci luarea din pâine și vin, este pentru cei care fac parte din Noul Legământ.

În vechime, Israelul au mâncat din pâinea spirituală și au băut o băutură spirituală, ce prefigura pe Christos, imediat după ce au fost botezați în nor și mare pentru Moise (1Corinteni 10:1-4).

După cum am explicat în volumul I al acestei lucrări, apa mării reprezenta botezul în apă, norul reprezintă lucrarea regenerării a Spiritului Sfânt. Astfel doar credincioșii care prin botezul în apă, au fost renăscuți și regenerați prin Spiritul Sfânt, intrând astfel în comunitatea locală de creștini, se pot împărtăși din corpul și sângele lui Iesus (vezi și: Fapte 2:41-47).

Cine nu se poate împărtăși din corpul și sângele Domnului?

Cei care nu sunt botezați în apă, și astfel ei nu fac parte din corpul lui Christos și prin urmare ei nu pot consuma: corpul și sângele lui Iesus Christos (1Corinteni 12:12,13; 10:16,17).

Criterile cultelor, și a grupărilor religioase, false, cum ar fi: să postească trei zile înainte de cină, să nu aibă relații sexuale cu partenerul de căsătorie cu trei zile care preced evenimentul cinei, să nu te fi certat cu cineva în săptămâna aceea, etc. pentru membrii lor pentru ai face vrednici de cină, sunt reguli făcute de oameni, nu sunt scripturale!

Cina se bazează pe harul lui Christos nu pe vrednicia noastră (Fapte 15:11). Iar a lua cina vrednic, se referă la altceva, textul din 1Corinteni 11, unde vorbește de creștinii dezorganizați, care în Corint lua cina **“în mod nevrednic”** (1Corinteni 11:27, SCC), se referă la bucățile de azimă de la masa de dragoste care rămâneau și ei le confundau cu corpul Domnului, și astfel luat cina **“în mod nevrednic”**, fără a deosebi **“corpul Domnului”** (1Corinteni 11:29, SCC), și astfel ei disprețuiau: cina cu corpul și sângele Domnului (1Corinteni 11:27-34)!

Iar aceste reguli omenești ale cultelor, nu au legătură cu poporul lui Dumnezeu și cu Cuvântul viu a lui Dumnezeu! Căci tocmai la cină mănânci masa de dragoste, nu ai cum să postești înainte de

împărtășire, și celelalte reguli nu sunt ale Noului Legământ; ci, îi fac pe oameni să considere cina ca o treaptă a celor desăvârșiți!

Chiar la acei creștini dezorganizați, Pavel nu le spune să nu ia parte la cină; ci, dimpotrivă el le dă îndemnul: **“cel care are să mănânce pâinea, și are să bea potirul Domnului...Să se judece însă fiecare om pe sine; și așa să mănânce din pâine, și să bea din potir”** (1Corinteni 11:27,28). Deci scopul cercetării, al propriei judecări, nu este ca să vedem dacă suntem sau nu vrednici prin sfințenia noastră! Nimeni nu este vrednic prin faptele și ascultarea lui personală ca să ia cina; ci, Pavel vrea să spună dacă avem sau nu o atitudine corectă față de masa Domnului, iar dacă nu avem să ne-o schimbăm și așa să mâncăm din pâine și să bem din pahar, deci scopul este *să participăm* nu să nu participăm!

Să ilustrăm: *un părinte nu îl va accepta la cină punându-l pe copilul său să se cerceteze dacă este sau nu copilul său, nici dacă a făcut suficiente fapte bune în ultima perioadă de timp pentru a mânca la masa familiei, el îi va oferi masa pentru că este copilul lui, însă părintele îi poate pune condiția ca copilul să se spele pe mâini înainte de masă sau să-și aranjeze ținuta și să facă o rugăciune pentru a lua masa în mod demn.*

Tot așa Scriptura ne spune să ne cercetăm pentru a nu lua în chip nevrednic, astfel noi suntem vrednici fiind copii ai lui Dumnezeu, dar putem lua masa în mod nevrednic, într-un mod lipsit de respect față de corpul și sângele Domnului, după cum orice copil poate mânca într-o poziție lipsită de respect, fără recunoștință! Acel copil nu trebuie să se cerceteze dacă este vrednic să vină la masa familiei lui, dar trebuie să se cerceteze dacă are un comportament respectuos și cu mulțumire pentru aceea masă!

Cine este *în Christos* este declarat sfânt și drept, vrednic prin Cristos (1Corinteni 1:1-2,30-31), să ia parte la masa Domnului dar trebuie să deosebească pâinea care este corpul Domnului de pâinea de la masa agape și să-și verifice atitudinea înainte de a lua (1Corinteni 1:2,29-31), cine nu este **în Cristos** nu este vrednic să ia parte la masa Domnului indiferent câte fapte bune a făcut.

Există situații în care cineva trăiește într-un păcat, adunarea trebuie să îl excludă, de aceea Pavel a dat îndemnul din 1Corinteni 5:7,8, SCC: **“Renunțați deci la drojdia veche, ca să fiți un aluat nou, precum sunteți fără drojdie, pentru că și Christos, Paștele nostru a fost sacrificat. De aceea să sărbătorim nu cu o plămădeală veche, nici**

cu o plămădeală a răutății și a vicleniei; ci, cu azimi ale sincerității și ale adevărului”. A renunța la drojdia veche, la plămădeala veche se referă la omul cel vechi cu păcatele lui, reprezentantul drojdiei, al omului cel vechi, fiind curvarul pe care ei trebuiau să-l excludă.

În situația în care cineva din adunare nu se căiește ca și în cazul curvarului din Corint (1Corinteni 5:1-5), în acest caz persoana trebuie exclusă, prin excluderea din adunare pierde și dreptul de a lua parte la cina Domnească (1Corinteni 5:9-13; 2Ioan 1:9-11).

Partea a VI - a

20) Punerea mâinilor

O altă doctrină sau practică creștină este: **“punerea mâinilor”**, ea este prezentată de apostolul Pavel ca fiind o doctrină elementară (Evrei 6:1,2). În continuare voi prezenta ceea ce învață Biblia despre punerea mâinilor.

Punerea mâinilor peste jertfe:

În Biblie, punerea mâinilor se făcea cu ocazia jertfelor, atunci evreul care aducea animalul ce urma să fie sacrificat își punea mâinile pe capul animalului astfel el arăta prin acest gest că transfera păcatele lui asupra animalului și apoi îl înjunghia, și astfel animalul era pedepsit în locul evreului (Exod 29:15,19; Levitic 1:4; 3:2,8,13; 4:4,15,24).

Punerea mâinilor peste copiii pentru a-i binecuvânta:

O altă punere a mâinilor, este pentru a binecuvânta pe copii (Matei 19:13-15; Marcu 10:16). Această punere a mâinilor a unui frate lucrător, repartizat pentru această lucrare prin călăuzire divină, așa cum Iesus care și-a pus mâinile peste copiii și i-a binecuvântat, așa va binecuvânta și el transmițând în copiii pe care îi binecuvântează: spirit de viață.

Este potrivit ca binecuvântarea băieților să fie făcută după 40 de zile, și cea a fetițelor după 80 de zile (Levitic 12:1-6), și doar după aceea, copilașul să fie **„adus”**, ca **„să Îl prezinte lui Iehova”** (Luca 2:22). Astfel copilașul de parte bărbătească sau femeiască este adus la adunare, (sau în alte situații pot merge chiar reprezentanții adunării la copilaș), unde copiii vor fi binecuvântați prin rugăciunea cu punerea mâinilor a unui lucrător, și la finalul rugăciunii se va citi și textul din Numeri 6:24-26, aplicându-se cuvintele textului la copilaș, după cum ne îndemnă: Numeri 6:23.

Rugăciunea de binecuvântare va conține lucruri spontane spuse de lucrător prin Spiritul Sfânt, așa cum Iacob și-a binecuvântat fiul fără a urma un model scris sau învățat pe de rost: Geneza 27:28-29, sau cum Domnul Iesus a binecuvântat acei copilași, cu cuvinte prin

călăuzire de la Tatăl, care aveau deja binecuvântarea din Numeri 6:24-26, căci făceau parte din Israel.

De ce folosim binecuvântarea din Numeri 6:24-26?

Pentru că și în Noul Legământ, avem același Dumnezeu ca și în vechiul legământ (comp. Deuteronom 6:4-6, cu Marcu 12:29-34), și pentru că tot Dumnezeu este Cel ce binecuvântează și în Noul Legământ (Efeseni 1:3), apoi Iesus nu a desființat practica binecuvântării copiilor; ci, a întărit-o (Marcu 10:16), ba chiar a adăugat la ea, o rugăciune spontană, specifică pentru nevoile copilului – Matei 19:13.

Astfel, lucrătorul se va ruga potrivit cu căluzirea pentru acel copil, iar la sfârșitul rugăciunii, va rosti următoarele cuvinte Scripturale din Numeri 6:24-26: **“Iehova să te binecuvânteze și să te păzească! Iehova să facă să lumineze fața Sa peste tine și să se îndure de tine! Iehova să-Și înalțe fața peste tine și să-ți dea pacea!”**.

Punerea mâinilor pentru a vindeca:

Punerea mâinilor era practică de Domnul Iesus și pentru vindecarea bolnavilor (Marcu 5:23; 6:5; Luca 4:40), dar și apostolii au folosit-o în acest scop (Fapte 5:12; 14:3; 19:11; 28:8) dar nu numai apostolii ci și alți discipoli (Fapte 9:12), căci această practică pentru vindecarea bolnavilor era cunoscută încă din antichitate (2Regi 5:11).

Atunci când un lucrător sau mai mulți, își va pune mâinile peste un bolnav și se vor ruga invocând Numele Domnului Iesus, care este numele ce trebuie folosit în orice lucrare creștină (Coloseni 3:17; Fapte 4:10-12), lucrătorii vor transmite prin punerea mâinilor: spirit de viață (comp. cu Marcu 5:23). Spiritul de viață va alunga demonii ce au cauzat boala (Luca 4:40,41), și vor da putere de vindecare organelor afectate, astfel cel bolnav este vindecat!

Punerea mâinilor lucrătorilor, arată ce face Domnul Iesus pe plan spiritual (comp. cu Fapte 9:33,34), adică îi transmite bolnavului: spirit de viață, prin lucrători aducând vindecare.

Punerea mâinilor pentru a transmite daruri ale Spiritului:

Observăm în Faptele Apostolilor, cum apostolii Petru și Ioan au transmis darul vorbirii în alte limbi prin punerea mâinilor lor (Fapte

8:17-19), la fel și apostolul Pavel, a transmis: darul limbilor și al profeției prin punerea mâinilor lui (Fapte 19:6).

Aceste daruri nu iasă din lucrător și intră în noii discipoli, ci pur și simplu, darul care este un spirit izvorât din Spiritul Sfânt și care are o lucrare sau manifestare specifică (1Corinteni 12:7), naște un alt dar care intră în noul discipol și care este similar cu darul sau spiritul care l-a născut (comp. cu Numeri 11:17-25)!

Acest principiu este valabil și pentru suflarea de eviață transmisă prin binecuvântarea copiilor, și pentru spiritul de viață care vindecă și pentru darurile care se dau celor puși într-un serviciu, pe care o să le analizăm în continuare:

Punerea mâinilor pentru a rânduî într-un serviciu, transmițând și un dar spiritual aferent: serviciului:

Conform Scripturii, prin punerea mâinilor, nu doar se transmit daruri pentru zidirea corpului lui Christos (1Corinteni 14:12); ci, și pentru a rânduî într-un serviciu de conducere al adunării!

Serviciile de apostol (Fapte 13:1-4), supraveghetor (Fapte 14:23) și de diakon (Fapte 6:2-6) sunt rânduite prin punerea mâinilor în care lucrătorii care își pun mâinile transmit darul aferent serviciului, întărind sau dublând puterea aceluî frate pentru acel serviciu.

Un frate poate avea darul apostoliei, sau darul de păstor, sau de servire într-o anumită măsură și înainte de numire, însă prin punerea mâinilor, el primește și alte daruri în același domeniu care îl face apt pentru serviciu și îi sporește puterea în această lucrare!

În cazul apostolilor, cei care își vor pune mâinile peste ei sunt profeții care au primit mesajul de la Domnul Iesus prin Spiritul Sfânt, că acele persoane trebuie rânduite ca apostoli, așa cum a fost cazul cu Barnaba și Pavel în Fapte 13:1-4, unde alți trei profeți și învățători, i-au rânduî în acest serviciu! Un alt caz îl avem pe Timotei rânduî ca apostol de profeții care erau și bătrâni de adunare în 1Timotei 4:14.

În cazul bătrânilor de adunare, numiți și supraveghetori și păstori (Fapte 20:17-28), ei sunt rânduîți prin punerea mâinilor (în greacă: “**xeirotomia**”), de apostolii care au întemeiat adunarea prin Evanghelie (Fapte 14:23).

În 1Timotei 5:17-22, apostolul Pavel ca apostol cu mai multă experiență, îi dă sfaturi apostolului mai tânăr: Timotei, despre bătrânii de adunare, printre aceste sfaturi, un sfat era în 1Timotei

5:22, SCC: **“Nu pune mâinile grabnic peste nici unu; nici să fi părtaș păcatelor altora. Ține-te curat”**. Astfel el ca apostol putea rândui bătrâni prin punerea mâinilor, însă nu în grabă, ca să pună frați calificați, ca să se păstreze curat.

De aceea, în toate aceste lucrări de punere a mâinilor, avem nevoie de conducerea Spiritului lui Dumnezeu care să ne conducă spre gloria lui Dumnezeu și spre a face aceste lucrări după voința lui Dumnezeu (Romani 8:14; 1Petru 4:10-11).

Partea a VII - a

21) Ungerea cu undelemn

Ungerea cu undelemn se practică din cele mai vechi timpuri atât pentru proprietățile uleiului și a mirodeniilor din compoziția mirului, cât și o ungere cu caracter religios.

În Biblie ne este prezentată ungerea cu undelemn, pentru proprietățile undelemnului, în domeniul înfrumusețării și a parfumării trupului (Rut 3:3; Estera 2:12; Amos 6:6; Matei 6:17), cât și pentru îmbălsămarea trupurilor moarte (Marcu 16:1: Ioan 19:39,40), dar și pentru bolnavi datorită proprietăților curative ale uleiului în caz de răni fizice (Isaia 1:5,6; Ieremia 8:22; Luca 10:34; Apocalipsa 3:18).

Dar ungerea cu undelemn se făcea și cu scop spiritual, erau unși oamenii pentru a deveni regi (1Samuel 15:1; 2Regi 9:3,6,12), pentru a deveni preoți ca semn al consacrării în slujba lor (Exod 29:6-9), și erau unși oamenii pentru a deveni profeți (1Regi 19:16).

El mai era folosit și pentru ungerea leproșilor care sau curățit de lepră, iar apoi prin turnarea undelemnului pe cap și ungerea marginii urechii drepte, a degetului mare de la mâna și piciorul drept simbolizau vindecarea și faptul că preoții i-au găsit curați (Levitic 14:15-18).

Undelemnul mai era folosit și la jertfele de mâncare și era ars pe altar sau cu el se frământa, turtele și pâinile pentru jertfele de mâncare (Levitic cap.2).

În Exod 30:22-33, se prezintă o poruncă de facere a unui undelemn sfânt după o compoziție specială, rețetă dată de însuși Dumnezeu, care trebuia folosit pentru ungerea cortului întâlnirii, a chivotului, a altor unelte din cort și a preoților (vezi și Exod 40:9; Levitic 8:10).

Undelemnul era și un semn al binecuvântării și aprobării (Psalm 23:5).

Dar în Scripturi el este un simbol al Spiritului Sfânt care vindecă pe cei bolnavi (Marcu 6:12,13; Iacov 5:14-16).

În Noul Legământ ungerea cu undelemn nu este efectuată decât pentru cei bolnavi însă **NU** și în alte situații.

Este adevărat că unele culte și grupări religioase, se folosește ungerea cu undelemn pentru ai unge pe cei ce-și predă (consacră)

viața lui Dumnezeu, pentru exorcizare, eliberare de vicii sau pentru rânduirea în slujbe ca prezbiter, etc.

Însă aceste practici sunt nebiblice, Scripturile Creștine, nu ne învață decât ungerea pentru vindecarea bolnavilor.

Ungerea bolnavilor din afara adunării:

În pasajul din Marcu 6:12,13, SCC se relatează: **“Și ieșind, predicau ca să se căiască; și scoteau mulți demoni, și ungeau cu ulei pe mulți bolnavi, și vindecau”**. În acest caz, este vorba de lucrarea apostolică a celor doisprezece apostoli (Marcu 6:7), lucrare adevărată prin autoritatea primită de la Domnul de a scoate demoni (Marcu 6:7), și pe care ei au exercitat-o în lucrare (Marcu 6:13).

Dar pe lângă această lucrare de exorcizare, ei predicau oamenilor: căința, cu scopul ca ei să căiască de păcate în rugăciune la Dumnezeu, iar apoi pe baza căinței lor, ei îi ungeau cu untdelemn și îi vindecau de boli.

Acesată metodă o poate folosi: apostolii, evanghelizatorii, care merg în lucrarea de predicare, însă ungerea se face doar pe baza căinței de păcate a bolnavului, în special a căinței pentru păcatul care a dus la respectiva boală, ca Dumnezeu să ierte și să vindece, în timpul rugăciunii și a ungerii cu untdelemn a lucrătorilor.

Pentru această lucrare este nevoie de un dar din kharismata iamatoni (daruri ale harului de vindecări) – la plural (1Corinteni 12:9, acest dar care se manifestă prin ungere la căința omului.

Omul care aude Evanghelia trebuie să fie convins de Spiritul de vinovăția Lui, de călcarea legii lui Christos (Ioan 16:8), iar lucrătorul trebuie să primească dezvăluire că acel om se căiește specific pentru păcatul care l-a dus la boală.

Ungerea bolnavilor din adunare:

În Iacob 5:14-16. SCC, se descrie o lucrare similară, dar de data aceasta a membrilor adunării creștine, o vindecare prin bătrânii adunării, când Iacob dă acest sfat fiind inspirat de Dumnezeu: **“Este cineva bolnav între voi? Să cheme bătrânii adunării la el, și să se roage pentru el; uns fiind cu ulei în Numele Domnului. Și rugăciunea credinței va scăpa pe cel bolnav, și Domnul îl va ridica; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate. Mărturisiți-vă unul altuia păcatele, și rugați-vă unul pentru altul; ca să fiți astfel vindecați. Mult poate o rugăciune energică a unui drept”**.

Conform textului din Iacob, atunci când un creștin dintr-o adunare

locală este bolnav, are nevoie de următoarele lucruri pentru a se produce vindecarea:

1) Să cheme pe bătrânii adunării.

2) Să-și mărturisească păcatele care au dus la boală cu sinceritate și căință.

3) Bătrânii să-l ungă cu undelemn, în Numele Domnului Iesus, adică în locul lui Iesus, căci ei acționează pe pământ în locul Domnului.

4) Bătrânii adunării, să facă rugăciuni cu credință pentru iertarea păcatelor ce au dus la boală, și pentru vindecare, deoarece cei drepti (bătrânii) care au o viață sfântă, rugăciunea lor are o mare putere, după cum este scris: **“Mult poate o rugăciune energică a unui drept”**.

Este clar că nu undelemnul în sine vindecă; ci, Domnul care îl unge la nivel invizibil ochilor omenești prin Spiritul Sfânt, dar ungerea cu undelemn, în greacă **“aleipho”** = *a unge prin frecare sau freționare*, arată în mod fizic și vizibil ceea ce se întâmplă la nivel spiritual, unde Christos iartă și dă viață prin ungerea cu Spirit Sfânt.

Această ungere sau freționare cu ulei pe fruntea bolnavului în Numele Domnului Iesus, este pentru bolile tip pedeapsă, pentru bolile venite ca urmare a păcatului, iar Dumnezeu a permis o boală ca pedeapsă pentru acel păcat, iar pe baza căinței celui care a păcătuit și a rugăciunii energice a celui drept, a bătrânilor adunării, acest bolnav este iertat și vindecat! Așa cum spune textul: **“rugăciunea credinței va scăpa pe cel bolnav, și Domnul îl va ridica; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate”**.

Undelemnul folosit poate fi ulei comestibil de măsline, floarea soarelui.

22) Concluzia finală

Concluzia finală la aceste 7 lucrări sfinte, este că toate acestea sunt mistere având o parte vizibilă ochilor omenești și o parte invizibilă, spirituală!

Unirea cu Christos este un mister (Efeseni 5:32), iar aceste lucrări care ne pun în legătură cu Christos care acționează în diferite feluri, sunt tot mistere! Iesus acționează ca Domn care dă daruri, servicii, ca Salvator în botez, ca Vindecător, ca Însotitor de frați în vizită, Ca cel ce ne curăță în spălarea picioarelor, etc.

Toate aceste 7 lucrări sfinte au o parte vizibilă și una invizibilă, pe care o vedem prin credință, cum ar fi:

1) Botezul este o scufundare a credinciosului în apă (Fapte 8:36), dar și în Christos (Romani 6:2-5).

2) Vălul supunerii arată la nivel fizic: oamenilor dar și spiritual: îngerilor, recunoașterea femeii că ea are un cap: bărbatul (1Corinteni 11:10).

3) Sărutul frățesc este un sărut între frați și surori dar care indică că îi iubim pe frați ca și pe Christos, îi sărutăm ca și cum L-am săruta pe Christos (Matei 10:40; Romani 15:7).

4) Spălarea picioarelor ca ospitalitate a fraților este o spălare fizică, însă și o spălare spirituală, primind pe acel frate venit în vizită ca pe Christos (Romani 15:7), iar spălarea pe picioare dinainte de împărtășire, este o spălare fizică dar și o curățire spirituală pregătitoare pentru împărtășire (Ioan 13:7).

5) Cina Domnească în cadrul căreia mâncăm: masa de dragoste, unde este prezent Iehova Dumnezeu (Deuteronom 14:23), și pâinea și vinul care este o împărtășire cu corpul și sângele lui Iesus (1Corinteni 11:23-26).

6) Punerea mâinilor lucrătorilor pentru a binecuvânta, a transmite daruri, la nivel vizibil sunt oameni, dar la nivel invizibil este Christos care pune mâinile (Marcu 10:15,16; comp. 1Corinteni 12:5 cu 1Timotei 4:14).

7) Ungerea cu untdelemn a lucrătorilor, arată ceea ce face Christos la nivel invizibil, ungând cu Spirit Sfânt bolnavii și ridicându-i din pat, vindecându-i (Iacob 5:14-16).

Dumnezeu să binecuvânteze pe cei ce practică aceste lucrări sfinte, date de Domnul și Învățătorul nostru Iesus: adunării creștine.

Calea Creștină

2019 – Arad

caleacrestina.ro@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro